



師國色絕

迷羊 著 綴樹 繪

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Tiết Tử

Chương 1+2

Chương 2+1: Thượng

Chương 2+2: Hạ

Chương 3

Chương 4+1: Thượng

Chương 4+2: Hạ

Chương 5+1: Thượng

Chương 5+2: Hạ

Chương 6+1: Thượng

Chương 6+2: Hạ

Chương 7+1: Thượng

Chương 7+2: Hạ

Chương 8+1: Thượng

Chương 8+2: Hạ

Chương 9+1: Thượng

Chương 9+2: Hạ

Chương 10+1: Thượng

Chương 10+2: Hạ

Chương 11+1: Thượng

Chương 11+2: Hạ

Chương 12+1: Thượng

Chương 12+2: Hạ

Chương 13: Kết Thúc

Chương 14+1: Đặc Điển Thượng

Chương 14+2: Đặc Điển Hạ

Mục lục

<u>Chương 1+1: Tiết Tử</u>	
<u>Chương 1+2</u>	
<u>Chương 2+1: Thượng</u>	
<u>Chương 2+2: Hạ</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4+1: Thượng</u>	
<u>Chương 4+2: Hạ</u>	
<u>Chương 5+1: Thượng</u>	
<u>Chương 5+2: Hạ</u>	
<u>Chương 6+1: Thượng</u>	
<u>Chương 6+2: Hạ</u>	
<u>Chương 7+1: Thượng</u>	
<u>Chương 7+2: Hạ</u>	
<u>Chương 8+1: Thượng</u>	
<u>Chương 8+2: Hạ</u>	
<u>Chương 9+1: Thượng</u>	
<u>Chương 9+2: Hạ</u>	
<u>Chương 10+1: Thượng</u>	
<u>Chương 10+2: Hạ</u>	
<u>Chương 11+1: Thượng</u>	
<u>Chương 11+2: Hạ</u>	
<u>Chương 12+1: Thượng</u>	
<u>Chương 12+2: Hạ</u>	
<u>Chương 13: Kết Thúc</u>	
<u>Chương 14+1: Đặc Điểm Thượng</u>	
<u>Chương 14+2: Đặc Điểm Hạ</u>	

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Tiết Tử

Gió lạnh tiêu điều. Trước cửa Tử Vân tự – tông miếu của hoàng thất có một hàng người đang nghiêm cẩn quỳ.

Hôm nay là ngày đương kim quốc sư – Tĩnh Huyền đại sư mở cửa sau mười năm bế quan tu luyện.

Hoàng đế và hoàng hậu vô cùng cảm động và nhớ nhung ân đức của quốc sư, liền tự mình dẫn theo thái tử, công chúa và các đại thần tới trước tông miếu quỳ dưới đất nghênh đón.

Đại môn chậm rãi mở ra. Mọi người chỉ dám len lén ngược mắt nhìn, không khỏi nín thở chờ đợi – chỉ thấy một đại sư thân khoác áo cà sa tố sắc, trường thân ngọc lập, chấp tay hành lễ, cả người như thể có pháp quang lưu chuyển, tư thái thần thánh, tuyệt mỹ tới nỗi không vương bụi trần.

Hoàng đế cùng hoàng hậu – cũng chính là Vân phi khi xưa, trịnh trọng bước tới nghênh đón. Hoàng đế chấp tay hành lễ, khom người nói, “Từ khi thái tử sinh ra, quốc sư đã tình nguyện bế quan khổ tu mười năm, vì thái tử cầu phúc. Thật sự đã khiến người phải chịu nhiều cực khổ rồi. Đại ân đại đức này, trăm cùng hoàng hậu sẽ mãi mãi khắc sâu trong lòng, suốt đời không quên.”

Hoàng đế biết rõ, Tĩnh Huyền đại sư vì ái nhân chuyển thế đầu thai đã phải hy sinh rất nhiều, đương nhiên đối với người lại càng thêm cung kính.

“A di đà phật, Hoàng thượng không cần đa lễ.” Tĩnh Huyền thần sắc lạnh nhạt, tựa hồ như trên đời không chuyện gì có thể khiến hấn rung động.

Hoàng hậu mỉm cười, “Đại sư pháp lực cao thâm, dung nhan lúc này cùng mười năm trước không hề có chút thay đổi, thật khiến cho người ta hâm mộ. Đâu có giống như dáng vẻ của bốn cung, ôi, đã già rồi.”

“Vân nhi của trẫm đâu có già?” Hoàng đế mỉm cười nắm tay nàng, “Vẫn là dung nhan như khi mới vào cung, vẫn là dáng vẻ khiến trẫm yêu thương như trước.”

“Hoàng thượng! Có đại sư ở đây mà.”

“Ha ha, hoàng hậu của trẫm xấu hổ rồi.”

“Hoàng thượng lại trêu chọc Vân nhi.” Hoàng hậu kiều miểu liếc mắt nhìn ái nhân một cái, dung nhan xinh đẹp thoáng đỏ bừng, vội vàng hướng phía sau vẫy vẫy, “Dật nhi, mau tới bái kiến quốc sư.”

“Dạ.” Đường kim thái tử – Hoàng Phủ Dật vâng lời, chậm rãi đi tới. Ngay khi Tĩnh Huyền đại sư cùng y bốn mắt tương giao, trong lòng liền không khỏi chấn động.

“Tham kiến đại sư.” Hoàng Phủ Dật chấp tay hành lễ, khom người nói.

Thái tử dung mạo tuấn mỹ, khí độ ung dung, tuy chỉ là một hài đồng mới mười tuổi nhưng mỗi một cử động đều là phong thái uy nghi của hoàng gia, khiến cho người ta nhìn thấy phải tôn kính. Tĩnh Huyền si ngốc mà nhìn ái nhân đã chuyển thể đứng trước mắt mình, trong lòng trăm mối tâm tư, vốn tưởng lòng đã như mặt hồ lặng sóng, vậy mà giờ phút này lại tựa sóng cuộn biển gầm, xúc động đến khó nói được nên lời.

Thái tử chờ lâu không thấy quốc sư đáp lễ, không nhịn được liền ngẩng đầu nhìn lên – chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của Tĩnh Huyền đại sư rưng rưng, đôi môi mềm mại khẽ run lên nhè nhẹ, như thể có thiên ngôn vạn ngữ muốn thổ lộ với mình. Hoàng Phủ Dật thấy hấn nhìn mình như si như túy, từ nơi nào đó sâu trong thân thể bỗng dâng lên một cảm giác khô nóng khó nhin,

thiếu chút nữa không nhận được muốn vươn tay ôm hẳn vào lòng! Đáng chết! Sao tên hòa thượng này lại yêu mị như thế? Chắc chắn là một yêu tăng!

Từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục của một vị vua tương lai, vị thái tử lúc nào cũng chừng chặc nghiêm cẩn bị dục vọng của chính mình khiến cho sợ hãi, y oán hận nhú mày, khẽ quay mặt đi.

Tĩnh Huyền vốn đang đắm chìm trong niềm vui sướng vô bờ khi gặp lại kiếp sau của ái nhân, nhưng lại thấy thần sắc thái tử có chút bức mình, lập tức cả kinh, vội vàng thu liễm lại tâm thần, cung kính hành lễ.

“Tĩnh Huyền tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Quốc sư miễn lễ.” Hoàng Phủ Dật thản nhiên trả lời.

Hoàng hậu nương nương thấy thái độ của Thái tử với quốc sư có chút lạnh lùng, không khỏi từ ái nắm tay ái tử, nói những lời thăm thía, “Dật nhi, con mang trong người số mạng kỳ lạ, quốc sư vì muốn bảo hộ con cả đời bình an mà đã phải chịu đựng biết bao đau khổ, con sau này nhất định phải hảo hảo báo đáp quốc sư, biết không?”

Hoàng Phủ Dật không rõ vì sao phụ hoàng cùng mẫu hậu luôn nói số mạng y kỳ lạ, trực giác nghĩ đây nhất định là những lời dối trá do tên yêu tăng này bịa ra để lung lạc lòng người, nhằm ngồi yên trên ghế quốc sư.

Nghĩ vậy, tự đáy lòng y đối với Tĩnh Huyền không khỏi thêm phần ác cảm, nhưng ngoài miệng vẫn nhất mực cung kính trả lời, “Hài nhi biết rồi. Sau này hài nhi nhất định sẽ hảo hảo ‘báo đáp’ quốc sư.” Thái tử vừa nói vừa mỉm cười nhìn quốc sư, nhưng ý cười cũng không vương lên mắt. Tĩnh Huyền trong lòng thấy vô cùng chua xót, đúng là nhân quả tuần hoàn.

Ái nhân vốn mang theo oán hận cùng hiểu lầm với hẳn mà đầu thai chuyển thế, nhất định đời này đối với hẳn sẽ không có một chút ý nghĩ yêu

thương nào. Dù cho trong lòng tràn đầy thương tâm, nhưng Tĩnh Huyền vẫn vô oán vô hối.

Thái tử vừa sinh ra, Vân Không đạo sĩ nhìn mặt liền nói thẳng, thái tử là thiên mệnh đã định, chắc chắn có thể kế thừa ngôi vua, nhưng trước khi đăng cơ sẽ gặp phải nhiều thăng trầm trắc trở. Tĩnh Huyền liền mang theo Lưu quang bảo điển bế quan khổ tu mười năm, vừa để cầu phúc cho tiểu thái tử, vừa nhằm gia tăng pháp lực của chính mình, chỉ mong khi còn sống có thể bảo vệ cho ái nhân thuận lợi đăng cơ, một đời bình an.

Cho dù thái tử vĩnh viễn không bao giờ nhớ lại kiếp trước cùng tình yêu của hắn, nhưng chỉ cần có thể bình yên ở bên cạnh y, Tĩnh Huyền đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Dung nhan tuyệt thế của quốc sư thoáng vẽ lên một nụ cười đẹp đẽ mà thê lương vô hạn...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Sáu năm sau

Gió xuân lướt nhẹ qua, trăm hoa đua sắc thắm. Trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, một mảnh hân hoan vui sướng. Hôm nay là ngày Thái tử điện hạ tròn mười sáu tuổi, chính là lễ thành nhân, hoàng cung từ trên xuống dưới mấy trăm cung nữ không ngừng tất bật suốt nửa tháng nay, tất cả là vì đại điển chúc mừng long trọng của đất nước này.

Vì ngày hôm nay, Hoàng hậu nương nương từ sáng sớm cũng đã tới đại điện giám sát.

Thiếp thân cung nữ của hoàng hậu là Tiểu Thanh cũng đi theo dìu nàng ngồi xuống phượng y(ghế của hoàng hậu).

“Thái tử đã thức dậy chưa?” Hoàng hậu ôn nhu hỏi cung nữ chuyên hầu hạ Thái tử.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái tử từ sáng sớm đã đi rồi, người tới Tử Vân tự bá kiến quốc sư.”

“Bốn cung biết rồi, người lui xuống trước đi. Chờ Thái tử về thì bảo lập tức đến gặp bốn cung.”

“Dạ.”

Hoàng hậu khẽ nhăn đôi mày thanh tú, hỏi thị nữ đã làm bạn với nàng nhiều năm, “Tiểu Thanh, vì sao Thái tử mới sáng sớm đã đi tìm quốc sư? Lại là trong ngày trọng yếu thế này?”

Tiểu Thanh cá tính cương trực hoạt bát, đối với chủ tử của mình lại hết mực trung thành tận tâm, luôn luôn có hỏi liền đáp, nghe vậy chỉ cười cười nói, “Nô tỳ cảm thấy Thái tử mặc dù thái độ đối với quốc sư luôn tỏ ra lãnh đạm, nhưng đáy lòng khẳng định là rất quan tâm. Nếu không thì sao mấy năm qua, cứ dăm ba ngày người lại chạy đến Tử Vân tự?”

“Ôi, Dật nhi đứa nhỏ này, cá tính thật sự cũng quá kỳ lạ rồi. Tĩnh Huyền đại sư vì nó mà phải chịu không biết bao nhiêu đau khổ, thế nhưng nó lúc nào cũng cau có lạnh nhạt với người ta.” Vân phi hôm nay mặc dù đã ngồi lên ngôi hoàng hậu cao quý, nhưng nàng vẫn vô cùng cảm động và nhớ nhung chuyện trước đây Tĩnh Huyền đại sư đã giúp bọn họ một nhà được đoàn viên, bởi vậy nàng đối với quốc sư vô cùng tôn trọng.

“Chuyện này cũng không thể trách Thái tử điện hạ được, người không biết thì không có tội, nếu không, hay là nương nương cứ trực tiếp nói cho điện hạ biết mọi chuyện không phải là tốt rồi sao?”

“Bốn cung cũng muốn thế, nhưng Quốc sư cùng Vân Không đạo sĩ đã hết mực dặn dò, nếu như miễn cưỡng thức tỉnh trí nhớ kiếp trước của Thái tử, đối với kiếp này của nó không có lợi. Ôi, hết thầy đành thuận theo thiên ý vậy.”

Tiểu Thanh khẽ bĩu môi, “Thật cũng không sao hiểu nổi điện hạ nữa. Tĩnh Huyền đại sư người thì đẹp như vậy, đối với điện hạ lại tốt vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, quốc sư lúc nào cũng yêu cầu tất cả y phục đồ dùng của Thái tử, mọi thứ đều phải mang vào Tử Vân tự, để cho ngài nhất nhất cầu phúc mới thôi. Đại sư từ bi thiện lương như vậy, điện hạ vì sao lại cứ thích tìm ngài ấy để gây phiền phức chứ?”

“Bốn cung cũng không hiểu nổi. Chẳng lẽ kiếp trước bọn họ từng có gút mắc gì đó...”

Tử Vân tự, tông miếu của hoàng thất thiêng liêng.

Tại nội viên nghiêm cấm ngoại nhân ra vào, cũng là nơi quốc sư tu hành, nhưng giờ phút này đang diễn ra một màn kinh thế hãi tục... Thái tử điện hạ đang ngồi ngay ngắn trên ghế, vạt áo hất cao, mà người được dân chúng cả nước từ trên xuống dưới nhất mực kính trọng – Tĩnh Huyền đại sư, lại đang quỳ gối giữa hai chân Thái tử, vì y mà khấu giao.

Dương khối màu hồng đã phát dục hoàn toàn của thái tử ở giữa đôi môi xinh đẹp thánh khiết của quốc sư, thống khoái ra ra vào vào...

“Hừ, khá lắm, hòa thượng dâm dăng, cái miệng nhỏ phía trên mút đến sảng khoái như vậy, có phải cái miệng nhỏ bên dưới cũng đã đói khát đến không nhịn được nữa rồi phải không?” Tĩnh Huyền không trả lời, chỉ dùng đôi mắt ướm át có chút hoảng hốt nhìn y.

Hoàng Phủ Dật cúi đầu nhìn thấy đôi môi tuyệt mỹ của Quốc sư đang hàm chứa dương khối thô to, ánh mắt nhìn mình đầy dâm dăng thì nhiệt huyết liền sôi trào, thiếu chút nữa tình quan thất thủ.

Đáng chết! Hoàng Phủ Dật hít sâu một hơi, cố gắng giữ cho tâm tình vững vàng, dùng thanh âm lạnh lùng nói, “Muốn cho thái tử sớm tiết một chút để người có thể sớm được hưởng long tinh sao? Mơ tưởng!”

Thái tử cười lạnh một tiếng, đột nhiên rút dương khối từ trong miệng Tĩnh Huyền ra, sỗ sàng giáng một cái tát xuống khuôn mặt tuyệt mỹ, “Ta thật muốn phụ hoàng, mẫu hậu cùng tất cả các quan viên đại thần đến đây xem, cái tên quốc sư thánh khiết không chút tỳ vết nhà ngươi là loại yêu tăng dâm dăng thích liếm mút dương vật của nam nhân như thế nào!” Mặc kệ thái tử dùng đủ loại lời nói hạ lưu vũ nhục mình, Tĩnh Huyền thủy chung vẫn bảo trì im lặng.

Đôi mắt xinh đẹp khép hờ, hơi thở có chút gấp gáp, khóe miệng còn vương thỏa dịch, bộ dáng trông tuyệt diệu mỹ hoặc, khiến cho vị Thái tử lúc nào cũng tự tin vào năng lực tự chế của mình rốt cuộc cũng không nhịn

được mà trở nên kích động, một lần nữa đem dương vật xuyên vào giữa đôi môi đỏ mọng!

“Ha ha ——” Khoái cảm tuyệt đỉnh làm cho Thái tử sáng khoái ngẩng đầu, cuồng loạn hét lên!

Chỉ một lát sau, Hoàng Phủ Dật đã đem long tinh quý giá toàn bộ rót vào trong miệng Tĩnh Huyền...

Tĩnh Huyền đành khó khăn mà nuốt xuống.

“Long tinh ăn ngon không?” Hoàng Phủ Dật dùng một ngón tay nâng chiếc cằm xinh đẹp tuyệt trần lên, khẽ mỉm cười hỏi.

Tĩnh Huyền cũng không trả lời y, chỉ chậm rãi điều tức lại hơi thở, sau đó đôi mắt sáng trong từ từ mở ra, bình tĩnh nhìn y chăm chú, thản nhiên nói, “Thái tử điện hạ, đã không còn sớm nữa, xin mời hồi cung thay trang phục chuẩn bị cho đại điển hôm nay.”

Hoàng Phủ Dật nhìn đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, tựa hồ như tình sự vừa rồi không mấy may ảnh hưởng tới hần một chút nào, trong lòng không khỏi hậm hực khó chịu! Thái tử lạnh lùng cười, “Ta thấy người mới nên xem lại mình đây. Đường đường là quốc sư một nước mà định dùng bộ dáng dân đảng này đi chủ trì đại điển cầu phúc cho Thái tử hay sao? Hừ, tẩy rửa cho sạch sẽ đi!”

Tĩnh Huyền khẽ buông hạ mi mắt, cung kính trả lời, “Tĩnh Huyền tuân mệnh.”

Đáng tiếc Thái tử đã phất tay áo bỏ đi, bởi vậy vô duyên nhìn thấy cảnh tượng sau đó...

Chỉ thấy quốc sư cao quý thánh khiết phía sau cánh cửa yếu đuối vô lực quỳ rạp trên mặt đất....

“Điện hạ... “

Trong miệng thì thảo gọi người đã rời đi một cách vô tình, Tĩnh Huyền nhớ tới hình ảnh mình vừa khẩu giao cho ái nhân, không khỏi trong lòng dậy sóng, ngón tay không nghe theo sai khiến đã lén vào trong áo cà sa, nắm lấy nhiệt căn đã bùng bùng phẫn chấn từ lâu.

“Uh ừm... Điện hạ... “

Kể từ năm ngoái khi Thái tử bắt đầu có những cử chỉ thân mật với hần, mấy chục năm khổ tu của Tĩnh Huyền liền bị hủy không còn sót lại chút nào, lại càng không thể khắc chế nổi tình dục của bản thân!

Mặc dù chưa từng vượt qua phòng tuyến cuối cùng, nhưng mỗi lần Thái tử tuần mỹ cao lớn đụng chạm vào cơ thể hần, hần liền lập tức quên hết tất cả phật môn thanh quy, nghi lễ quân thần, chỉ một mực hy vọng ái nhân gặt gao ôm chặt hần không rời!

“Ôm lấy ta... Điện hạ... Dật ca ca... Tĩnh Huyền rất muốn nói cho người... “

Ta yêu người.... vô cùng yêu người!

Khi chất dịch trắng đáng xấu hổ bắn ra, Tĩnh Huyền rốt cuộc cũng thổ lộ những ý nghĩ yêu thương tràn ngập trong lòng mà không cách nào nói ra lời được...

“Điện hạ, chờ nô tài một chút.”

Tiểu Tuyên Tử – thiếp thân thái giám từ nhỏ đã theo hầu Thái tử, lo lắng theo sát phía sau Hoàng Phủ Dật đang đi như chạy!

“Điện hạ, nếu người không đi chậm lại một chút, Tiểu Tuyên Tử sẽ thả bom đấy!”

Thấy tiểu quỷ Tiểu Tuyên Tử vóc dáng nhỏ gầy, vừa chạy vừa thở hổn hển trông như sắp tắt thở đến nơi, tâm tình buồn bực lúc mới rời của Hoàng Phủ Dật mới tốt lên một chút, không khỏi cười mắng, “Đúng là không có tiền đồ! Thái tử ở ngay trong hoàng cung mà người cũng theo không kịp, vậy vạn nhất sau này ta ra cung, người chẳng phải sẽ lạc mất sao?”

“Ôi... hi hi, không sợ không sợ, Tiểu Tuyên Tử sẽ tới tìm Tĩnh Huyền đại sư mượn một chút pháp lực, nói không chừng sau này nô tài có thể đi gió về mây ấy chứ!”

“Hừ, pháp lực cái gì? Bốn thái tử ta còn không thềm để vào mắt!” Người kia cho dù có pháp lực cao thâm đến đâu, không phải cũng vẫn phải quỳ rạp dưới chân Thái tử, để cho ta đùa bỡn hay sao!

“Ai nha, điện hạ, quốc sư căn bản chẳng cần đến pháp lực, chỉ bằng dung mạo tuyệt sắc phong hoa tuyệt đại kia cũng có thể đem chúng ta từ trên xuống dưới mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi!”

Tiểu Tuyên Tử cũng giống như những người trong cung khác, đối với quốc sư đều là ngưỡng mộ vô cùng.

“Ngậm cái mồm thối của người lại cho bốn thái tử!” Hoàng Phủ Dật vừa nhìn bộ dáng mê đắm của Tiểu Tuyên Tử, liền cảm thấy tức giận khó nén, giơ chân một cước đạp vào hông hắn!

“Ai u!” Tiểu Tuyên Tử khi không gặp xui xẻo, bị đạp một cước ngã nhào xuống đất, đau đến oa oa kêu to! “Ô... Điện hạ, sao người có thể nhẫn tâm như vậy? Tiểu Tuyên Tử nói sai chỗ nào? Không phải Điện hạ cũng bị Tĩnh Huyền đại sư mê hoặc đến choáng váng rồi sao? Nếu không thì người suốt ngày chạy tới đây quần quít lấy người ta làm gì chứ?”

“Ai quần quít lấy hắn?” Khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Dật lập tức đỏ bừng, thấp giọng tức giận mắng, “Người còn nói bậy, bốn thái tử sẽ rút lưỡi của người!”

“Rút lưỡi Tiểu Tuyên Tử rồi, sau này sẽ không có ai báo cáo nhất cử nhất động của quốc sư cho điện hạ nữa.”

“Được, vậy bốn thái tử sẽ chặt chân của người!”

“Chặt chân Tiểu Tuyên Tử rồi, sau này sẽ không có kẻ nào canh cửa Tử Vân tự cho điện hạ nữa!”

“Canh cửa cái gì? Người tưởng bốn thái tử là kẻ trộm sao?” Khuôn mặt Hoàng Phủ Dật tức giận đến mức tái đi, “Tử Vân tự thì có cái gì hay để trộm?”

“Trộm tình a...” Thanh âm bé xiu của Tiểu Tuyên Tử lí nhí trong miệng.

“Người nói cái gì?”

Thấy ánh mắt Thái tử toát ra vẻ nguy hiểm, Tiểu Tuyên Tử le lưỡi, cười làm hòa, “Điện hạ, điện hạ, đừng tức giận, đừng tức giận, nô tài biết hẳn là quốc sư lại làm gì khiến cho điện hạ mất hứng rồi. Tiểu Tuyên Tử có một diệu kế, cam đoan làm cho quốc sư mau chóng tỉnh ngộ, sau này đối với thái tử sẽ cam tâm thần phục!”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Dật vừa nghe, hai mắt liền sáng lên, “Nói cho ta nghe mau!”

“Ôi... hi hi, điện hạ ghé tai lại đây.” Tiểu Tuyên Tử ghé vào tai hắn thì thầm một phen.

Hoàng Phủ Dật nghe xong vui sướng cười to, “Ha ha, diệu kế, diệu kế! Tiểu Tuyên Tử, người thật thông minh!”

“Ôi... Điện hạ nói quá rồi, hi hi.” Tiểu Tuyên Tử đắc ý đến nỗi đuôi cũng vênh cả lên trời!

“Được, vậy người tới Tử Vân tự truyền khẩu dụ của bốn thái tử. Đêm nay thái tử có chuyện muốn hỏi rõ ràng, lệnh cho Tĩnh Huyền đại sư giờ Tý phải có mặt trước Thái tử điện, không được trái lời!”

“Tuân lệnh.”

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 2+1: Thương

Trăng sáng vắng vặc.

Lúc ban ngày, đại lễ thành nhân của Thái tử được cử hành long trọng, cuối cùng đã kết thúc tốt đẹp.

Nhưng khi đêm xuống, có một người tuân theo mệnh lệnh của Thái tử đang đứng trước Thái tử điện.

Điện hạ triệu ta đến vào lúc muộn thế này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chẳng lẽ hãn sẽ đối với ta...

Trong lòng Tĩnh Huyền có một tia bất rút không yên, nhưng không cách nào phủ nhận cũng có một chút chờ mong phấp phỏng.

Không, Tĩnh Huyền, đừng quên người là đương kim quốc sư, không phải là tiểu hòa thượng trước đây nữa.

Vạn nhất nếu như vượt qua phòng tuyến cuối cùng này, người sẽ hủy đi tất cả nghi lễ quân thần, sẽ khiến Thái tử bị vu vào tội bất nghĩa!

Hãn là Thái tử, tuyệt đối không thể để cho bất cứ kẻ nào nói xấu dèm pha!

Người ngàn vạn lần không thể hại hãn!

Tĩnh Huyền vận dụng Phật môn tâm pháp cố gắng bình ổn tâm tình đang tán loạn, sau đó mới cất bước đi tới cửa tiền điện.

“Tham kiến quốc sư.” Tiểu Tuyên tử đã chờ ở cửa hồi lâu.

“A di đà phật, làm phiền thí chủ chờ rồi.”

“Đừng khách khí, đừng khách khí. Tĩnh Huyền đại sư, Tiểu Tuyên tử đã chờ người thật lâu rồi, có điều Thái tử điện hạ của chúng ta chờ còn lâu hơn nữa a, người nếu không đến, ta thấy Thái tử có thể sẽ đem Thái tử điện lật tung lên mất!”

Nghĩ đến tính cách hỉ nộ vô thường của Thái tử, Tĩnh Huyền không khỏi cười khở.

“Quốc sư, mời ngài đi theo ta.”

Tĩnh Huyền theo Tiểu Tuyên tử vào Thái tử điện, dưới sự hướng dẫn của hần liền phát hiện ra đây là hướng đi tới tẩm cung, trong lòng không khỏi tim đập dồn dập. Gương mặt luôn giữ bình tĩnh lúc này cũng không nhin được mà hiện lên một mặt đỏ ửng.

Rốt cuộc đến cửa tẩm cung Thái tử, Tiểu Tuyên tử liền thấp giọng nói, “Bẩm Thái tử điện hạ, Quốc sư giá lâm.”

Giữa đêm tối truyền đến âm thanh trầm thấp, “Cho hần vào.”

“Dạ.” Tiểu Tuyên tử mở cửa phòng, sau đó khom người nói, “Quốc sư xin mời.”

Tĩnh Huyền cố gắng dẫn xuống tâm tình dậy sóng, cất bước tiến vào.

Hồi tưởng lại lần cuối hần bước vào tẩm cung Thái tử, đã là chuyện của ba năm trước...

Khi đó Thái tử bị nhiễm phong hàn, bệnh tình cực kỳ hung hiểm, hần vội vội vàng vàng chạy tới, trước giường bệnh vì ái nhân tụng kinh cầu

phúc cả đêm, mãi đến hừng đông, Thái tử thoát khỏi hiểm cảnh, hân mới yên lặng rời đi.

Nếu như khi đó Thái tử không thể gắng gượng dậy, Tĩnh Huyền giờ này chắc hẳn cũng không còn ở trên đời.

“Mau tới đây, phát ngốc cái gì?” Hoàng Phủ Dật thấy hân tựa hồ có chút xuất thần, đôi mi tuần tú không khỏi cau lại.

Tĩnh Huyền vội vàng thu liễm tâm thần, tiến lên hành lễ, “Tĩnh Huyền tham kiến điện hạ.”

“Vừa rồi là đang suy nghĩ cái gì?”

Đôi mắt xinh đẹp của Tĩnh Huyền hơi buông xuống, nhẹ giọng nói, “Tĩnh Huyền chỉ là nghĩ, không biết đêm nay điện hạ triệu kiến là có gì phân phó?”

Hoàng Phủ Dật mỉm cười, “Đương nhiên là mời người đến để tụng kinh cầu phúc cho ta rồi.”

Vào lúc đêm khuya thế này? Tĩnh Huyền không khỏi nghi hoặc.

“Thấy kỳ quái sao?” Hoàng Phủ Dật nhíu mày, “Đêm nay đối với bốn thái tử mà nói, chính là một sự kiện quan trọng cả đời. Nếu bốn thái tử đã trưởng thành, đương nhiên sẽ làm những chuyện người lớn mới làm. Thí dụ như là... làm chu công chi lễ.”

*Chu công chi lễ: tương truyền Tây Chu năm thứ nhất, nam nữ lạm tình, Chu công thấy như vậy là không được, vì thế đã quy định: nam nữ trước khi kết hôn không thể tùy tiện phát sinh quan hệ “tình dục”, trừ phi tới ngày kết hôn. Sau mọi người gọi đó là “Chu công chi lễ – lễ nghi của Chu công”. “Chu công chi lễ” hiện tại thông tục chỉ vợ chồng cùng phòng, làm tình, phát sinh quan hệ.

Làm chu công chi lễ?

Tĩnh Huyền trong lòng cả kinh, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thái tử, lại thấy vừa sợ hãi nhưng lại có chút chờ mong.

Nhớ tới những khoái cảm mất hồn trước đây khi hân cùng Dật ca ca yêu dấu ân ân ái ái, thân thể không khỏi mềm nhũn ra.

Không, không được, Tĩnh Huyền, người ngàn vạn lần phải khắc chế chính mình!

Định tâm chú! Mau niệm Định tâm chú!

Nhưng Tĩnh Huyền đối với Thái tử đã yêu đến khắc cốt ghi tâm, làm sao bình tĩnh mà đọc Định tâm chú được, đành thấp giọng nôn nóng nói, “Điện hạ, bần tăng là người của Phật môn, tuyệt không thể cùng điện hạ làm ra chuyện xằng bậy, làm xấu mặt Phật môn, cũng làm xấu mỹ danh của điện hạ.”

Hoàng Phủ Dật thấy hân cự tuyệt, trong lòng tức giận vô cùng, không khỏi khinh miệt mà cười ha hả, “Quốc sư, đừng đắc ý thế! Người cho rằng bốn thái tử không phải người thì không thể sao? Tiểu Tuyên tử!”

“Có nô tài.”

“Gọi người tiến vào.”

“Dạ.” Tiểu Tuyên tử khấp khởi mừng thầm mà nâng một bao bố dài vào phòng, sau đó thả xuống đất.

“Mở ra.”

“Tuân lệnh điện hạ.” Tiểu Tuyên tử nắm lấy một đầu vải bố, tư thái lưu loát dùng sức kéo mạnh một cái....

Một thân thể xích lô nháy mắt từ trong bao bố lăn ra....

Nữ nhân da trắng như tuyết, tóc đen như nhung, vóc dáng đầy đặn xinh đẹp vô cùng.

Giờ phút này nàng hơi quỳ rạp xuống đất, khiến cho không sao nhìn rõ dung nhan.

“Tiểu nữ Ánh Đồng khấu kiến thái tử điện hạ.”

Hoàng Phủ Dật lãnh đạm ra lệnh, “Ngẩng đầu lên.”

“Dạ.”

Ánh Đồng nghe lời, chậm rãi ngẩng đầu....

Chỉ thấy nàng mắt phượng mày ngài, diễm lệ tuyệt luân, khóe môi có một nốt ruồi mỹ nhân nho nhỏ, lại càng thêm câu hồn nhiếp phách.

“Ha ha, mỹ nhân xinh đẹp.” Hoàng Phủ Dật hài lòng cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nàng, “Lên giường chờ ta, đêm nay bốn thái tử muốn người hảo hảo hầu hạ.”

“Có thể hầu hạ Thái tử điện hạ là phúc khí Ánh Đồng đã tu ba kiếp mới được. Ánh Đồng nhất định sẽ không để Thái tử điện hạ thất vọng.”

Ánh Đồng trước khi đi, còn không quên tặng cho Thái tử một ánh mắt mỉm cười như nước mùa thu.

“Ha ha... Thật là vưu vật (vật hiếm có). Tiểu Tuyên tử, làm tốt lắm.” Hoàng Phủ Dật hài lòng vỗ vỗ lên đầu hắn.

“Vưu vật này chính là lễ vật mà Miêu Cương vương ngàn dặm xa xôi mang tới để tặng cho Thái tử nhân lễ thành nhân, nghe nói kỹ thuật hầu hạ

cực cao, đêm nay điện hạ phải hảo hảo đại chiến ba trăm hiệp mới được nha, hi hi.” Tiểu Tuyên tử cười giống hệt như một tú bà đang kéo khách.

“Ha ha... Có quốc sư tu hành cao thâm ở đây vì bốn thái tử tụng kinh gia trì (tăng khả năng chịu đựng), nhất định ta có thể nhất triển hùng phong, thỏa lòng mong ước. Người nói có đúng không, quốc sư?” Hoàng Phủ Dật tà tà cười, không chút hảo ý nhìn chăm chăm Tĩnh Huyền đang dờ dẫm.

Trái tim Tĩnh Huyền như tan vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Không ngờ Thái tử lại hận hãn đến mức này, đến độ muốn hãn trơ mắt nhìn y cùng một nữ nhân xa lạ trình diễn một màn xuân cung đồ sống động.

Không, không cần... Hãn không chịu nổi! Thật sự không chịu nổi!

Tĩnh Huyền đau lòng đến mức muốn chết đi, nhưng mà...

Hãn không thể quên rằng... người trước mắt mình là Thái tử.

Không phải Dật ca ca của hãn.

Dật ca ca từng cùng hãn sinh tử tương hứa, yêu thương che chở hãn đã không bao giờ trở lại nữa rồi...

Trước mắt là người nam nhân hận hãn thấu xương, vĩnh viễn không thể nào yêu hãn.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2: Hạ

Nước mắt không nhịn được từ dưới cỗi lòng tan nát trào lên, Tĩnh Huyền thống khổ không ngừng nhắc nhở chính mình...

Tĩnh Huyền, đừng khóc.

Người nam nhân này không thuộc về ngươi, đừng khóc.

Đây là số mệnh của ngươi. Đừng khóc.

Tĩnh Huyền dùng hết sức ngăn lại nước mắt sắp tràn mi, lẳng lặng nhìn chăm chú Thái tử, dùng ngữ điệu bình thản nhất nói, “Vì điện hạ cầu phúc chính là bốn phận của bần tăng.”

Tiểu Tuyên Tử vừa nghe thiếu chút nữa thì té xỉu.

Đại sư a, đại sư! Nói người thông minh cái thế, chẳng lẽ không biết điều Thái tử muốn là gì ư?

Người làm thế này, khác gì hại chết Tiểu Tuyên Tử ta?

Hoàng Phủ Dật nhìn vẻ mặt bình tĩnh cùng ngữ khí lạnh lùng của Quốc sư, quả thực tức đến phát điên!

Hảo, hảo cho một người cao tăng đắc đạo! Bốn thái tử cũng không tin hôm nay không trị được ngươi!

“Lại đây cho ta!”

Hoàng Phủ Dật gầm lên giận dữ, thô lỗ nắm lấy tay Tĩnh Huyền, lôi xềnh xệch vào trong phòng...

Tiểu Tuyên Tử thấy thái tử tức giận quá mức, sợ y nhất thời xúc động làm quốc sư bị thương liền vội vàng đuổi theo, gấp giọng nói, “Điện hạ bớt giận! Điện hạ bớt giận! Quốc sư vào trong sợ rằng sẽ quấy rầy tới điện hạ và mỹ nhân ân ái với nhau, hay là cứ để quốc sư đợi bên ngoài thì hơn.”

“Không đâu, có người xem thì càng kích thích mà!” Ánh Đồng hưng phấn vỗ tay, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm quốc sư vừa bị lôi vào!

Oa, thì ra đây chính là quốc sư trong truyền thuyết a, so với Miêu Cương đệ nhất mỹ nhân như nàng còn đẹp hơn nữa! Nếu Miêu Cương vương của nàng nhìn thấy, khẳng định là sẽ bị hút mất hồn cho mà xem!

Tiểu Tuyên Tử nghe vậy thiếu chút nữa bị nữ nhân Miêu Cương táo bạo này hù chết!

Cha mẹ ơi, nữ nhân Miêu Cương thật đúng là kinh khủng mà!

Hoàng Phủ Dật nghe vậy cũng cười ha hả, “Được, thật là một người phóng khoáng! Đêm nay bốn thái tử nhất định phải hảo hảo lãnh giáo khả năng của mỹ nữ Miêu Cương! Quốc sư, người hãy quỳ ở một bên, hảo hảo nhìn cho bốn thái tử! Ta chẳng những muốn người xem, còn muốn người tụng kinh trợ giúp, nếu giữa chừng gián đoạn, bốn thái tử tuyệt đối không tha cho người!”

Tiểu Tuyên Tử thấy sắc mặt Tĩnh Huyền đại sư trắng nhợt, thân thể khẽ run rẩy từng cơn, không khỏi thương tiếc vạn phần, đành mở miệng cầu tình thay hăn, “Điện hạ, Quốc sư người....”

“Câm mồm! Cút đi cho bốn thái tử!”

“Dạ, tiểu nhân cút, tiểu nhân sẽ cút ngay đây!”

Thấy thái tử nổi trận lôi đình, Tiểu Tuyên Tử sợ hãi vội vàng vàng cúp đuôi chạy trốn!

“Hừ, người là cái đồ yêu tăng chuyên đi mê hoặc người khác, ngay cả Tiểu Tuyên Tử cũng bị người làm cho mù mịt! Đáng tiếc chiêu này dùng với bốn thái tử ta cũng vô dụng thôi!”

Tựa hồ để chứng minh những điều mình nói là sự thật, Hoàng Phủ Dật vung tay áo lên, quả quyết xoay người lên giường....

Ánh Đồng tư thái xinh đẹp bò đến bên người thái tử, cười cười cúi xuống hôn lên mặt y một cái.

“Ánh Đồng ở Miêu Cương đã nghe nói Thái tử điện hạ anh dũng bất phàm, tuần mỹ vô song, hôm nay được gặp, đúng là người thật còn hơn trong đồn đãi, vừa thấy đã khiến Ánh Đồng xuân tình nhộn nhạo, tim đập liên hồi!”

“Thật sao?” Tuần mi của Hoàng Phủ Dật khẽ nhíu.

“Nếu điện hạ không tin, có thể sờ thử ngực Ánh Đồng!”

Mỹ nhân Miêu Cương cười quyến rũ cầm lấy tay thái tử, đặt lên bầu vú xích lỏa của mình....

Khóe mắt Hoàng Phủ Dật liếc sang vị Quốc sư đang đứng bên cạnh, thấy hãn văn lặng im nhìn y cùng mỹ nhân chọc ghẹo nhau trên giường.

Thái tử trong lòng tức giận không có nơi phát tiết, hai tay phần hện nắm lấy bầu vú mỹ nhân, ở trên người nàng xoa bóp sờ soạng từ trên xuống dưới....

“Ha ha....” Ánh Đồng phát ra âm thanh kiều my, “Ừ... a... Khí lực của điện hạ thật lớn... Ánh Đồng rất thích... Nữa, nữa đi mà!”

Tĩnh Huyền thấy hai người trên giường đang quấn chặt lấy nhau, cảm giác bản thân như đang bị dày dưới mười tám tầng địa ngục, vừa giống như bị một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, lại như thể bị vạn đao lăng trì...

Điện hạ... Dật ca ca... Đừng đối xử với ta như vậy!

Tuy Tĩnh Huyền tu hành cao thâm, nhưng vẫn chống chọi không nổi với tình yêu đã đâm sâu bén rễ trong lòng, tâm tư trăm mối tơ vò không sao ngăn được, bị cảnh trước mắt kích động quá mãnh liệt, khí huyết trong ngực bỗng cuộn cuộn dâng lên, máu tươi cũng theo đó trào ra khỏi miệng!

Dù Tĩnh Huyền đã cố gắng đè ép xuống, nhưng một dòng máu đỏ tươi vẫn từ miệng hăn tuôn chảy không ngừng....

Tâm đã đau như vỡ nát, thân thể thoáng cái cũng không chống đỡ nổi, cả người mềm nhũn ngã lăn trên mặt đất....

“Không!”

Ánh mắt Thái tử từ đầu tới cuối vẫn chưa từng rời khỏi quốc sư, thấy miệng hăn phun máu tươi, ngất lịm trên mặt đất, trong lòng y hoảng hốt vô cùng, vội vội vàng vàng chạy tới, một tay ôm hăn vào lòng!

“Người tỉnh, tỉnh lại đi!” Hoàng Phủ Dật kinh hoàng lay lay hăn, “Tiểu Tuyên Tử! Tiểu Tuyên Tử!”

Tiểu Tuyên Tử vừa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của thái tử, liền nhanh chân chạy vào, nhưng liếc mắt một cái đã thấy quốc sư té xỉu trong lòng điện hạ, “Trời ơi, điện hạ! Quốc sư bị làm sao vậy?”

“Ít nói nhảm đi! Truyền thái y, mau truyền thái y!”

“Không thể! Không thể truyền thái y được!”, Tiểu Tuyên Tử gấp đến độ giơ chân, “Chuyện đêm nay nếu truyền ra ngoài, sẽ gây nên sóng to gió lớn!”

Thái tử chẳng những ban đêm triệu nữ nhân đến thị tẩm, lại còn gọi quốc sư tới một bên phụng bồi.

Chuyện hoang đường tới mức này nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm triều đình dậy sóng!

“Bốn thái tử không quản được nhiều như vậy!” Hoàng Phủ Dật nhìn Tĩnh Huyền trong lòng mình bất tỉnh nhân sự, đã gấp đến mức muốn điên lên, lúc này nào còn tâm trí quan tâm xem cái gì gọi là phong ba bão táp! “Tiểu Tuyên Tử! Đều là chủ ý ngu ngốc của người! Người xem, bây giờ người cũng đã bị người hại đến bất tỉnh rồi!”

“Ô... Tiểu Tuyên Tử vốn chỉ nghĩ quốc sư đạo hạnh cao thâm, thấy thái tử triệu nữ nhân tìm hoan nhạc, nhất định sẽ sinh lòng đổ kỵ, sẽ dùng pháp lực tổng nữ nhân kia ra ngoài! Ai ngờ... ai ngờ quốc sư lại tức giận đến hộc máu chứ!”

Tiểu Tuyên Tử gặp phải vị quốc sư khó hiểu này, thật sự là khóc không ra nước mắt mà!

Hoàng Phủ Dật cũng tự trách bản thân không lo lắng chu toàn, thật sự lúc đầu không nên nghe theo chủ ý ôi thiu của Tiểu Tuyên Tử kia, chỉ có thể tức giận nói, “Sau này ta sẽ tính sổ với người! Bây giờ mau giúp bốn thái tử nghĩ biện pháp cứu người đi!”

“A, có!” Tiểu Tuyên Tử đột nhiên trong óc lóe linh quang, “Điện hạ, Vân Không đạo sĩ hôm nay vừa tới tham gia đại điển thành nhân của người, bây giờ vẫn còn lưu lại trong cung a!”

“Đúng vậy! Bốn thái tử sao lại quên bég mất chứ. Mau, mau gọi Vân Không đạo sĩ tới đây.”

“Tuân mệnh.”

“Chờ một chút, đem nữ nhân này mang đi luôn.”

“Điện hạ, người không quan tâm ta nữa rồi sao? Ánh Đồng thật sự thương tâm a.” Ánh Đồng ra vẻ đáng thương ôm ngực. “Đừng quan tâm tới xú hòa thượng kia, điện hạ lại cùng Ánh Đồng đại chiến ba trăm hiệp đi!”

“Mau cắt cho bốn thái tử!”

Tiểu Tuyên Tử thấy thái tử sắp phát điên, cả người không nhận được mà tuân một tầng mồ hôi lạnh, “Người muốn chết sao, còn không mau đi nhanh!”

Ánh Đồng nghịch ngợm le lưỡi, dùng vải bố cuộn mình lại, nằm thẳng trên mặt đất.

“Được rồi, người nâng đi. Bốn cô nương đến như thế nào thì đi như thế ấy.”

Tiểu Tuyên Tử thật sự chịu thua nàng ta rồi, nhưng không có thời gian cùng nàng ta đôi co nữa, chỉ có thể dờ khóc dờ cười mà nâng nàng ta đi ra khỏi điện....

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ánh trăng thanh khiết sáng ngời.

Bầu trời đêm mùa xuân xinh đẹp mà tươi mát, hương hoa tỏa ngát trong hoa viên của Thái tử điện, khiến người ta không nhìn được mà cảm thấy thoải mái vô cùng...

Thế nhưng lúc này, thái tử Hoàng Phủ Dật chẳng còn chút tâm tình nào để ngắm trăng cả, bởi toàn bộ tâm tư của y đều đang tập trung vào người đang nằm trên giường kia, vào đôi mắt xinh đẹp đang nhắm chặt đó.

“Xin lỗi...”

Đây là những lời mà khi Quốc sư tỉnh tuyệt đối sẽ không thể nào được nghe từ miệng Thái tử nói ra.

Ngón tay thon dài của Hoàng Phủ Dật dịu dàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ của Tĩnh Huyền, khổ sở thầm thì, “Tại sao? Tại sao ta lại không nhìn được cứ muốn tổn thương đến người?”

Rõ ràng muốn hãm đối với mình thật tâm mỉm cười, thế nhưng không hiểu sao lại không nhìn được mà muốn hung hăng chèn ép hãm, chà đạp hãm, muốn nhìn thấy hãm ở dưới thân mình rên rỉ cầu xin?

Đáng tiếc chính là... vị quốc sư quật cường này chưa từng cho y được toại nguyện.

Hắn luôn như vậy, bình tĩnh lạnh nhạt nhìn y, mặc kệ y có làm ra những chuyện nhục nhã thế nào đối với mình, hắn vẫn luôn coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, vẫn bình tĩnh mà nhìn y như vậy.

Nhưng hôm nay, hân vì y mà thổ huyết rồi.

Mặc kệ vị quốc sư đạo hạnh cao thâm này có giỏi che giấu tâm tình của mình như thế nào chẳng nữa, hân rốt cuộc cũng lộ ra sơ hở.

“Người hân là thích ta đúng không... ” Hoàng Phủ Dật không nhin được mà dịu dàng đặt những nụ hôn liên tiếp xuống gương mặt xinh đẹp trước mặt, “Thừa nhận đi... thừa nhận người là của ta... là của ta... “

Tĩnh Huyền trong giấc mộng lại phảng phất hồi tưởng lại những ký ức trước kia...

Người trong lòng vẫn như xưa ôn nhu hôn hân, vừa hôn vừa nói những lời yêu thương vĩnh viễn chẳng xa rời...

Huyền đệ... Ta yêu người... Đời đời kiếp kiếp vẫn yêu người...

Dật ca ca... Ta cũng yêu người... Van cầu người đừng dừng lại, hãy hôn Tĩnh Huyền nữa đi... Đừng rời xa ta!

Mặc cho Tĩnh Huyền liều mạng giữ lại, nhưng ái nhân trong lòng đã hóa thành một luồng khói xanh, ở ngay trước mặt hân mà biến mất vô tung vô ảnh...

“Đừng... Đừng mà... Đừng rời khỏi ta... Dật ca ca!”

Nghe quốc sư thất thanh gọi lên cái tên “Dật ca ca” kia, Hoàng Phủ Dật trong lòng chấn động, một cỗ đau thương không hiểu từ đâu lan tỏa, khiến cho y không nhin được mà run rẩy, không sao kiềm chế được.

Hân là đang gọi ai?

Là ta sao? Là ta sao?

Không, không thể nào, Quốc sư lớn hơn ta nhiều tuổi, sao có thể gọi ta là ca ca?

Nhưng tại sao? Tại sao tiếng kêu này lại quen thuộc đến thế?

Nhìn những giọt nước mắt đau khổ không ngừng rơi xuống từ hốc mắt của Tĩnh Huyền, Hoàng Phủ Dật cảm thấy khổ sở không biết nên làm sao cho phải, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu hôn lên những giọt lệ thanh khiết kia, nức nở nói, “Ta sẽ không rời khỏi ngươi... vĩnh viễn không rời xa ngươi... Huyền đệ... “

Lời này vừa nói ra miệng, Hoàng Phủ Dật cũng cảm thấy sững sốt.

Huyền đệ? Ta sao có thể gọi hắn là Huyền đệ?

Điên rồi, ta thật sự đã điên rồi!

Nhưng cách xưng hô này sao lại quen thuộc thế, gọi lên sao lại thuận miệng thế, phảng phất như đã gọi cả trăm cả ngàn lần...

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc thái tử tâm tư trăm mối ngổn ngang thì....

“Tới! Điện hạ, sư phụ tới rồi!”

Tiểu Tuyên Tử mồ hôi nhễ nhại vội chạy vào, thở phì phò như trâu, ngược lại Vân Không đạo sĩ đi phía sau lại mặt không đỏ khí không suyễn, ngay cả mồ hôi cũng không hề chảy tới nửa giọt.

Vân Không đạo sĩ nửa đêm đang ngủ ngon lành, đột nhiên bị Tiểu Tuyên Tử vội vàng đánh thức.

Bởi vì trong hoàng cung không thể tùy tiện thi triển pháp lực nên Vân Không đạo sĩ không thể làm gì khác hơn là cố rảo bước cho nhanh. Dọc

theo đường đi, Tiểu Tuyên Tử đã đem tiền căn hậu quả kể rõ ngọn ngành, thật sự làm cho hãn có chút đỡ khóc đỡ cười.

Cái tên thái tử ngu ngốc này, khả năng chinh phục ái nhân so với kiếp trước sao lại thua kém nhiều như vậy?

“Dật nhi, quốc sư đã tỉnh chưa?”

Hoàng Phủ Dật thấy sư phụ tới, như người chết đuối vớ được cọc gỗ, vội lo lắng nói, “Sư phụ, người mau mau đến xem, sao hãn vẫn còn chưa tỉnh?”

Vân Không đạo sĩ chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng.

Ai, si nhi (đứa trẻ ngốc), thật sự là si nhi mà.

Bằng pháp lực lúc này của Tĩnh Huyền, sao có thể vì một việc nhỏ mà hôn mê bất tỉnh. Huyền nhi nhất định là do thương tâm quá mức, nên tiềm thức không muốn thanh tỉnh nữa đây mà.

“Sư phụ, người hãy mau nghĩ cách cứu hãn đi.”

“Đừng nóng vội, quốc sư không sao đâu. Hãn chỉ là nhất thời ngất xỉu thôi. Cứ để vì sư đánh thức hãn.”

Vân Không đạo sĩ dùng một ngón tay vẽ một đạo “bùa chú” lên đỉnh đầu của Tĩnh Huyền, để thức tỉnh tâm hồn đang ẩn náu của hãn....

Hàng mi dày như cây quạt nhỏ của Tĩnh Huyền khẽ rung, sau đó đôi mắt nhắm chặt cũng chậm rãi mở ra...

“A, quốc sư tỉnh dậy rồi!” Tiểu Tuyên Tử cao hứng đến mức nhảy dựng lên!

Hoàng Phủ Dật thấy hãn đã tỉnh lại cũng mừng rỡ như điên, nhưng không biết vì sao, khi mở miệng nói ra lại là những lời làm cho người nghe

tức muốn học máu, “Rốt cuộc cũng tỉnh rồi à? Bốn thái tử còn tưởng người muốn ngủ nhờ cả đêm ở đây chứ?”

Tiểu Tuyên Tử ở một bên nghe xong thiếu chút nữa chết ngất luôn!

Có lầm hay không? Thật sự là miệng “rỗng” không mọc được ra ngà voi mà!

Điện hạ không thể nói lời nào để nghe một chút hay sao? Vạn nhất quốc sư lại bị người chọc cho tức đến hôn mê thì kẻ chịu tội cũng đâu phải là người cơ chứ!

Ôi, không, lại là ta cho mà coi! Tiểu Tuyên Tử vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Vân Không đạo sĩ nghe được những lời đồn nhảm bảo bối của mình nói mắt cũng trợn trắng, trong lòng mắng to ngu ngốc!

Hai người đều cảm thấy ủy khuất thay cho quốc sư, nhưng Tĩnh Huyền lại không để tâm, hơi giãy dụa muốn ngồi dậy, “Điện hạ, là bần tăng thất lễ rồi. Bần tăng cũng nên quay về Tử Vân tự.”

Hoàng Phủ Dật thấy hẩn tỉnh lại liền lập tức vội vã đòi đi, tâm tình quá thực xấu đến cực điểm, liền thô lỗ mắng, “Ai cho phép người đi? Năm xuống cho bốn thái tử!”

Tiểu Tuyên Tử nghe vậy thiếu chút nữa bật cười thành tiếng!

Mẹ cha ời, điện hạ văn võ song toàn, thông minh cái thế, thế nào mà cứ gặp phải quốc sư thì lại bị chọc cho tính tình không khác gì đứa trẻ lên ba, thật sự là buồn cười chết người đi được!

Hoàng Phủ Dật thấy Tĩnh Huyền cúi đầu nhưng vẫn không chịu năm xuống, trong lòng chỉ sợ hẩn sẽ cứ như vậy bỏ đi, không khỏi vội la lên, “Người nếu không nghe lời, bốn thái tử sẽ gọi mấy nữ nhân nữa đến!”

Chỉ là tượng đất cũng có ba phần nóng nảy, càng huống chi y đã đánh đúng vào nỗi đau sâu thẳm trong lòng Tĩnh Huyền.

Chỉ thấy Tĩnh Huyền dùng đôi mắt sáng trong lạnh lùng nhìn thái tử, giận dữ nói, “Điện hạ muốn triệu bao nhiêu nữ nhân đến là chuyện của người, bản tăng không có quyền can thiệp, người muốn sao cũng được!”

“Được!” Hoàng Phủ Dật tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, “Tiểu Tuyên Tử! Mau đi triệu mười nữ nhân tới đây cho ta!”

Tĩnh Huyền ưu nhã cười, “Mười người làm sao đủ được? Tiểu Tuyên Tử, càng nhiều càng tốt, người hãy đem tất cả mỹ nữ đã được các nước cống tiến cho điện hạ gọi đến đây hết đi.”

Hoàng Phủ Dật nghe vậy lộ khí xung thiên, “Người.... người giỏi lắm! Người hẳn là chỉ ước có thể mang ta cho những nữ nhân này, để người tránh được phiền toái đúng không?”

“Đúng thế!” Tĩnh Huyền không chịu yếu thế mà phản kích!

“Bốn thái tử sẽ không cho người được toại nguyện! Người đừng mơ tưởng có thể bỏ đi!”

Hoàng Phủ Dật nhào tới, hung hăng áp hấn xuống giường.....

“Buông ta ra! Buông ta ra!” Tĩnh Huyền tức giận đến mức hồ đồ, tay chân cũng không ngừng dẫm đá vào người y.

“Muốn bốn thái tử buông tha người, kiếp sau cũng đừng mơ tưởng!” Hoàng Phủ Dật đem hấn giam vào trong lòng, chặt chẽ không rời.

Một người vốn là một quốc quân tương lai chừng chạc nội liễm, một người lại là quốc sư của một nước cao quý thánh khiết, hai nam nhân quyền cao chức trọng, vậy mà lúc này lại như hai tiểu hài tử đấu võ mồm đùa giỡn

với nhau, nếu để cho những người ngưỡng mộ trong hoàng cung thấy được, nhất định sẽ choáng váng đến ngất xỉu mất thôi! Vân Không đạo sĩ cùng Tiểu Tuyên Tử cũng chỉ đành đứng một bên xem kịch vui.

“Thật đặc sắc! Một màn này nhất định phải ghi vào sử sách mới được!” Tiểu Tuyên Tử len lén cầm bút mực lên, bắt đầu vẽ tranh.

“Nếu như Tiểu Bạch miêu ở đây nhất định sẽ đánh hơi được chuyện hay cho xem.” Vân Không đạo sĩ nhớ tới vật nhỏ kia thích nhất là trêu cợt hân, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

“Nhìn cái gì hả?” Một con tiểu tuyết ly toàn thân tuyết trắng đột nhiên từ ngoài cửa sổ nhảy vào!

“Sư bá!” Tĩnh Huyền vừa quay đầu nhìn, liền thét lên một tiếng kinh hãi.

“A? Tiểu Huyền nhi, người đang cùng thái tử làm gì vậy?” Tuyết ly tò mò mà chớp chớp mắt mấy cái.

Chỉ thấy nó dạo một vòng quanh phòng, sau đó đột nhiên biến thành một thiếu niên vóc dáng thanh mảnh, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo.

Người tới đúng là Y Tuyết, sư bá của Tĩnh Huyền.

Tĩnh Huyền từ nhỏ lớn lên ở phật môn, được sư phụ một tay nuôi lớn, luôn luôn tôn sư trọng đạo, hôm nay bị sư bá trông thấy cảnh mình đang bị một nam nhân áp đảo trên giường, không khỏi lúng túng, ấp úng không nói nên lời.

“Sư bá... Ta... ta...”

“Có phải là thái tử khi dễ người không?” Y Tuyết bưng tỉnh đại ngộ mà chất vấn, “Huyền nhi đừng sợ, để sư bá đến giáo huấn hắn!”

Y Tuyết đang muốn đánh về phía giường, lại bị Vân Không đạo sĩ một tay nắm lấy cổ!

“Tự dừng không đầu không cuối chạy đến gây sự, người đúng là đồ tiểu bạch miêu đàn độn!”

“Thối đạo sĩ! Lại mắng ta là tiểu bạch miêu! Ta làm thịt người!”

“Đến đây a, tiểu bạch miêu, meo meo, meo meo!”

Vân Không đạo sĩ cùng Y Tuyết một người một ly đã giao đấu với nhau vài chục năm, cho đến giờ vẫn là đánh không biết chán!

Hoàng Phủ Dật thừa dịp Tĩnh Huyền đang phân tâm, vội vàng cho Tiểu Tuyên Tử một cái liếc mắt!

Tiểu Tuyên Tử ngăm hiếu, như kẻ trộm cười hì hì, đoạn vội vàng chạy tới bên giường đem màn trướng buông xuống....

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 4+1: Thương

Tĩnh Huyền thấy thế kinh hãi, “Người định làm gì?”

Hoàng Phủ Dật áp hân xuống, hung hăng mà hôn như để thay câu trả lời của mình!

Đầu lưỡi ấm nóng cuốn lấy đầu lưỡi Tĩnh Huyền, trần trọc hút lấy tân dịch trong miệng hân.

Không... Bên ngoài còn có người... Hư ư... Điện hạ...

Trong đầu một trận thiên toàn địa chuyển, Tĩnh Huyền vừa mới hoàn hồn được một chút, nay đã lại tiếp tục bị hôn một trận đến trời đất quay cuồng, chỉ có thể không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ say mê...

“Hư ư... “

Hai người quần quít trao cho nhau những nụ hôn mê đắm, Hoàng Phủ Dật xé rách áo cà sa ngự ban trên người quốc sư, hôn từ đôi môi như cánh hoa xinh đẹp xuống tới càn cổ thon dài, sau đó đi tới hai núm vú mê người!

A A A! Núm vú mẫn cảm đang nằm giữa đôi môi của ái nhân, bị người kia cuồng nhiệt cắn mút, khoái cảm khó có thể thừa nhận làm cho Tĩnh Huyền không nhận được mà phát ra tiếng thét chói tai!

Biết quốc sư sợ bị người ta phát hiện, nhưng thái tử càng không kiêng nể gì mà vén tiết y của hân lên, một đường hôn xuống đến hạ phúc của hân!

“Thối đạo sĩ! Đừng chạy!”

Sư bá kêu to một tiếng làm cho Tĩnh Huyền vì sợ hãi mà tỉnh táo lại!

Không! Đừng! Bên ngoài còn có người mà!

Nghĩ tới chỉ cách mình một tầng sa trường mỏng là cả đám người sư bá cùng đạo trưởng, Tĩnh Huyền quả thực xấu hổ muốn chết, bắt đầu dùng sức mà giãy giụa.

Nhưng thái tử là mũi tên đã rời dây cung, đâu thềm quán nhiều như vậy, y lúc này như một con dã thú đói khát, trong đầu chỉ thầm nghĩ muốn đem con mồi mỹ vị ngay dưới thân ăn sạch sành sanh, ngay cả một đầu khớp xương cũng không chừa!

Hoàng Phủ Dật nhanh tay nhanh mắt đã đem tiết khố của quốc sư xé bỏ, thấy ngọc hành hồng hồng sáng bóng như ngọc cùng bộ lông thưa thớt ở nơi tư mật kia, nhất thời dục hỏa cháy hừng hực, miệng khô lưỡi khô, lập tức cúi đầu đem thứ xinh đẹp kia mút vào.

Ha ha ha.... Không....

Nghĩ tới thái tử địa vị tôn quý lại đang khẩu dâm cho mình, Tĩnh Huyền liền kinh ngạc tới thiếu chút nữa òa khóc!

Không thể! Không thể nào!

Ngươi là thái tử, không thể làm ra loại chuyện dâm tiện này được.

Nhưng hắn càng giãy dụa, nam nhân lại mút càng thêm say mê.

Thịt quan mẫn cảm được đôi môi tuyệt đẹp của thái tử vừa mút vừa liếm, phát ra âm thanh nhộp nháp đầy dâm loạn...

Ha ha... Điện hạ... Đừng... Buông tha cho Tĩnh Huyền đi... Thật xấu hổ... Quá xấu hổ rồi...

Lúc này nước mắt thẹn thùng đã không nhịn được mà rơi xuống, nhưng Tĩnh Huyền mới chỉ nức nở đôi chút đã lại bị khoái cảm dục tiên dục tử làm cho thần trí cũng mơ hồ...

Trên khuôn mặt Tĩnh Huyền tràn ngập mị thái mê người, đôi chân ngọc thon dài nâng lên giữa không trung, hai tay gắt gao nắm chặt những lọn tóc đen dài của nam nhân, da thịt toàn thân được phủ bởi một tầng mồ hôi mỏng. Loại biểu tình si mê dâm loạn như vậy khiến cho Hoàng Phủ Dật nhìn vào lại thấy khí huyết cuồng phun, cự bồng bên dưới đã cứng như thép giương lên trời đầy hiên ngang lắm liệt. Ý lúc này chỉ muốn lập tức tiến vào trong cơ thể dâm loạn của hắn, thao hắn tới nghiêng trời lệch đất một phen!

“Tiểu dâm phụ, mau mút ta!”

Hoàng Phủ Dật xoay người lại, lấy tư thế 69 mà đem dương khối của mình cắm vào miệng Tĩnh Huyền....

Ha ah... Không được... Như này thật quá mức dâm loạn rồi... Lúc này sư bá đang ở ngay bên ngoài sa trường, ta sao có thể vì nam nhân mà khẩu dâm?

Lý trí Tĩnh Huyền không ngừng nhắc nhở hắn không được phá vỡ khuôn phép, nhưng trong miệng cảm nhận được tư vị quen thuộc của người trong lòng, đầu phút chốc nóng lên, miệng cũng trở nên đói khát mà tự động mút liếm!

Trận giao chiến bên ngoài sa trường đang đến hồi gay cấn, mà hai người bên trong cũng đang liếm mút đến say mê, nhiệt hỏa tung trời!

Mặc dù quốc sư đạo hạnh cao thâm, nhưng nói về sức chịu đựng trên giường thì làm sao so được với thái tử huyết khí phương cương.

Sau khi Hoàng Phủ Dật mút thật sâu ngọc hành của Tĩnh Huyền mấy cái, đột nhiên một ý nghĩ dâm loạn nảy sinh, liền vươn đầu lưỡi hướng nơi

lỗ nhỏ trên đỉnh dùng sức đâm đâm một chút....

Y nha ha ha ha.... Không....

Toàn thân Tĩnh Huyền như thể bị một dòng điện mãnh liệt truyền qua, sống lưng run rẩy kịch liệt, sau đó một luồng dịch co rút từ nơi âm nang, xuyên qua ngọc hành điền cuồng phun ra....

Ha ah.... tiết rồi.... tất cả đều tiết ra rồi!

Trước mắt như thể có một đạo bạch quang xẹt qua, Tĩnh Huyền thất thần mà hé miệng, muốn hét lên mà không thốt ra được bất cứ âm thanh nào!

“Ồ, vị thật ngon nha... “

Hoàng Phủ Dật hơi lật người lại, khóa chặt Tĩnh Huyền trên người, để cho hắn có thể thấy rõ bộ dạng đói khát của mình đang liếm sạch tinh dịch của hắn.

Vẻ mặt của Tĩnh Huyền lúc này như không thể tin nổi.

Chính mình thật sự đã bắn tinh vào miệng của Thái tử tôn quý sao?

Phật tổ! Đệ tử có phải sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục không?

Người bảo đệ tử từ nay về sau sao còn mặt mũi mà đi gặp Hoàng thượng Hoàng hậu chứ?

Đôi mi thanh tú trên dung mạo tuyệt thế của vị cao tăng đặc đạo hơi nhúu lại, đôi mắt đẹp thoáng rưng rưng.

Tư thái tuyệt diệu mà thê mỹ khiến cho thái tử quả thực muốn phát cuồng!

“Người là cái đồ yêu tinh dâm dăng!” Hoàng Phủ Dật nắm lấy cự bổng của mình, ở ngay trước mắt Tĩnh Huyền không ngừng lên xuống thủ dâm!

Côn thịt cực đại đã trưởng hồng đến cực điểm, từ lỗ nhỏ nơi đỉnh không ngừng chảy ra chất nhầy trong suốt...

Đầu lưỡi mới nếm qua tư vị của cự bổng, ánh mắt lúc này lại tràn ngập hình ảnh dương vật to lớn kia khiến Tĩnh Huyền cảm thấy xấu hổ vô cùng, thân thể lại càng khô nóng!

Thấy toàn thân Tĩnh Huyền lộ ra sắc đỏ ửng, mị nhân như tờ nhìn mình, Hoàng Phủ Dật liền kích động đến phát điên, cũng không nhận được mà điên cuồng bắn ra!

Hô hô....

Một cỗ tinh dịch nóng rực phun lên khuôn mặt tuyệt mỹ của quốc sư, vài giọt còn khéo rơi rớt lên cả đỉnh đầu bóng loáng xinh đẹp của hãn...

Chỉ là nhìn khuôn mặt vừa thánh khiết lại vừa dâm loạn dính đầy dịch thể của mình, thái tử lập tức lại cương lên!

Y cúi đầu, kích động mà liếm lên cái đầu bóng lưỡng tạo thành một hình cung xinh đẹp của quốc sư, dùng ngữ khí thô bạo nói, “Bốn thái tử hôm nay nhất định phải thao chết người, cái tên hòa thượng dâm dăng này!”

Đỉnh đầu bóng lưỡng của Tĩnh Huyền cũng chính là tử huyết của hãn, trước kia thường bị Dật ca ca liếm cho đến mức liên tục đạt cao trào.

Hôm nay lại bị thái tử liếm, làm cả người hãn mềm nhũn ra, thở hổn hển không ngừng.

Ha ah... Điện hạ... Điện hạ của ta... Liếm ta... Hãy liếm Tĩnh Huyền nữa đi...

A A... Ngựa quá... Cái mộng sao lại ngựa đến thế... Ta muốn... Ta muốn...

Tĩnh Huyền bị làn sóng khoái cảm cuốn đi, bất tri bất giác mở rộng bắp đùi, dâm dăng giẫy dựa cái mộng.

Những trận hoan ái cùng Dật ca ca trước đây đã in đậm vào trong trí nhớ, từ nơi sâu thẳm trong cơ thể lúc này tuôn tràn mãnh liệt, Tĩnh Huyền chỉ biết mình vô cùng khát vọng thứ thô to nóng bỏng kia đi vào, hung hăng dâm loạn để cơn ngựa kia dịu bớt!

Hoàng Phủ Dật mặc dù chưa từng làm chuyện này với ai, nhưng y cũng đã nghiên cứu qua không ít long dương xuân cung đồ, vừa nhìn đã biết yêu tinh dâm dăng này đã động tình, liền tà tà cười, đoạn cầm lấy một chiếc gối kê dưới mộng Tĩnh Huyền, khiến cho hai chân hằn mở thật to, lộ ra cúc hoa xinh đẹp ở giữa....

Cúc hoa kia màu sắc lẫn hình dáng đều vô cùng diễm lệ, phát ra ánh sáng dâm mỹ, Hoàng Phủ Dật vừa nhìn, yết hầu đã dâng lên một trận căng thẳng!

Không.... điện hạ! Đừng nhìn!

Tĩnh Huyền cảm nhận được ánh mắt lửa nóng của Thái tử đang nhìn chăm chăm vào cái địa phương mình thấy thẹn thùng nhất kia, toàn thân càng không ngừng run rẩy, ngay cả cúc hoa cũng vì xấu hổ mà khẽ nhúc nhích co rút lại...

Yêu tinh này! Sao nơi nào trên thân thể hãn cũng xinh đẹp một cách chết tiệt thế chứ! Khiến cho người ta nhìn rồi chỉ hận không thể một ngụm nuốt xuống luôn!

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2: Hạ

Nghĩ đến một lát nữa thôi cự bồng của mình sẽ đâm vào đóa dâm hoa kiều diễm này, khiến cho nó vì mình mà nở rộ, Hoàng Phủ Dật không khỏi tim đập như nổi trống!

Cảnh đẹp tiêu hồn đến thế này, Hoàng Phủ Dật lần đầu tiên mới nhìn thấy, liền không nhịn được hít sâu một cái, đoạn cúi xuống vươn đầu lưỡi dâm loạn liếm.

Ai nha a a a....

Không thể! Điện hạ!

Chứng kiến điện hạ tôn quý điên cuồng liếm cái nơi dơ bẩn của mình, Tĩnh Huyền sợ hãi đến mức run rẩy cả người, hai tay gắt gao bịt chặt miệng, nước mắt vì xấu hổ mà rơi xuống không ngừng!

Hoàng Phủ Dật sợ thứ thô to của mình sẽ làm bị thương đóa cúc hoa mềm mại, liền dùng tay quệt một ít dịch trắng mình vừa bắn ra trên mặt Tĩnh Huyền, rồi đâm vào mật huyết của hân....

Đừng ô ô....

Tĩnh Huyền cắn chặt môi dưới nhưng vẫn không ngăn được tiếng rên.

Ngón tay thon dài linh hoạt của Thái tử dính đầy tinh dịch không ngừng vẽ loạn trong hậu huyết. Lúc đầu Tĩnh Huyền còn cảm thấy có chút đau đớn, nhưng chỉ chốc lát sau cả người đã mềm nhũn ra dưới màn chỉ giao của ái nhân...

Nghĩ tới còn nhục kiếm to lớn hơn nhiều đang sắp sửa tiến vào, hắn không khỏi vừa then thùng vừa khát vọng.

Thái tử thấy tiểu huyết của quốc sư do bị khiêu khích đã trở nên vừa mềm mại vừa ẩm ướt, liền cầm lấy cự bổng đứng thẳng sớm đã không thể chờ đợi được nữa, chỉ nghĩ muốn lập tức xông vào một phen!

Hai tay bóp hai cánh móng trắng nõn khiến cho nó tách ra thật to, Hoàng Phủ Dật đem côn thịt to lớn hồng sắc của mình để ở cúc khẩu đã hơi hé mở, thắt lưng khẽ dùng sức, lập tức tiến vào hơn nửa....

A A ... đau quá

Nơi tư mật mấy chục năm không bị ai khai phá hôm nay lại một lần nữa bị xông vào, Tĩnh Huyền đàn đến mức cả người cũng trở nên căng thẳng, nhưng cũng chỉ đành âm thầm rơi lệ!

Côn thịt bị huyết khẩu dâm dâng gắt gao kẹp chặt, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, Thái tử gấp đến độ ghé vào tai hắn mà thổi khí, “Hừ... Tiểu yêu tinh, thả lỏng nào, để cho bốn thái tử có thể hảo hảo thao người!”

“Ôi... Tha cho Tĩnh Huyền đi... Điện hạ... Không được... Đây là chuyện dâm loạn cung đình...” Tĩnh Huyền nhỏ giọng nức nở cầu xin.

“Đừng dài dòng, bốn thái tử hôm nay nhất định phải thao người bằng được!”

Hoàng Phủ Dật trong lòng tức giận, thắt lưng cũng liền dùng sức đẩy về phía trước, côn thịt thô to liền tàn nhẫn đè bẹp mọi sự kháng cự mà hiên ngang tiến vào....

“Ô a a a a a.... “

Một khắc kia giống như cả người bị bóp đôi ra, thống khổ quá sức chịu đựng khiến Tĩnh Huyền không nhịn được mà kêu lên thảm thiết!

Y Tuyết cách một lớp sa trường mỏng cũng nghe rõ mồn một tiếng kêu đau đớn kia!

“Ai nha, Huyền nhi, tên tiểu tử hỗn trưởng kia lại đánh người sao? Sư bá sẽ không tha cho hắn!”

“Cái tên tiểu miêu ngu ngốc không hiểu chuyện kia, mau lại đây cho ta! Chúng ta ra bên ngoài đánh tiếp!”

“Hừ! Đánh thì đánh, ai sợ ai chứ! Thối đạo sĩ, đừng chạy!”

“Đến đây, đuổi theo ta nào!” Vân Không đạo sĩ cố ý dẫn Tuyết Y đi thật xa, để tránh cho Tĩnh Huyền da mặt mỏng, sau này không còn mặt mũi mà gặp họ.

Sau khi hai người rời đi, Tiểu Tuyên Tử cũng thức thời lui xuống.

Thái tử rốt cuộc có được quốc sư, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn chưa từng có, phảng phất như đã lấp đầy sự thiếu vắng từ sâu trong trái tim.

“Tiểu yêu tinh, bốn thái tử đã đem mộng người thao mở, sau này người chính là người của bốn thái tử!”

Tĩnh Huyền vốn đang đau đến run rẩy cả người, nhưng nghe những lời Thái tử nói, không hiểu sao lại cảm thấy rất ngọt ngào, thân thể đang căng thẳng cũng trở nên mềm nhũn, cục huyết đau đớn lại bắt đầu tự tiết ra đầm thúi...

Dương vật thô to cứng rắn của thái tử chôn trong âm huyết vừa ẩm ướt mềm mại, vừa ấm nóng mê người, sáng khoái đến mức thái tử không nhịn

được phát ra tiếng thở dài cảm thán từ đáy lòng....

“Hô... Quả nhiên là đồ dâm đảng, lần đầu tiên bị nam nhân thao mà cái mông có thể tự động phân bố dâm dịch... Thật sướng khoái... Xem ra bây giờ ta đã có thể hảo hảo làm một trận rồi!”

Hoàng Phủ Dật đem hai chân trắng nõn của Tĩnh Huyền mở ra thật to, vững vàng giữ chặt trước ngực, bắt đầu kịch liệt điên cuồng quất xuyên, như muốn đem cái mông tuyết trắng kia hung hăng đâm hồng!

“Ha ha.... điên hạ.... “

Tĩnh Huyền vài chục năm trước đã từng được nếm qua mùi vị này, thân thể cũng sớm được Dật ca ca huấn luyện đến dâm đảng, nay lại bị nam nhân yêu mến điên cuồng thao một lần nữa, thật giống như ruộng đồng khô hạn gặp được cơn mưa rào, khiến cho hân chỉ có thể điên cuồng cuốn lấy ái nhân mà khóc rên, không ngừng giãy dụa cái mông đầy phóng đảng....

“Ha ha... Điện hạ... Thích quá... Dừng sức... Dừng sức một chút!”

Ha ha... Lại dùng lực thao ta... Điện hạ... Dật ca ca... Tĩnh Huyền nhớ người muốn chết rồi!

Thái tử nhìn vị quốc sư lãnh ngạo bị mình thao đến lệ rơi không ngừng, si mê ngây dại, quả thực hưng phấn đến phát điên, càng dùng nhiều tư thế đa dạng đùa bỡn thân thể bên dưới.

Cự bồng cứng như thép trong hoa huyết nho nhỏ khuấy đảo xung quanh, muốn tìm kiếm tử huyết của nam nhân....

“Ha ha... Điện hạ... Đừng như vậy... Xin người... “

Tĩnh Huyền bị nam nhân khiến cho đổ mồ hôi đầm đìa, tràng ruột yếu đuối cũng sắp bị đâm đến tê dại, nhịn không được mà nức nở cầu xin...

Hoàng Phủ Dật lại chỉ một mực nghĩ lần này nhất định phải hoàn toàn chinh phục nam nhân như vầng trăng, trong trẻo thánh khiết nhưng lại hết sức lạnh lùng này, khiến cho hắn trầm luân trong bể dục, đương nhiên sao có thể dễ dàng buông tha hắn.

Thắt lưng luật động tiếp tục tìm kiếm tử huyết, quả nhiên không phụ khổ tâm của y, khi côn thịch thô to chạm vào một điểm nào đó bên trong, Tĩnh Huyền đột nhiên cong người lên, thất thanh hét lớn....

“A a... nơi đó không được.... “

“Hừ, quốc sư lại khẩu thị tâm phi, nói không được, chính là được rồi!”

Thái tử vẻ mặt xấu xa để côn thịch ở điểm mẫn cảm kia, sau đó bắt đầu điên cuồng quất xuyên mãnh liệt

“Y nha a a a... chết mất... Tĩnh Huyền muốn chết- “

Thân thể Tĩnh Huyền kịch liệt co rút, kêu rên không ngừng!

Côn thịch của Hoàng Phủ Dật bị cúc hoa xinh đẹp gắt gao kẹp chặt, sáng khoái đến mức hô to, “Ô ô... Cái mông dâm đẳng căn người! Thao chết người! Ta thao chết người!”

“Ô A A... Điện hạ- Tĩnh Huyền không muốn sống nữa! Điện hạ- “

Ta yêu người, ta yêu người! Điện hạ, Dật ca ca, thao chết ta đi! Tĩnh Huyền vô cùng, vô cùng yêu người!

Thấy bộ dáng si mê dâm loạn của Tĩnh Huyền, Hoàng Phủ Dật đột nhiên trong lòng ngập tràn một cổ kích động, đè chặt người dưới thân, hung tợn hỏi, “Nói, lần đầu tiên người bị thao sao có thể dâm đẳng đến vậy? Có phải trước kia từng bị nam nhân khác thao rồi không?”

Dật ca ca sao có thể là người khác được? Dật ca ca chính là người mà, điện hạ.

Không cách nào nói ra chân tướng khiến Tĩnh Huyền chỉ có thể rơi lệ không ngừng, bị ai nhìn thái tử.

“Không... Tĩnh Huyền chỉ có người... Chỉ có người...”

Hoàng Phủ Dật thấy đôi mắt nhu tình như nước của hắn, trong lòng nóng lên, tình triều mãnh liệt tuôn trào khiến y không nhịn được mà kêu lên, đoạn điên cuồng dao động thất lưỡng, không hề theo quy luật nào mà thao tiểu huyết dâm đẳng!

Tĩnh Huyền bị nam nhân tâm ái thao đến dâm thủy vắng khắp nơi, không ngừng rên rỉ!

“Ha ha ... Dâm nữa đi Điện hạ ... Tĩnh Huyền sắp bị điện hạ dâm chết rồi! A A... Đừng có ngừng, dùng sức nữa!”

Thao chết Tĩnh Huyền đi!

Tĩnh Huyền muốn chết trong lòng người! Điện hạ, Dật ca ca...

“Ha ha ... Ta... Ta sắp ra rồi! Điện hạ....”

Hoàng Phủ Dật thấy Tĩnh Huyền giãy dụa không ngừng, thân thể co rút kịch liệt, lại càng nắm chặt móng hắn điên cuồng quất xuyên, rốt cuộc thét lên cùng hắn đạt tới cao trào cực lạc, tinh thủy của hai người đồng thời phun ra!

“Ha ah ah”

Tiếng rên rỉ nỉ non tinh tế quanh quẩn nơi tẩm cung thái tử.

Hai người liều chết triền miên, tận hưởng niềm khoái lạc đến tiêu hồn thực cốt...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 5+1: Thượng

Gió xuân mơn mớn.

Trong ngự hoa viên, trăm tía nghìn hồng, hương hoa thơm ngát.

“Vân nhi, nàng xem, những bông hoa mới nở thật xinh đẹp.” Hoàng thượng chỉ vào một khóm hoa đỏ rực như lửa phía xa nói, “Đây là lần đầu tiên trẫm thấy loại hoa này đấy.”

“Hoàng thượng, đây là Xích Đan hoa, vốn là theo Miêu Cương đệ nhất mỹ nữ tiến cung, là một trong những lễ vật mà Miêu Cương Vương dâng tặng nhân lễ thành nhân của Thái tử. Không chỉ trong ngự hoa viên mà trong Thái tử điện cũng trồng không ít.” Hoàng hậu cười dịu dàng trả lời.

Thấy bảo bối trong lòng cười còn đẹp hơn hoa, hoàng đế say mê đến thần hồn điên đảo, không nhận được vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, ở bên tai nàng khẽ thì thầm, “Vẻ đẹp của đoá hoa này khiến cho Trẫm nhớ tới một thứ...”

Đôi mắt xinh đẹp của hoàng hậu khẽ chớp, mỉm cười, “Thứ gì vậy?”

“Vào đêm trẫm cùng Vân nhi động phòng hoa chúc... trẫm đã cởi xuống từng lớp từng lớp giá sam(y phục cưới)của nàng, cuối cùng trên người Vân nhi chỉ còn lại một chiếc yếm... cũng chính là màu đỏ xinh đẹp thế này.”

Hơi thở nóng bỏng của Hoàng đế phun vào tai hoàng hậu, đoạn nhẹ nhàng dùng đôi môi ngậm lấy vành tai trắng nõn nhỏ xinh.

Cả người hoàng hậu khẽ run lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, “Hừ ư... Hoàng thượng...”

“Ôi... Vân nhi...”

Hai người dây dưa quyến luyến, trao cho nhau nụ hôn say mê đến mức không còn biết trời đất đâu nữa, cung nữ Tiểu Thanh đứng bên hầu hạ cũng vội vàng xoay người sang chỗ khác, cúi đầu cười trộm.

Ôi... Hì hì, hoàng thượng đúng là một khắc cũng không rời hoàng hậu nương nương được a.

Rõ ràng đêm nào cũng mây mưa ân ái, thế nhưng đến ban ngày vẫn không nỡ rời nương nương lấy nửa bước.

Ngay lúc hai lão phu thê là hoàng đế cùng hoàng hậu nương nương vẫn còn đang tình chàng ý thiếp thì thái tử tới.

Tiểu Thanh đang định mở miệng, bỗng...

Suyt! Hoàng Phủ Dật làm ra một động tác tỏ ý chó có lên tiếng.

Tiểu Thanh thấy thế liền hiểu ý gật đầu, len lén cười.

Thái tử ngồi ở ghế đá dài, rất có hứng thú mà nhìn phụ hoàng cùng mẫu hậu thân thân thiết thiết.

Từ sau khi trải qua cuộc hoan ái tới tiêu hồn thực cốt với quốc sư, thái tử rốt cuộc mới rõ ràng vì sao phụ hoàng luôn không rời được mẫu hậu, cứ như thể hận không thể đem nàng khảm vào xương thịt của mình, dù trong chốc lát cũng không muốn rời xa.

Loại tâm tình này, giờ đây y rốt cuộc cũng đã hiểu rồi.

Nhưng khác biệt chính là, ham muốn của y đối với quốc sư lại vô cùng hắc ám, có tính huỷ diệt khôn cùng.

Y thích lẳng nhục cái tên yêu tinh dâm dăng kia, thích nhìn hăn xấu hổ mà nước nở!

Thích thấy hăn bị khoái cảm bức đến chân tường, chỉ có thể mở ra bấp đùi, hướng y mà cầu xin!

Cầu y hung hăng xỏ xuyên qua cái mộng dâm dăng, hung hăng mà thao hăn đến mức bắn ra!

Ôi, đáng chết!

Chỉ nghĩ tới vẻ mặt xấu hổ muốn khóc của quốc sư, y đã không nhịn được mà cương lên rồi!

Hoàng Phủ Dật hít sâu một hơi, sau đó khê ho một tiếng!

“Khụ khụ...”

“A!” Hoàng hậu nghe thấy âm thanh kia, quay đầu lại nhìn thấy thái tử tới, xấu hổ tới nỗi vội vàng vùi mặt vào lòng vị hôn phu, “Đều do hoàng thượng làm hại!”

Hoàng đế bị hoàng hậu dùng đôi bàn tay trắng nõn mịn màng đánh cho một cái, cũng không có chút áy náy nào mà còn cười ha hả, “Nó là con chúng ta, có gì phải xấu hổ? Nếu trẫm không ân ái cùng nàng thì sao có nó chứ?”

“Hoàng thượng còn già mồm át lẽ phải!” Hoàng hậu tức giận đến nỗi trừng mắt liếc nhìn Hoàng thượng một cái.

“Hảo hảo, Vân nhi đừng giận trẫm nữa mà, Trẫm sau này sẽ không dám nữa.”

Nói là không dám, nhưng rồi lại dùng tốc độ nhanh như chớp mà hôn lên đôi môi nàng một cái!

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu mặc cỡ đồ bồng cả mặt, rồi lại cũng không có cách nào bắt bí được ái nhân.

“Ha ha... Vân nhi của trẫm thật đáng yêu.”

Thấy đôi lão phu lão thê này đã sống nửa đời người mà vẫn tình nồng ý đượm đến buồn nôn như thế, thái tử không nhìn được mà mắt trợn trắng.

Hai gò má của hoàng hậu ửng hồng, chỉ có thể dùng âm thanh then thùng lí nhí nói, “Dật nhi, con đừng để ý đến phụ hoàng. Đến đây, nói chuyện với mẫu hậu một chút, gần đây con theo quốc sư nghe giảng kinh Phật, có nghiệm ra được điều gì tâm đắc không?”

Mấy hôm trước đột nhiên thái tử chạy tới nói với nàng, nó muốn mỗi ngày đều tới Tử Vân tự theo quốc sư đọc kinh Phật để tu thân dưỡng tính.

Thấy con mình nguyện ý chủ động thân cận quốc sư, hoàng hậu trong lòng đương nhiên vui sướng vô cùng.

“Điều khiến nhi thần tâm đắc chính là, làm chuyện gì nhất định cũng phải bền lòng, dù cho có gặp trở ngại thế nào, cũng phải vượt qua bằng được!” Hoàng Phủ Dật dùng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tựa như mặc kệ cho cái tên yêu tinh kia chống cự thế nào, bốn thái tử cũng nhất định phải hung hăng xỏ xuyên qua cho bằng được!

Nào biết dưới đáy lòng con mình lại giấu diếm dự vọng tà ác như vậy, hoàng hậu hài lòng mỉm cười gật đầu, “Dật nhi nói rất đúng. Quốc sư quả nhiên là cao tăng hiếm thấy, mới đi theo ngài học mấy ngày mà con đã có thể ngộ ra như vậy. Tốt lắm, tốt lắm.”

Hoàng đế dù sao cũng là nam nhân, sớm đã nhạy cảm nhận ra con mình mấy ngày nay có chút khác thường, tựa hồ như mới trải qua chuyện gì đó khiến nó thay đổi, mặt mày lộ vẻ bồng bồng phần chần khát vọng muốn

chinh phục, không khỏi làm ông nhớ tới chính mình hồi trẻ huyết khí phương cương.

Khuôn mặt tuần lãng của hoàng đế lộ ra nụ cười vui mừng, “Dật nhi cũng đã lớn rồi, cũng đã đến lúc nên tuyển phi a.”

Hoàng hậu thản nhiên cười, “Thần thiếp cũng đang có ý này. Dật nhi, con đã chọn được người nào hợp ý làm thái tử phi chưa?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của quốc sư thoáng chốc hiện lên trong tâm tưởng, Hoàng Phủ Dật thất kinh, không khỏi liên tục sỉ vả chính mình!

Hoàng Phủ Dật, người điên rồi sao?

Người đường đường là đương kim thái tử, mỹ nhân trong thiên hạ đều tùy người lựa chọn, hà cớ gì người lại nghĩ tới cái tên lão hòa thượng kia cơ chứ?

Hoàng hậu thấy thái tử suy nghĩ đến xuất thần, liền ôn nhu cười, “Dật nhi, cũng không cần vội. Con cứ từ từ suy nghĩ. Nếu như không chọn được người nào hợp ý thì mẫu hậu sẽ chọn giúp con.”

Hoàng đế đầy nhu tình mật ý nắm lấy tay hoàng hậu, khẽ cười nói, “Vân nhi không cần hao tâm tổn sức làm gì, không bằng giúp thái tử tổ chức một đại hội tuyển phi đi.”

“Đại hội tuyển phi ư?”

“Đúng vậy, mời tất cả nữ tử hoàng thất trong độ tuổi thích hợp vào cung, sau đó để thái tử ở phía sau rèm quan khán.”

“Sao thái tử lại không thể ở đó?”

“Không chỉ thái tử không được ở đó, mà ngay cả hoàng hậu cũng không thể xuất hiện ở đây, những nữ nhân này ở bên cạnh nhau mới có thể nhìn ra

được phẩm đức chân chính của các nàng.”

Hoàng hậu đột nhiên nghiêng đầu liếc nhìn hoàng đế một cái, ôn nhu cười, “Xem ra hoàng thượng đối với nữ nhân cũng rất có hiểu biết a.”

Hoàng đế không khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy người, vội vàng nói, “Vân nhi chớ có hiểu lầm. Đây đều là những điều phụ hoàng trẫm đã giáo huấn.”

“Như vậy là năm đó, Hoàng thượng cũng từng trốn ở sau rèm rình coi thần thiếp sao?”

Hoàng hậu thông minh một câu đã đoán trúng, khiến cho mồ hôi lạnh trên mặt hoàng đế chảy càng nhiều, “Khụ... Vân nhi... cái đó...”

“Tiểu Thanh, bãi giá hồi cung!”

Hiếm khi nhìn thấy hoàng hậu nương nương hiền hậu giận dữ, Tiểu Thanh chỉ có thể âm thầm le lưỡi, đoạn nghiêm trang nói, “Tuân chỉ.”

“Chờ chút, Vân nhi... nàng đừng không để ý tới trẫm mà!”

Hoàng đế liền gạt con mình sang bên cạnh, lòng nóng như lửa đốt mà chạy theo lão bà!

Thái tử chấp tay sau lưng nhìn theo, lộ ra ý cười đầy thâm trường.

“Đại hội tuyển phi à... nghe cũng rất thú vị đó nha...”

Trong Tử Vân Tự có một gian lương đình vô cùng trang nhã.

Tĩnh Huyền cùng Vân Không đạo sĩ đang uống trà thưởng hương, bên cạnh là một con tiểu tuyết ly đang nằm trên ghế đá, ngủ đến ngon lành.

“Sư phụ, lần này người định ở lại cung bao lâu?” Những khi không có ai, Tĩnh Huyền vẫn luôn theo Dật ca ca gọi Vân Không đạo sĩ một tiếng sư

phụ.

“Chắc là mấy ngày nữa, người cũng biết đây, sư phụ không thích những nghi lễ rườm rà trong hoàng cung, nếu không phải vì muốn xem người cùng Dật nhi thì có dùng kiệu tám người khiêng tới rước ta cũng không thềm đến.”

“Sư phụ đối với Tĩnh Huyền cùng Dật ca ca ân trọng như núi, con thật không biết làm sao mới có thể báo đáp được.”

“Đứa nhỏ ngốc này, người và Dật nhi cũng như là hài tử của ta, sao còn khách khí vậy làm gì. Vì sư thực sư chỉ có chút lo lắng về cái tên ngốc đầu kia thôi...”

“Ngốc đầu nào cơ ạ?”

“Chính là thái tử đó! Cái tên ngốc kia cả ngày chỉ biết dùng hết chiêu này đến chiêu khác khi dễ người, khiến vi sư cũng thấy bó tay, thật sự thấy vô cùng lo lắng.”

“Sư phụ không cần lo cho Tĩnh Huyền. Dật ca ca vốn là mang theo oán hận và hiểu lầm với con mà chuyển thế, nên người chán ghét con cũng đúng thôi.” Nói thì nói thế, nhưng thần sắc Tĩnh Huyền vẫn vô cùng buồn bã.

“Huyền nhi cũng đừng tuyệt vọng quá sớm, theo ta thấy, Dật nhi tựa hồ vẫn còn chút ký ức về kiếp trước, nó đối với con vẫn là không muốn xa rời.”

Không muốn xa rời? Tĩnh Huyền cười đau khổ.

Sư phụ có lẽ không biết, thái tử ngay cả một nụ cười thật tâm cũng chưa từng dành cho hắn.

Những gì y cho hắn thấy vĩnh viễn cũng chỉ có lãnh nhục cùng nỗi chán ghét rất rõ ràng.

“Sư phụ, thái tử điện hạ vốn không có khả năng có bất cứ tình ý gì đối với Tĩnh Huyền. Người hắn là không biết, qua hai ngày nữa, Hoàng hậu nương nương sẽ giúp thái tử tổ chức đại hội tuyển phi.”

“Thật sự có chuyện này sao?”

“Vốn chính miệng thái tử nói cho con biết...”

Hồi tưởng lại sau màn hoan ái đến say mê cuồng nhiệt, thái tử dùng vẻ mặt đầy ác ý nói cho hắn biết tin này, tim Tĩnh Huyền nhất thời lại đau như đao cắt.

“Ôi, Dật nhi đã trưởng thành rồi. Hắn thân là thái tử, tương lai còn phải trở thành vua một nước, đương nhiên sẽ phải có rất nhiều phi tần, chuyện này lúc đầu sư phụ cũng đã cảnh cáo con, con không nhớ sao?”

“Tĩnh Huyền nhớ rõ... kiếp này con chỉ cầu có thể ở bên cạnh thái tử, bảo hộ người chu toàn, trợ giúp người thuận lợi đăng cơ. Cho dù tương lai sau này hắn có hậu cung ba nghìn giai lệ, Tĩnh Huyền cũng vẫn sẽ thản nhiên đối mặt...” Trên khuôn mặt Tĩnh Huyền lộ ra nụ cười thê lương, “Nhưng nói so với làm thật sự quá khó khăn... Sư phụ... Tĩnh Huyền thật hổ thẹn với tước vị quốc sư, không có cách nào đoạn trừ được thất tình lục dục, tu hành thật sự quá kém cỏi rồi...”

“Ôi, hỏi thế gian tình ái là chi... có trách chỉ có thể trách con quá yêu Dật nhi thôi. Cũng không biết tiểu tử thối kia kiếp trước đã tu luyện thể nào mà kiếp này có phúc khí như thế, có thể khiến cho con đối với hắn yêu đến thăm thiết si mê, đợi chờ mười mấy năm đằng đẳng.”

“Tĩnh Huyền không oán không hối. Đợi đến một ngày thái tử không cần con nữa, Tĩnh Huyền sẽ trở về Bảo Phật tự, bế quan tu hành, không bước

vào hồng trần nửa bước.”

“Không bằng bây giờ chúng ta đi đi!” Tuyết ly vốn đang ngủ say đột nhiên nhảy lên bàn đá, ve vẩy chiếc đuôi lông xù, hết sức phấn khởi nhìn Tĩnh Huyền.

“Đi? Sư bá, đi đâu cơ?” Tĩnh Huyền khó hiểu hỏi.

“Hừ, đương nhiên là về Bảo Phật tự rồi!”

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 5+2: Hạ

“Bây giờ sao?” Vân Không đạo sĩ tức giận mà gõ đầu hăn, “Tiểu bạch miêu nhà người ngu đến mức ngu người rồi hả? Đột nhiên kêu Huyền nhi quay về Bảo Phật tự làm gì? Hăn đâu có giống con mèo lười nhà người chỉ thích ăn no ngủ kỹ chứ, hăn là đương kim quốc sư, còn bề bộn rất nhiều việc.”

“Ai nói ta là mèo lười? Ta không phải cũng tần tần khổ khổ chạy tới tận đây để báo cho Huyền nhi một tin tức lớn hay sao!”

“Sư bá, là tin tức lớn gì vậy?”

“Viên Không sư huynh bảo ta đến báo cho người, mười lăm tháng sau chính là ngày người viên tịch, bảo người trước khi người đi phải trở về gặp mặt một lần!”

“Chuyện lớn như vậy, sao đến giờ người mới nói?” Vân Không đạo sĩ tức đến thiếu chút nữa hôn mê.

Ông cùng Y Tuyết tối hôm qua đã tiến cung, vậy mà con mèo ngu ngốc này đến giờ mới chịu nói.

“Tối hôm qua lúc tiến cung trời cũng đã khuya, ta cũng mệt mỏi a.” Y Tuyết dùng móng vuốt khẽ cào cào, đôi mắt to tròn long lanh nước, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

“Sư phụ sắp viên tịch rồi sao?” Tĩnh Huyền nghe vậy buồn vui lẫn lộn.

Vui chính là vì sư phụ rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi sự trói buộc của thân thể, đắc đạo thành tiên. Đây chính là cảnh giới cuối cùng mà người tu

hành theo đuổi.

Còn buồn chính là sư phụ đi rồi, cả đời này hẳn sẽ không thể gặp người được nữa.

“Huyền nhi, đừng khổ sở, cũng chỉ có thể ngoại cao tăng như sư phụ người mới có thể biết trước ngày mình viên tịch. Người hẳn là nên mừng cho sư phụ mình mới phải.” Vân Không đạo sĩ ôn tồn khuyên nhủ.

“A di đà phật, Tĩnh Huyền hiểu rồi.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi luôn thôi!” Y Tuyết đã làm xong nhiệm vụ, đương nhiên chỉ muốn mau mau rời khỏi cái nơi hoàng cung nhàm chán này.

“Xin sư bá chờ một chút, Tĩnh Huyền đi bẩm báo Hoàng thượng và hoàng hậu đã, còn có... thái tử.”

“Tên tiểu tử thối kia không phải cả ngày chỉ biết khi dễ người sao? Người quân hắn làm gì? Chúng ta đi chuyến này, cứ dứt khoát không thèm quay lại luôn đi!” Y Tuyết thở hốt hển nói.

Tĩnh Huyền buông hạ mi mắt, không dám nói tiếp.

“Đồ mèo ngốc, Huyền nhi nếu nỡ bỏ đi không về nữa, Vân Không đạo sĩ ta tự nguyện quỳ xuống đất làm ngựa cho người cưỡi!”

“Ha ha, thối đạo sĩ, là người nói đó nha!” Y Tuyết nghe vậy hưng phấn đến nhảy lên, “Huyền nhi, hảo đồ đệ, đi mau, chúng ta tuyệt đối không nên trở lại nữa! Cái nơi hoàng cung nhàm chán này có gì hay chứ? Nếu như người không muốn về Bảo Phật tự thì hãy theo sư bá quay về Thần Tiên cốc. Sư tỷ cũng rất nhớ người a.”

“Sư bá... Tĩnh Huyền có thể đi cùng người quay về Bảo Phật Tự gặp mặt sư phụ lần cuối, nhưng con thân là quốc sư, còn có rất nhiều trách nhiệm, sau khi gặp sư phụ rồi vẫn phải trở về.”

“Hừ, nói đi nói lại, vẫn là người không nỡ rời xa tên tiểu tử thối kia thôi! Thật là không có tiền đồ!” Y Tuyết tức giận vẫy cái đuôi trắng muốt xinh đẹp.

Khuôn mặt Tĩnh Huyền đỏ lên, cúi đầu không dám nói.

Ánh trăng mờ tỏ.

Vài áng mây đen đã che lấp đi vầng sáng xinh đẹp của trời đêm.

Mùi đàn hương quanh quẩn khắp tông miếu hoàng thất, ánh nến cũng le lói khi tỏ khi mờ.

Tĩnh Huyền cầm phật châu trong tay ngồi trên bồ đoàn, trước bài vị của liệt tổ liệt tông các triều đại hoàng gia mà tụng kinh siêu độ, cũng là để cầu phúc cho thái tử.

Ngày mai chính là đại hội tuyển phi.

Cầu mong Phật tổ cùng tiên đế phù hộ cho thái tử Hoàng Phủ Dật cưới được một thái tử phi hiền thực thông tuệ, kéo dài huyết mạch hoàng gia, tạo phúc cho trăm họ.

Thái tử Hoàng Phủ Dật đã đến từ lâu, nhưng vẫn bảo trì im lặng, chỉ đứng yên nhìn ngắm hình ảnh tuyệt mỹ này....

Tĩnh Huyền quốc sư toàn tâm toàn ý mà cầu chúc, toàn thân tản mát ra thứ ánh sáng thánh khiết mà chói lọi, khiến kẻ khác lóa mắt không dám nhìn lâu.

Trong lòng Hoàng Phủ Dật dâng lên hàng ngàn hàng vạn sợi nhu tình, chỉ thầm mong có thể ôm lấy con người xinh đẹp này, dịu dàng yêu thương hẳn.

Nhưng chỉ lát sau, bao nhiêu ấm áp trong lòng bỗng chốc hóa thành một dòng dung nham hắc ám, khiến y thầm nghĩ phải tàn nhẫn mà thương tổn hẳn, lãng nhục hẳn, khiến hẳn phải hoàn toàn thần phục dưới thân mình!

Hai cỗ dục vọng hoàn toàn trái ngược không lúc nào là không hành hạ vị thái tử trẻ tuổi.

Hoàng Phủ Dật đối với vị quốc sư luôn làm nhiều loạn tâm tình y lại càng tăng thêm vài phần oán hận.

Y lạnh lùng cười, ngồi xuống phía sau quốc sư, từ sau lưng dang tay ôm hẳn vào lòng!

Khí tức nóng bỏng của thân thể ái nhân làm cho lòng Tĩnh Huyền khẽ run lên.

Hoàng Phủ Dật căn cứ vành tai hẳn, tà ác nói, “Đồ yêu tăng nhà người, chỉ nhìn người tụng kinh thôi cũng đủ khiến cho bốn thái tử cương lên rồi, người đã biết tội chưa?”

Cảm nhận được thứ cứng rắn của thái tử đang để phía sau mông mình, thân thể Tĩnh Huyền cứng ngắc lên, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nói, “Điện hạ, nơi đây là tông miếu của hoàng thất, xin người cẩn thận ngôn từ cùng hành động.”

Hoàng Phủ Dật giấu cợt cười thành tiếng, “Cái mông cong mẩy của quốc sư dân đảng nhà người cũng đã bị bốn thái tử thao vài lần rồi, người vẫn còn mặt mũi ở chỗ này nói phải cẩn thận ngôn từ hành vi sao? Thật là chuyện nực cười nhất trên đời.”

Tĩnh Huyền cảm thấy then không sao chịu nổi, chỉ đành cúi đầu không nói năng gì.

Thái tử nói không sai, hẳn thật sự quá dâm dăng rồi.

Mặc kệ hẳn có cố gắng kháng cự thế nào đi chăng nữa, nhưng chỉ cần thái tử ôm hẳn một cái, hẳn liền không sao tìm được chút sức lực nào mà chống đỡ.

Chỉ thầm mong sao có thể cùng ái nhân hôn đến đắm đuối cuồng say, chỉ ước sao có thể triệt để cùng nhau hòa làm một.

“Thế nào? Sao mặt ngươi đỏ vậy, tên hòa thượng không tuân theo giới luật nhà ngươi có phải lại nhớ tới chuyện tối qua rồi không?”

Tối hôm qua Hoàng Phủ Dật khiêu khích Tĩnh Huyền hồi lâu, nhưng mãi vẫn lần chân không chịu làm nốt bước cuối cùng, khiến cho vị quốc sư hay xấu hổ nhẹn không được phải ôm lấy y, khóc cầu y nhanh nhanh tiến vào một chút.

Tĩnh Huyền mặt đỏ như gấc, đôi môi run rẩy, nói vài câu lí nhí như muỗi kêu, “Điện hạ... Tĩnh Huyền biết tội... xin người đừng nói nữa...”

“Được, vậy ta tạm tha ngươi lần này. Nghe nói ngày mai ngươi muốn lên đường đi Bảo Phật tự?”

“Vâng.”

“Vào đúng ngày tổ chức đại hội tuyển phi? Ngươi rõ là cố ý.” Hoàng Phủ Dật dè hẳn xuống đất, dùng ánh mắt sáng quắc mà nhìn hẳn.

“Không! Tĩnh Huyền thật sự không phải cố ý.” Tĩnh Huyền buông hạ mí mắt, không dám nhìn thẳng vào người trước mặt mình.

Tuy nói hắn là thật sự muốn quay về Bảo Phật tự, nhưng trong sâu thẳm nội tâm, chẳng lẽ không phải cũng muốn tránh né chuyện đại hội tuyển phi hay sao?

Tĩnh Huyền không dám đối mặt với nỗi ghen tỵ sâu trong nội tâm xấu xí của mình, chỉ có thể lựa chọn tiếp tục lừa mình dối người như vậy.

“Thật ư?” Khóe miệng Hoàng Phủ Dật khẽ vẽ nên một nụ cười đầy ý vị sâu xa, “Vậy hãy chứng minh cho bốn thái tử xem nào.”

“Điện hạ muốn Tĩnh Huyền chứng minh như thế nào?”

“Hãy ở lại xem bốn thái tử tuyển phi.”

“Cái gì?” Tĩnh Huyền phút chốc mở lớn mắt.

“Người là quốc sư đạo hạnh cao thâm, hắn là chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu nữ nhân nào sẽ là người thích hợp làm thái tử phi. Để quốc sư tự mình lựa chọn giúp bốn thái tử, thật sự là không gì tốt hơn được.”

Tĩnh Huyền nghe vậy, trong lòng bỗng chốc cảm thấy lạnh lẽo.

Rất tàn nhẫn... thật sự vô cùng tàn nhẫn...

Cõi lòng Tĩnh Huyền điên cuồng run rẩy, phải cố gắng rất nhiều mới có thể nén được nỗi chua xót trào dâng, hắn thấp giọng nói, “Xin điện hạ thứ tội, Tĩnh Huyền phải trở về để gặp mặt sư phụ lần cuối, cho nên không thể lưu lại được...”

“Là thế sao?” Hoàng Phủ Dật tà tà cười, cách một lớp áo cà sa bóp lấy núm vú hắn, “Lần trước vì bốn thái tử mà học máu, lần này lại trốn tránh việc tuyển phi, thành thật mà nói đi, trong lòng người rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì?”

Tĩnh Huyền toàn thân chấn động!

Những lời nói của thái tử cùng sự động chạm nơi núm vú khiến hãn cảm nhận được từng đợt khoái cảm không ngừng, Tĩnh Huyền phải liều mạng cắn chặt môi dưới, cúi đầu không dám trả lời.

Hoàng Phủ Dật sao có thể dễ dàng buông tha cho hãn, tiếp tục hỏi tới, “Mỗi lần bốn thái tử đọc kinh, người đều len lén dùng ánh mắt si mê mà nhìn ta, có phải thế không?”

“Không có... Tĩnh Huyền không có...”

Xong rồi! Bị phát hiện rồi! Bị điện hạ phát hiện rồi! Tĩnh Huyền cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ có thể không ngừng lắc đầu!

“Còn dám nói dối!” Hoàng Phủ Dật tức giận cúi người, cách lớp áo cà sa cắn xuống núm vú của hãn một cái!

“Đừng mà” Đau đớn cùng khoái cảm không sao hiểu nổi khiến Tĩnh Huyền phải thét lên!

“Nói! Người có phải thích bốn thái tử hay không?”

Tĩnh Huyền đâu dám thừa nhận lòng mình đối với y vĩnh viễn yêu thương không dứt, chỉ có thể điên cuồng mà lắc đầu, “Không phải! Không phải!”

Hoàng Phủ Dật thấy hãn không chịu thừa nhận, nội tâm bị lửa giận điên cuồng thiêu đốt, mạnh mẽ xé hạ tiết khố của hãn, kéo côn thật to lớn ra, không chút lưu tình mà đâm vào....

“A A A”

Tiếng hét thê lương quanh quẩn khắp trong tông miếu thiêng liêng của hoàng thất...

Hoàng Phủ Dật bóp chặt đôi cánh móng cẳng tròn của hân, dương vật to lớn dùng tư thế như đóng cọc hung mãnh ra ra vào vào, đâm vào tận nơi sâu nhất trong mật huyết!

“Ha ah... Điện hạ! Không được... không thể ở chỗ này... rút ra! Van cầu người!” Tĩnh Huyền liều mạng vừa giãy dụa vừa khóc lóc cầu xin, “Đây là tông miếu thiêng liêng, làm ra chuyện đại bất kính thế này sẽ chọc giận tiên hoàng tiên đế!”

“Ừh hừ... Bồn thái tử mặc kệ!”

Mật huyết nhỏ nhắn như cái miệng trẻ con bóp chặt lấy nhục bồng của y, thái tử Hoàng Phủ Dật cảm thấy sáng khoái như sắp bay lên trời, còn hơi sức đâu mà quản mấy lão tổ tông đã chết từ tám đời nào, kể cả giờ phút này phụ hoàng tự mình đi tới tận nơi, y cũng phải thao chết cái tên yêu tinh này mới bằng lòng bỏ qua được!

“Đều là người! Đều là lỗi của tên yêu tăng nhà người! A A...”

Lại hung hăng đâm hơn mười cái nữa, thái tử cuồng tính đại phát, liền đem quốc sư ôm tới bàn thờ, ép hai chân hân mở ra thật to, dùng nam căn thô cứng điên cuồng quất xuyên xuống!

“A A! Đâm thùng mất! Điện hạ...”

Tĩnh Huyền bị côn thật to lớn tàn nhẫn đâm dồn dập trên bàn, thống khổ cảm thấy ruột như sắp bị đâm thùng đến nơi.

Nhưng trong nỗi thống khổ ấy, hân lại cảm nhận được nỗi sung sướng khó nói nên lời!

Sâu bên trong, mật huyết chậm rãi phân bố ra tràn dịch, mỗi lần dương vật của thái tử rút mạnh ra sẽ mang theo một lượng âm thủy, theo sự quất xuyên mà chảy xuống bàn...

“Hô hô... sướng! Sướng chết mất!”

Lại điên cuồng thao thêm mấy trăm cái nữa, Hoàng Phủ Dật cúi đầu hôn xuống đôi môi hé mở của Tĩnh Huyền, dùng đầu lưỡi bắt chước động tác giao hoan mà thao cái miệng nhỏ dâm dăng của hân!

Hai cái miệng trên dưới đều bị nam nhân hung hăng thao lột, Tĩnh Huyền cảm thấy mình cũng sắp điên lên, hai mắt không ngừng rơi lệ, tân dịch nơi khóe miệng chảy xuống, chỉ có thể liều mạng dùng hai chân cuốn lấy thắt lưng cường tráng của nam nhân, ở trong lòng lớn tiếng khóc hô!

Ô... Dừng sức! Lại dùng lực! Hãy tiến vào trong cơ thể ta! Thao chết ta đi!

Điện hạ của ta! Tĩnh Huyền yêu người! Rất yêu người!

Ha ha ha... Chính là nơi đó! Dừng sức... thao chết ta...

Y Nha a a a a.... Bắn rồi....

Nam nhân đâm mấy cái thật sâu, khiến mật huyết Tĩnh Huyền co rút một trận, bạch dịch từ nơi đỉnh ngọc hành mạnh mẽ bắn ra

Cao trào qua đi, thân thể hơi co lại, quốc sư lại yên lặng ở trong lòng sám hối...

Phật tổ, tiên hoàng tiên đế, đệ tử đã phạm vào sắc giới, tội không thể tha.

Nhưng cầu người để cho Tĩnh Huyền gánh hết mọi sự trừng phạt, đừng giáng tội vào thái tử.

Quốc sư bị thái tử dùng thế như cuồng phong bạo vũ mà chiếm đoạt, nhưng đối với y vẫn là vô oán vô hối, ngược lại trong lòng vẫn tràn ngập

yêu thương...

Khi điện hạ yêu dấu gào thét bản tính vào cơ thể hần, Tỉnh Huyền liền phát ra một tiếng thở dài, ôm chặt lấy y, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười thỏa mãn đầy tuyệt mỹ...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 6+1: Thương

Gió xuân ấm áp, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi.

Ngọc Hoán cung ngày hôm nay y hường tấn ảnh, náo nhiệt vô cùng.

Tất cả nhi nữ của hoàng thân quốc thích, trọng thần đại quan, chỉ cần đến tuổi đều được mời tới tham dự đại hội tuyển phi của thái tử.

Ngọc Hoán cung chính là nơi để cho các nàng nghỉ tạm.

“Nghe nói Hoàng hậu nương nương sẽ đích thân đón tiếp chúng ta đấy, thật sự làm muội hồi hộp chết mất.”

“Hừ, đồ nhà quê. Hoàng hậu nương nương ta cũng đã gặp vài lần rồi, có gì mà phải hồi hộp chứ?”

“Đúng vậy, thật là đồ nhà quê. Mà cũng khó trách, cha của nó chỉ là một tướng quân đóng ở biên quan, đã từng gặp bao giờ đâu mà biết? Đâu có giống như cha ta, chính là biểu đệ của hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương lần trước gặp ta, đối đãi với ta vô cùng ân cần chăm sóc, thế nhưng ta cũng chả thấy khẩn trương chút nào.”

“Hừ, gặp hoàng hậu nương nương không khẩn trương, thế nếu nhìn thấy thái tử thì sao? Chỉ sợ ngươi sẽ khẩn trương đến mức tiểu ra quần đấy!”

“Ha ha... ” Một trận cười nhạo vang lên.

“Ngươi nói cái gì? Đồ tiện nhân! Xem bốn tiểu thư có xé nát cái miệng của ngươi ra không!”

“Ai nha, đừng đánh! Đừng đánh mà!”

Kẻ đánh nhau cứ đánh nhau, người khuyên giải cứ khuyên giải, bên cổ vũ cứ cổ vũ, mà đám thích xem náo nhiệt vẫn đứng xem. Một đoàn các cô nương cứ chí cha chí choé, thiếu chút nữa khiến cho Ngọc Hoán cung trời long đất lở!

Thái tử ôm lấy vòng eo thon gầy của Tĩnh Huyền quốc sư mà đứng ở phía sau tấm màn trúc bên trên đại điện, hướng một ngón tay xuống chỉ chỉ....

“Xem nè, quốc sư, thái tử phi tương lai nằm trong số những người ở đây. Người nói xem ai mới là người thích hợp?”

Bị thái tử ép buộc đến nơi này, Tĩnh Huyền trong lòng buồn bực, nhưng bên ngoài vẫn phải giả vờ bất động thanh sắc, thản nhiên nói, “Bần tăng vô đức vô năng, sao có thể giúp thái tử quyết định được?”

Hoàng Phủ Dật quay lại, dùng đầu lưỡi liếm liếm lên lỗ tai hỏ, nhẹ giọng nói, “Người bên phải kia thì thế nào? Vòng eo nhỏ nhắn, khi vận vẹo trên giường có phải cũng dâm dăng như người không?”

Tĩnh Huyền xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn.

“Hay là người bên trái kia? Bộ ngực lớn quá, núm vú không biết có miễn cảm như người không? Mỗi lần bốn thái tử dùng sức mút một cái, người đã sướng đến mức liều mạng hét chói tai! Làm cho bốn thái tử hận không thể đem đầu vú người cắn xuống, một ngụm nuốt vào trong bụng!”

Tĩnh Huyền bị những lời nói dâm tà của thái tử khiến cho mặt đỏ tới mang tai, cơ hồ chỉ muốn bịt tai lại không dám nghe nữa!

“A, cái người phía sau kia thoát nhìn cũng không tệ. Cái hông thật căng tròn nha, khi niết ở trong tay không biết sẽ có cảm giác gì, liệu có thích như

niết môn người không nhỉ? Người biết không, mỗi khi bốn thái tử nắm lấy cái môn của người mà thao, người liền sáng khoái đến nỗi tâm thủy chảy điên cuồng, khiến tay bốn thái tử cũng bị làm cho ướt đầm a!”

“Đừng... đừng nói nữa!” Đôi môi Tĩnh Huyền run rẩy, hai tay gắt gao nắm chặt lấy phật châu.

“Người là đồ hoả thượng tâm đẳng! Nghe bốn thái tử nói như vậy, có phải bên dưới đã ướt rồi không?”

“Không có, không có!” Tĩnh Huyền liều mạng phủ nhận.

“Hừ, đồ lăng lợ, có quỷ mới tin người!” Hoàng Phủ Dật vươn một tay, tiến vào trong tiết khố hắt dò xét...

A a! Đừng mà!

Tĩnh Huyền vừa định ngăn cản, tay Thái tử đã nhanh chóng nắm lấy nam căn của hắn...

“Chắc chắc, quốc sư ơi quốc sư, nghiệt căn của người đã cương lên rồi này, lại còn chảy nước miếng nữa chứ, thật sự là một hoả thượng tâm đẳng không tuân thủ thanh quy!”

Tĩnh Huyền phát hiện ra nơi bí mật của mình đã cương lên, cảm thấy xấu hổ đến mức hai mắt phấp phấp, run rẩy không nói được thành lời.

“Nói! Người là vì những nữ nhân kia mà cương lên, hay vì bốn thái tử?”

Tĩnh Huyền tức giận mà trừng mắt nhìn lại.

Cả đời thanh tu của hắn đều đã bị huỷ trong tay nam tử này, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, y đều có thể làm cho hắn không biết xấu hổ mà dứt bỏ hết luân lý đạo đức cùng phật môn giới luật, hoàn toàn thần phục dưới thân y.

Cái tên nam nhân ghê tởm này sao còn có thể chất vấn hản như thế?

Hoàng Phủ Dật thấy đôi mắt sáng ngời của quốc sư đầy oán hận trừng mình, đáy lòng đột nhiên dâng lên niềm vui sướng vô hạn.

Nhìn ta nhiều một chút! Để trong mắt người chỉ có thể có ta! Chỉ có ta!

Thái tử cúi đầu cắn lên phật châu trước ngực quốc sư, đưa vào trong miệng hản mà hôn cuồng nhiệt!

Hai người cách phật châu mà hôn đến mê say, tân dịch quá nhiều từ khoé miệng cả hai tràn ra ngoài, khiến cho cả chuỗi phật châu cũng bị làm cho ẩm ướt...

“Chà chà... chính người nhìn lại mình xem...” Hoàng Phủ Dật đem phật châu ướt sũng đến trước mặt hản.

Tĩnh Huyền nhìn lại càng cảm thấy xấu hổ đến mức rơi lệ.

Hoàng Phủ Dật thấy những giọt nước mắt của hản, cảm thấy hưng phấn đến phát điên lên được, hận không thể một ngụm nuốt hản vào trong bụng!

Nhưng hiếm có khi nào tổ chức được một đại hội tuyển phi thể này, đương nhiên không thể cứ qua loa cho xong việc được!

Hoàng Phủ Dật lộ ra một nụ cười tà ác, dùng chuỗi phật châu buộc chặt lấy ngọc hành của Tĩnh Huyền!

“Bốn Thái tử muốn thay mặt phật tổ hảo hảo trừng phạt cái tên quốc sư đã phạm sắc giới nhà người! Hôm nay nếu người dám bắn tinh lung tung, bốn thái tử nhất định sẽ giết trúc lâm này xuống, để cho đám nữ nhân kia xem thử quốc sư một nước dân đảng đến cỡ nào!”

“Đừng mà!” Tĩnh Huyền sợ hãi kéo tay y, “Điện hạ ngàn vạn lần đừng làm thế!”

“Biết sợ rồi sao? Vậy biết phải ngoan ngoãn nghe lời chứ?”

“Biết.” Thanh âm Tĩnh Huyền nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Hoàng Phủ Dật đắc ý cười ha hả, ngồi lên ghế bành, móc ra cự kiếm đã bừng bừng phấn chấn của mình.

“Tốt, giờ mở hai cánh môn ra thật lớn, đến ngồi lên đây!”

Tĩnh Huyền vừa nghe, thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh!

“Tĩnh Huyền... Tĩnh Huyền không thể... “

“Cái đồ hòa thượng lăng lơ nhà người sao lại không thể?” Hoàng Phủ Dật bất mãn vỗ vỗ lên cái môn hắc, “Tự mình mở rộng cái môn ra, nhằm ngay cự kiếm của bốn thái tử mà ngồi xuống không phải là được rồi sao?”

Nghe thái tử nói dễ dàng như thế, nước mắt Tĩnh Huyền không nhịn được mà trào ra!

“Ô... đừng mà! Đừng mà!”

“Khóc cái gì? Còn khóc bốn thái tử sẽ lập tức xốc màn trúc này lên đó!”

“Ô... người là đồ vô lại!” Tĩnh Huyền tức giận đến mức dấm một quyền vào ngực y.

Thấy vị quốc sư thánh khiết nhưng lúc nào cũng cao ngạo lạnh lùng lúc này lại nổi giận cứ như đang muốn làm nũng với mình, Hoàng Phủ Dật vui sướng tưởng như sắp bay lên, miệng lại không nhịn được mà nói ra những lời tục tũ, “Nhanh, đem côn thịt của bốn thái tử nhét vào trong mật huyết của người! Bốn thái tử hôm nay muốn vừa thưởng thức đại hội tuyển phi, vừa bắn thật thống khoái vào trong cái môn của người!”

Tĩnh Huyền nghe vậy cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhưng sâu trong cái mê đã quen cảm giác bị thái tử thao đến điên cuồng, lúc này rất không kiên nhẫn mà cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, hận không thể có cái gì đó xuyên lỗ một phen!

“Quốc sư thâm đẳng, cái mê phát ngứa rồi phải không? Còn không mau tới đây ngồi xuống!”

Hoàng Phủ Dật có thể tưởng tượng nhìn thấy giữa hai cánh mê là cục hoa đỏ tươi diễm lệ, như cái miệng nhỏ xinh của một đứa trẻ đang nhúc nhích đầy đói khát.

Quốc sư cao quý, thánh khiết, nửa người trên mặc áo cà sa tôn quý, nhưng hạ thân lại trần truồng không mảnh vải che. Ngọc hành thâm đẳng đã đứng thẳng mà nơi mật huyết bí ẩn kia cũng bại lộ hoàn toàn, hình ảnh vừa thánh thiện vừa thâm loạn như thế này tương phản nhau tới cực điểm, khiến cho đường đường là thái tử cũng hận không thể cả đời đắm chìm trong thâm huyết của yêu tinh này, cho dù muốn vì thế mà phải buông bỏ vương vị cũng không hối tiếc!

“Yêu tăng đáng chết! Thực hận không thể giết chết ngươi!”

Ham muốn chiếm hữu đến điên cuồng khiến cho thái tử thống hận, chỉ có thể liều mạng mà bóp chặt cái mê trắng nõn của Tĩnh Huyền, để lại những dấu chương ẩn đỏ tươi dày đặc!

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 6+2: Hạ

“A a... “

Tĩnh Huyền vẫn ý thức được mình thân là đệ tử phật môn, nhưng lại liên tiếp phạm vào sắc giới, tội không thể dung thứ.

Hôm nay bị thái tử hung hăng mắng chửi, ngược lại khiến cho đáy lòng hẳn cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều, nổi thống khổ mà thân thể đang phải gánh chịu bỗng nhiên sinh ra một trận khoái ý không sao hiểu nổi!

Dùng sức! Lại dùng lực đánh ta! Hãy nghiêm khắc trừng phạt thân thể dâm loạn vô sỉ này của Tĩnh Huyền đi!

Quốc sư bị đánh cho toàn thân mềm yếu, dâm dịch văng khắp nơi, nước mắt tèm lem đầy mặt!

Nơi sâu nhất trong cơ thể lại ngứa ngáy không chịu nổi, khiến cho hẳn không biết thẹn mà dùng hết sức banh mở hai cánh hông thật to, nửa ngồi nửa đứng đưa lưng về phía nam nhân, dùng cái miệng nhỏ nhắn bên dưới để ở ngay trên côn thật to lớn mà kiên quyết ngồi xuống...

Ô ô...

Khoái cảm mất hồn khiến cho hai người đều đồng thời ngẩng đầu lên hít sâu một hơi đầy thỏa mãn!

Hoàng Phủ Dật thở hỗn hển, nắm chặt vòng eo mềm mại của hẳn, dùng sức mà đâm thật sâu vào bên trong.

A a..... đâm chết ta rồi!

Cả người Tĩnh Huyền vặn vẹo, cảm giác được dương khối thật lớn của nam nhân đang đâm thẳng vào trong cơ thể như muốn đâm nát cục huyết của mình. Đóa hoa mỹ lệ trong cơn sợ hãi mà vô thức co rút, đem hung khí thô to kia cắn chặt không rời!

“Ô ô... chặt quá! Quá chặt rồi! Cái mộng thâm đẳng này sắp nuốt sống ta mất!”

Hoàng Phủ Dật cúi đầu cắn lên cắn cổ trắng nõn non mềm của Tĩnh Huyền, đoạn ghé vào lỗ tai hẩn dùng chất giọng khàn khàn cuồng loạn rít lên!

Khẽ đóng đưa thắt lưng, Hoàng Phủ Dật điên cuồng hướng phía trên mà đâm rút liên tục, đến tận khi thống khoái mà bắn đầy long tinh nóng bỏng vào trong cái mộng của quốc sư!

Cục huyết mẫn cảm của quốc sư nóng đến mức run rẩy không ngừng, dục vọng cấp bách muốn phát tiết nhưng lại bị phật châu gắt gao buộc chặt, không cách nào giải phóng được.

Tĩnh Huyền vô cùng đáng thương mà nước nở cầu khẩn nam nhân yêu dấu, như muốn lấy lòng mà hôn lên đôi môi y, “Ha ah... Điện hạ... van cầu người, để cho Tĩnh Huyền bắn đi... van cầu người...”

“Muốn được giải thoát cũng rất đơn giản thôi, người chỉ cần nói cho bốn thái tử, có phải người thích ta hay không là được?”

Tĩnh triều mãnh liệt nếu không phát tiết, dục vọng quá mức sẽ bạo phát khiến nam căn bị thương tổn!

Tĩnh Huyền cũng không kiềm chế được những ái ý đắm say, chỉ có thể nước nở nói ra những lời chôn giấu tự đáy lòng, “A a... thích... rất thích người! Điện hạ! Van cầu người cho Tĩnh Huyền bắn đi!”

Thái tử thấy quốc sư rơi lệ, không ngừng khóc kêu, hình ảnh ý loạn tình mê tuyệt mỹ, không khỏi cả người kích động như điên, vươn đầu lưỡi nóng như lửa đáp lại sự cầu khẩn của hắn, một tay gỡ xuống phật châu đang buộc chặt lấy ngọc hành....

A a.... bắn rồi....

Đôi mắt Tĩnh Huyền mở lớn, một cổ dịch trắng nóng bỏng trong nháy mắt bắn đầy lên trúc liêm...

Mặt trời chói chang tỏa nắng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc thối tung bụi đất bên đường.

Quốc sư Tĩnh Huyền từ trong cõi xa xăm tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện mình đang ở trong xe ngựa.

Nghi hoặc xốc bổ liêm nhìn ra bên ngoài, phát hiện xe ngựa đang đi trên đại đạo ra ngoại thành.

Kỳ quái, lúc mình còn thanh tỉnh không phải vẫn ở trong cung sao? Sao chỉ thoáng chốc đã ở trên xe ngựa rồi?

Nhìn trời một chút, có lẽ là sư phụ cùng sư bá đã mang mình lên xe ngựa.

Tĩnh Huyền nghĩ tới mới rồi còn đang nằm trong lòng ái nhân, hôm nay hai người đã phải xa cách nghìn trùng, không khỏi buồn bã đau lòng.

Thái tử điện hạ người... bây giờ hắn là còn đang ở hoàng cung lo tuyển phi rồi...

Phật tổ phù hộ, hy vọng điện hạ có thể chọn được một vị thái tử phi thông minh hiền thực.

Có lẽ khi hắc tử Bảo Phật tự hồi cung, thái tử đã chuẩn bị đại hôn rồi.

Hoàng thượng nhất định sẽ yêu cầu quốc sư hắc lo cho nghi thức cầu phúc trong ngày đại hôn của thái tử.

Tĩnh Huyền thân là quốc sư, nhất định phải toàn tâm toàn ý mà vì thái tử và thái tử phi cầu phúc, khẩn cầu cho bọn họ được trăm năm hảo hợp, con cháu đầy đàn.

Sư tổ nói đúng, duyên tới duyên đi, không thể cưỡng cầu.

Có lẽ chính mình cùng Dật ca ca chỉ có tam thế tình duyên, kiếp này đã là hữu duyên vô phận.

Đã tự làm khổ mình rồi, lại còn muốn làm khổ người nữa sao?

Buông đi, Tĩnh Huyền, buông tay đi.

A Di Đà Phật!

Tĩnh Huyền cầm chuỗi phật châu trong tay, mặc niệm phật hiệu, nỗi thống khổ dần dần bị đè ép xuống đáy lòng, tinh thần cũng dần dần khôi phục lại sự minh mẫn, quanh thân pháp quang lưu chuyển như đã nhập vào cảnh giới vô biên.

Vân Không đạo sĩ cười ngửa đi bên cạnh vốn có đạo hạnh cao thâm, tuy giờ đang là ban ngày, nhưng vẫn có thể nhìn thấy pháp quang hắt ra từ trong xe ngựa, không khỏi thở dài một tiếng, “ôi, si nhi, hy vọng người thật sự có thể buông tay chấp niệm với cái tên tiểu tử ngốc kia. Đừng có vừa nhìn thấy y là cái gì cũng quên sạch hết!”

“Quên cái gì cơ?” Tiểu Tuyết Ly từ trong lòng Vân Không nhô đầu ra, giọng còn ngái ngủ hỏi.

“Tiểu trư lười biếng, tỉnh rồi sao?” Vân Không cười cười vuốt ve chiếc đầu nhỏ xinh mềm mại như nhung của hân.

“Chúng ta đến đâu rồi?”

“Vừa mới ra khỏi thành.”

“Hả? Sao ta đã ngủ một giấc rồi mà vẫn chưa rời xa được kinh thành chứ?” Tuyết Ly dùng vẻ mặt cầu xin nói, “Sớm đã bảo người đừng có cười ngửa, chúng ta dùng pháp thuật không phải sẽ nhanh hơn sao?”

“Người thì biết cái gì? Huyền nhi lúc này thân phận đâu còn như xưa, đã là quốc sư một nước rồi, chung quy không thể xuất đầu lộ diện được. Đây là ý tốt của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương mà.”

“Ý tốt cái gì? Đây quả thực là rước khổ vào người thôi!”

“Bốn đạo sĩ ôm người mà còn kêu rước khổ à? Người đúng là đồ tiểu bạch miêu không biết thế nào là cảm tạ.”

“Người đâu có mềm mại như Hoàng hậu nương nương, toàn thân cứng như đá, một chút cũng không thoải mái, đương nhiên ta phải chịu khổ rồi!”

Y Tuyết thích nhất là cùng Vân Không đấu võ mồm, cho dù ngủ trong lòng hân rất thoải mái, nhưng cũng tuyệt đối không nói cho hân nghe.

“Hảo cho một tiểu bạch miêu vong ân phụ nghĩa nhà người!”

Ngay lúc một người một ly lại bắt đầu cãi nhau ầm ĩ, một con tuần mã tung vó phi như bay tới, chỉ chớp mắt đã ở ngay trước mặt mọi người!

Người vừa ngồi trên lưng ngựa lập tức phi thân, thoáng cái đã nhảy lên xe ngựa, một tay xốc mạnh bố liêm....

Tĩnh Huyền vừa ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thấy một người như thần tiên xuất hiện trước mắt, ánh dương quang hắt lên tấm lưng y như tạo thành vô số quang hoa lấp lánh, khiến cho Tĩnh Huyền không khỏi nhìn đến ngây người...

“Điện hạ... “

“Người là tên quốc sư to gan lớn mật!” Hoàng Phủ Dật nổi giận dùng dùng ngồi vào trong xe.

Bên trong xe ngựa, y dùng một tay ôm chặt lấy Tĩnh Huyền vào lòng, “Không có dụ lệnh của bốn thái tử mà người dám một mình bỏ trốn!”

Cũng khó trách thái tử lửa giận ngập trời!

Nguyên lai sau khi hai người hoan ái, quốc sư cứ thế ngất đi. Thái tử ôm hẳn quay về Tử Vân tự nghỉ tạm, còn mình thì đi gặp mặt phụ hoàng cùng mẫu hậu.

Không nghĩ tới khi y quay lại Tử Vân tự, chỉ thấy cảnh “vườn không nhà trống”, hại y gặp đến độ thiếu chút nữa đem tên Tiểu Tuyên tử chịu trách nhiệm trông coi giết ngay cho hả dạ!

“Nói! Tại sao đi không lời từ biệt?”

Tĩnh Huyền một chữ cũng không nói được nên lời, chỉ có thể si ngốc mà nhìn thái tử.

Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Người không phải... lẽ ra nên ở trong cung tuyển thái tử phi sao?

Tại sao lại tới...

“Điện hạ đuổi theo Tĩnh Huyền làm gì?” Tĩnh Huyền cố gắng trấn tĩnh hỏi.

Hoàng Phủ Dật đang muốn trả lời, đột nhiên lại nghĩ, nếu như nói bốn thái tử không muốn rời xa người, như vậy cái tên quốc sư đáng ghê tởm này không phải sẽ thị sủng mà kiêu hay sao (được sủng ái mà sinh kiêu ngạo), rồi sau này hẳn lại thích đi thì đi nữa? Hừ! Không được!

Hoàng Phủ Dật cố nén nỗi lo lắng trong lòng, bất động thanh sắc nói, “Ai nói bốn thái tử là đuổi theo người hả? Vốn là ý của phụ hoàng muốn bốn thái tử đi ra ngoài dân gian một chuyến, tiện thể dò xét dân tình. Cho nên bốn thái tử quyết định thuận đường đồng hành cùng người.”

“Cái gì? Điện hạ muốn đồng hành cùng Tĩnh Huyền ư?” Tĩnh Huyền kinh hãi!

“Sao? Không muốn?”

“Ta... ta...”

Ta rõ ràng... rõ ràng đã buông tay, nhưng sao người lại đột nhiên xuất hiện?

Người rõ ràng không thuộc về ta, nhưng sao lại không buông tha ta?

Oan gia, người đúng là oan gia của ta mà!

Tĩnh Huyền rúc vào trong lòng thái tử, muôn vàn sầu khổ không nói được nên lời, rồi lại cảm nhận được dư vị ngọt ngào không sao hình dung nổi.

Trăm mối tơ vò vẫn vít trong lòng, cuối cùng chỉ còn lại một niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Hy vọng đời đời kiếp kiếp đều được nam nhân này gặt gao ôm vào trong ngực, yêu thương gắn bó mãi không rời...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 7+1: Thương

Sắc trời đã sắp hoàng hôn.

Đoàn người của thái tử quyết định nghỉ lại Lũng Sơn trấn, chọn một khách điểm tốt nhất để tá túc qua đêm.

Tiểu Tuyên Tử làm người tiên phong mở đường, dẫn đoàn người thái tử vào khách điểm, mọi người đang ngồi trong nhất thời mắt sáng ngời!

“Công tử kia thật tuấn tú!”

“Hòa thượng đẹp quá!”

“Ngay cả Tiểu bạch miêu bọn họ mang theo cũng rất đáng yêu a!”

Y Tuyết nghe thấy lại có kẻ mắt không trông nhận nhầm mình, không khỏi hung hăng quay đầu lại trừng mắt nhìn bọn chúng một cái!

Ánh mắt hung ác đáng sợ khiến mấy người khách nhát gan không khỏi một trận run rẩy!

Chưởng quỹ hiểu biết sâu rộng, vừa nhìn đã biết mấy người này không phải phú cũng quý, vội vội vàng vàng ra tận cửa nghênh đón, cười ha hả nói, “Khách quý mời vào, tiểu nhị mau châm trà! Ha ha, xin hỏi mấy vị chỉ dùng bữa, hay là nghỉ qua đêm?”

Tiểu Tuyên tử sáng khoái cầm lấy một thỏi nguyên bảo trong tay nài nhét vào tay hăn, “Ít nói dông dài, chúng ta muốn ba gian khách phòng thượng hạng, sau đó đem rượu và những món ăn ngon nhất của khách điểm

các người mang đến khách phòng cho chúng ta. Động tác phải nhanh một chút! Không được để cho thái... ách công tử nhà chúng ta bị đói!”

“Dạ, dạ, khách quan xin mời lên lầu, xin mời lên lầu.”

Mấy tiểu nhị vội vàng mang hành lý lên giúp bọn họ, Tĩnh Huyền vừa nhìn bao y phục của mình dĩ nhiên được đặt trong phòng cùng với hành lý của thái tử, trên mặt không khỏi đỏ lên.

“Tiểu Tuyên tử, thái tử thân phận tôn quý, nên ngủ riêng một phòng mới đúng. Bần tăng có thể sang phòng bên cạnh chen chúc một chút cùng sư phụ cũng được.”

Tiểu Tuyên tử vừa nghe, trong lòng liền kêu rên không ngừng!

Nương của ta ời, quốc sư ời, người nếu như muốn bọn họ sư đồ tương tàn thì cứ việc làm thế đi!

Không đợi Tiểu Tuyên tử mở miệng, sắc mặt Hoàng Phủ Dật đã tối sầm, đặt mông ngồi xuống ghế, đoạn kéo Tĩnh Huyền vào lòng, “Hừ, trừ nơi này ra, nơi nào người cũng đừng hòng đi!”

Tĩnh Huyền mặc dù không muốn sư bá nhìn ra quan hệ của hai người, nhưng bị thái tử bá đạo giữ lại cũng không có cách nào cả, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ liếc mắt trừng y một cái, im lặng không lên tiếng.

Hoàng Phủ Dật thấy hăn bị mình ôm không có cách gì, đặc ý đến nỗi mặt mày hớn hở.

Tiểu Tuyên Tử biết thái tử cùng quốc sư vốn là một người nguyện đánh một người nguyện chịu đòn, cũng không nhịn được mà len lén nở nụ cười.

Không bao lâu sau, rượu và thức ăn đã được mang lên.

Tiểu Tuyên tử vợ vàng mời Vân Không đạo sĩ cùng Y Tuyết công tử tới.

“A, thật tốt quá! Bụng của Tiểu Tuyết ly ta sớm đã đói muốn chết rồi!” Y Tuyết hóa thành người ngồi xuống bên bàn, tiện tay tóm một cái đùi gà!

Vân Không đạo sĩ nhanh tay lẹ mắt từ khoảng không hóa ra một chiếc đĩa gỗ lên tay y một cái! “Tiểu bạch miêu không lễ phép! Thái tử còn chưa động đĩa, sao người có thể hưởng dụng trước như vậy?”

“Ai thèm quản y là thái tử cái quái gì? Nơi đây cũng không phải hoàng cung! Nói cho người biết, đạo sĩ thôi, bốn công tử ở đây là lớn tuổi nhất, bối phận cao nhất, ngay cả quốc sư cũng phải gọi ta một tiếng sư bá! Người có hiểu hay không?” Y Tuyết ngẩng cao đầu, nói đến hiên ngang hùng dũng.

Hoàng Phủ Dật mỉm cười, “Sư phụ, sư bá nói rất đúng, nơi này không phải hoàng cung, không cần câu nệ tiểu tiết.”

“Tiểu tử thôi, ai cho phép người gọi ta là sư bá?” Y Tuyết lắc lắc mái tóc mượt mà xinh đẹp, khinh thường hỏi.

“Quốc sư mà bốn thái tử kính trọng nhất cũng tôn kính gọi người một tiếng sư bá, ta đương nhiên cũng muốn được gọi theo.” Hoàng Phủ Dật tươi cười trả lời.

Thấy tên kiêu tử thôi kia có thành ý như thế, ấn tượng của Y Tuyết đối với y cũng tốt lên không ít, “Ôi hi hi, thái tử người xem ra cũng biết thức thời.”

“Sư bá cũng không cần gọi ta là thái tử nữa, dứt khoát giống sư phụ gọi ta là Dật nhi đi. Sư bá, người chắc đói bụng lắm rồi, mau mau dùng cơm thôi.” Hoàng Phủ Dật cầm đĩa gắp một cái đùi gà thật to cho hẳn.

Y Tuyết một bên gặm đùi gà, một bên vẫn không ngừng lảm nhảm, “Người đừng tưởng rằng một cái đùi gà là có thể mua chuộc bốn công tử. Người mà dám khi dễ Huyền nhi lần nữa, xem ta chinh người thế nào!”

“Sư bá, ta không nhớ mình khi dễ quốc sư lúc nào a?” Hoàng Phủ Dật dùng vẻ mặt vô tội giả ngu.

“Còn nói không có? Lần ta đến Tử Vân tự gặp Huyền nhi, đều chứng kiến nó bị người đặt ở trên giường, đau đến kêu khóc không ngừng!”

“Phụt....” Vân Không đạo sĩ đem toàn bộ rượu đang uống phun cả vào mặt Y Tuyết!

“Ai nha! Thối đạo sĩ! Người làm cái quỷ gì vậy hả?” Y Tuyết vội vàng xoa xoa khuôn mặt vô cùng trắng trẻo mịn màng của mình, tức giận đến giậm chân!

Hoàng Phủ Dật thấy vậy thì ôm bụng cười to, Tĩnh Huyền ngồi một bên, vốn còn đang cảm thấy xấu hổ đến mức hận không thể đào cái lỗ mà chui xuống, nhưng lại thấy thái tử ở trước mặt mình thoải mái cười đùa, làm cho hắn cũng không nhịn được mà lộ ra nụ cười vui vẻ.

Buổi tối đầu tiên rời khỏi hoàng cung, mọi người trải qua trong tiếng cười đùa, tâm trạng cũng vì vậy mà trở nên vô cùng thư sướng...

Nếu đúng theo ý của Tĩnh Huyền thì hắn muốn nhanh nhanh trở về Bảo Phật tự một chút để gặp mặt sư phụ.

Nhưng thái tử tựa hồ lại có ý định khác, luôn luôn tùy hứng thích thì dừng vui thì đi, một hồi chạy tới danh sơn ngắm cảnh, một lúc lại đến hồ chơi thuyền, mọi người vừa đi vừa chơi đùa thật tận hưởng, chỉ có quốc sư đáng thương là nôn nóng vô cùng.

“Điện hạ, có thể để cho Tĩnh Huyền quay về Bảo Phật tự trước được không? Ta sợ không thể kịp gặp mặt sư phụ lần cuối.”

“Gấp cái gì? Lúc này còn cách ngày sư phụ người viên tịch những nửa tháng nữa. Người phải ở bên cạnh để hầu hạ bốn thái tử, đừng có mà nghĩ tới chạy đông chạy tây.”

Người chạy đông chạy tây không phải chính là thái tử điện hạ người sao!

Tiểu Tuyên tử biết điện hạ lại đang có trò hay muốn chơi, không khỏi cười thầm trong bụng.

Vốn là ngày đó trong hơi men chệnh choáng, Y Tuyết công tử vô ý nói ra, sư huynh Viên Không của hắn lúc đầu vốn hy vọng Tĩnh Huyền đại sư sẽ kế thừa vị trí trụ trì của Bảo Phật tự, nói không chừng lần này trước khi viên tịch, ông là muốn dặn dò hắn chuyện này đây.

Điện hạ lúc ấy vừa nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, đêm đó quốc sư bị lăn qua lăn lại vô cùng bi thảm, hôm sau thiếu chút nữa ngay cả xuống giường cũng không xuống nổi.

Chiêu này của thái tử lúc đi lúc dừng chính là chiến thuật trì hoãn, nói đúng ra là không muốn để cho quốc sư quay về Bảo Phật tự, sợ hắn đi rồi sẽ không bao giờ hồi cung nữa.

Tiểu Tuyên Tử âm thầm lắc đầu, điện hạ ơi điện hạ, người nếu như đối xử với quốc sư tốt một chút, người ta há có thể bỏ được người sao?

Mau mau tỉnh ngộ đi thôi! Trái tim quốc sư sớm đã bị người đã thương quá sâu đậm rồi, vạn nhất nếu có ngày quốc sư đối với người hết hy vọng, khi đó người có muốn khóc cũng không kịp nữa!

Hôm nay, đoàn người đi tới Phi Ma sơn.

Thái tử cùng quốc sư ngồi trong xe ngựa, Tiểu Tuyên tử thì ngồi phía trước điều khiển xe.

Vân Không đạo sĩ ôm tiểu tuyết ly cười ngựa một bên, vừa đi vừa thành thơi thỗi một tiểu khúc.

Xe ngựa vừa tiến vào rừng, đôi mắt Tiểu Tuyên Tử đã đảo tới đảo lui, thần sắc khẩn trương hỏi, “Đạo trưởng, nghe người ở trấn trên nói Phi Ma sơn này có yêu quái hút máu người a! Chỉ cần là đồng nam đồng nữ đều sẽ bị hút máu cho tới chết. Có phải sự thật không?”

“Đương nhiên là thật!” Có điều yêu quái kia đã bị trấn giữ trong Tụ Hồn tháp rồi. Vân Không đạo sĩ xấu tính chỉ nói ra có một nửa sự tình.

“Ô... ta đây bị thăm rồi...”

“Sao? Chẳng lẽ Tiểu Tuyên tử đây vẫn là gà tơ ư?” Vân Không đạo sĩ ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Hắn đương nhiên hiểu những quy củ của hoàng cung, đặc biệt nghiêm khắc cấm cung nữ cùng thái giám làm ra những chuyện cấu thả, chỉ có thể đợi tổng quản nội viện chủ hôn thì bọn họ mới được phép thành thân. Tiểu Tuyên tử tuổi còn khá nhỏ nên việc vẫn chưa khai bao là chuyện nằm trong dự liệu.

“Ô... đúng vậy...” Tiểu Tuyên tử lộ ra vẻ mặt sầu khổ. “Đạo trưởng, người đạo hạnh cao thâm, ngàn vạn lần phải bảo vệ chúng ta đó nha.”

“Chúng ta ư? Ha ha...” Vân Không đạo sĩ cười ha hả, “Ta thấy ở đây có lẽ chỉ có mình người dường như có thể gặp nguy hiểm đi.”

“Ô ô... Đạo trưởng đừng có khi dễ Tiểu Tuyên tử nữa mà... Tiểu Tuyên tử thật sự rất sợ a!”

“Yên tâm, yên tâm, bốn đạo trưởng biết nơi này có một tòa đạo quán, trụ trì chỗ đó là lão bằng hữu của ta, ta đi tới chỗ đó nhờ hắc dùng bùa đuổi ma đi cho người, cam đoan cái thứ yêu quái thích hút máu người kia sẽ sợ đến mức chạy trốn sạch.” Vân Không đạo sĩ vẻ mặt đầy hảo tâm nói.

“Thật sao? Vậy tốt quá! Thật tốt quá! Đạo trưởng, người mau nhờ người kia tới nhanh nhanh một chút nha! Tiểu Tuyên Tử lập tức sẽ đi mua ngay một con gà nướng cho đạo trưởng ăn.”

“Hảo hảo, đúng là hài tử ngoan, vậy đạo trưởng ta đi lấy phù chú đây.” Vân Không đạo sĩ cười ha hả, mang theo Tiểu Tuyết ly vẫn còn đang ngủ say mê giục ngựa rời đi.

Kỳ thật bùa chú đuổi yêu trừ ma là giả, nhưng đi tới đạo quán thăm viếng lão bằng hữu là thật.

Đến lúc đó tùy tiện lấy ra một cái bình an phù đưa cho Tiểu Tuyên tử, cũng cẩn thận nói với hắc mình chưa từng dùng qua. Đến lúc đó còn lo gì không có gà nướng ăn.

Vân Không đạo sĩ vừa đi vừa suy nghĩ trong lòng, đoạn nghịch ngợm le lưỡi một cái, chỉ lát sau đã không thấy tăm hơi.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 7+2: Hạ

Thái tử cùng quốc sư ở trong xe ngựa, những điều hai người bên ngoài vừa nói đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Hoàng Phủ Dật nhin không được lắc đầu, “Sư phụ thật là thích đùa, lúc nào cũng khi dễ Tiểu Tuyên tử.”

Tĩnh Huyền lạnh nhạt cười, “Đạo trưởng trời sinh tính tình hoạt bát, dọc đường đi có ông làm bạn, Tiểu Tuyên Tử cũng rất vui vẻ, sẽ không để ý đâu.”

“Vậy quốc sư đây thì sao?” Hoàng Phủ Dật dùng một ngón tay nâng chiếc cằm xinh đẹp tuyệt trần lên, dùng ngữ khí khinh thường nói, “Sư bá luôn nói ta khi dễ người, người nói xem, có phải người bị khi dễ cũng rất vui vẻ không?”

Tĩnh Huyền nói phải cũng không được, nói không phải cũng không xong, khuôn mặt trắng nõn vì xấu hổ mà đỏ ửng lên đáng yêu vô cùng.

Hoàng Phủ Dật lần trước khi hèn hạ “bức cung” đã biết chắc quốc sư thích mình, giờ thấy hân hoan mặt, trong lòng lại càng mừng rỡ đến ứa nước bọt, sẵn tới nâng khuôn mặt tuyệt mỹ của ái nhân hôn lên một cái thật sâu...

Ngay khi củi khô lửa bốc, thuốc súng chuẩn bị phát nổ thì ngoài xe đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi...

“A A..... cứu mạng! Yêu quái! Có yêu quái!”

Tiểu Tuyên Tử ngã ngồi dưới đất, thần sắc kinh hãi thét chói tai!

Thái tử cùng quốc sư tay trong tay phi ra khỏi xe ngựa, liếc mắt nhìn thấy một kẻ tóc tai bù xù, giữa hai phiến môi lộ ra hai chiếc răng nanh thật dài, tướng mạo vô cùng dữ tợn đang đạp một chân lên người Tiểu Tuyên Tử.

Hoàng Phủ Dật cùng Tĩnh Huyền đã từng xem qua một bức họa ở trấn phía trên, tướng mạo người này cùng bức họa giống nhau như đúc, trong lòng không khỏi cả kinh.

Chẳng lẽ Phi Ma sơn này có hấp huyết cuồng ma thật sao?

Hoàng Phủ Dật cầm chặt Kinh Nhật thần kiếm đã theo mình nhiều năm, dùng thanh âm lạnh lùng nói, “Yêu nghiệt phương nào? Giữa ban ngày ban mặt dám ra đây dả thương người?”

Yêu quái cũng không trả lời, chỉ cúi người túm lấy Tiểu Tuyên Tử vác lên, sau đó chạy một mạch vào rừng cây!

“Người ở lại đây chờ ta, ta sẽ đuổi theo!” Hoàng Phủ Dật cầm thần kiếm trong tay, chạy đuổi theo!

“Điện hạ!” Tĩnh Huyền làm sao có thể để cho y một mình đi vào nơi hung hiểm, lo lắng đến cuống cuồng, đang muốn thi triển pháp thuật, đột nhiên sau lưng xuất hiện một trận kinh phong.....

Tĩnh Huyền nhanh chóng xoay người vung tay áo, thi triển pháp thuật bay lên giữa không trung.....

“Ha ha... Tiểu mỹ nhân cần gì xa lánh vậy?”

Chỉ thấy kẻ mới tới là một nam tử tóc dài tới thắt lưng, đỏ rực như máu, tướng mạo tà mị tuấn mỹ vô cùng đang nghiêng người dựa vào một thân cây đại thụ, ngửa đầu nhìn hân cười xấu xa.

Tĩnh Huyền không thấy thái tử, lòng đang nóng như lửa đốt, nào có thời gian mà để ý tới gã, đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên xuất hiện một trường tiên (roi dài) vung về phía hắn, Tĩnh Huyền hừ lạnh một tiếng, tay áo chứa đầy pháp lực lập tức cuốn lấy trường tiên!

“Ai nha, mỹ nhân hạ thủ lưu tình!”

Hồng phát nam tử kêu lên một tiếng sợ hãi, ra vẻ lão đạo đi vài bước, trường tiên màu đen trên tay đột nhiên hóa thành một con rắn hai đầu, nhanh như chớp đánh về phía Tĩnh Huyền!

Tĩnh Huyền trong lòng chấn động!

Kẻ này pháp lực cao thâm, tuyệt không hề yếu hơn mình, cứ giao đấu thế này, vạn nhất thái tử xảy ra chuyện gì, như vậy biết làm sao?

Nghĩ đây có lẽ chính là kẻ điếu hổ ly sơn, Tĩnh Huyền không khỏi khẩn trương, ra tay cũng không chút lưu tình.....

“Bát nhã ba la mật đa, khứ!”

Phật châu quốc sư đã dùng nhiều năm bồng chốc phát ra quang hoa bảo điển, như cuồng phong mãnh liệt đánh tới linh xà màu đen...

Phật châu như có linh tính xoay tròn quanh linh xà!

Linh xà há cái miệng rộng hoác đỏ như máu, mấy lần muốn cắn trúng Phật châu, nhưng đều bị nó lách mình tránh được!

Cứ quần đấu như thế một lúc, ngay khi linh xà cũng không còn kiên nhẫn nữa, phần nộ muốn lao về phía trước tấn công, Phật châu liền đột nhiên thừa cơ đánh trúng vào nó!

“Ngao ô..... “

Linh xà bị đánh bại, bịch một tiếng rơi xuống đất, phát ra tiếng gào thét đầy thống khổ....

Nam tử thân hình cũng hơi chao đảo, dung gian cau lại, tay che lấy ngực, hiển nhiên cũng đã bị thương.

Gã vung tay lên, đem linh xà thu vào trong tay áo, cười cười như chẳng hề gì, “Ai nha, Phật môn từ bi vô lượng, sao tiểu mỹ nhân hòa thượng lại ra tay tàn nhẫn như vậy?”

“Thí chủ nếu còn ngăn cản bản tăng rời đi, vậy đừng trách bản tăng xuống tay vô tình!”

Mắt thấy Tĩnh Huyền lại muốn ra tay, nam tử vội vàng xua xua tay nói, “Hảo, hảo, ta đi, ta đi! Hôm nay chỉ mang theo Tiểu Mặc, ta đánh không lại người, hôm nào ta mang thêm vài bảo bối tới tìm người chơi đùa. Tiểu mỹ nhân, sau này còn gặp lại!”

Nam tử nhả nốt tảng Tĩnh Huyền một nụ hôn gió, sau đó biến mất ngay trước mắt hắn...

Tĩnh Huyền lúc nào cũng chỉ một lòng một dạ hướng về thái tử yêu dấu, nên cũng không rảnh nghĩ nhiều, đang lúc định thi triển pháp thuật đi tìm thái tử, Tiểu Tuyên Tử đã lớn tiếng hoan hô mà chạy về!

“Quốc sư! Quốc sư! Điện hạ đã khải hoàn trở về rồi!”

Chỉ thấy Tiểu Tuyên Tử vui mừng khôn xiết chạy lại đây, phía sau là thái tử điện hạ đang cầm trong tay Kinh Nhật thần kiếm.

Tĩnh Huyền thấy ái nhân bình yên vô sự, trong lòng mừng như điên, vội vàng chạy tới đón!

“Điện hạ không sao chứ?”

“Không sao, ta ổn.”

“Thật sự?” Tĩnh Huyền vẫn còn băn khoăn hỏi.

Hoàng Phủ Dật thấy đôi mắt phượng xinh đẹp của quốc sư đầy lo lắng dò xét toàn thân mình, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác vô cùng ấm áp, nhưng ngoài miệng vẫn cố ý làm như không có gì mà nói, “Không tin à? Được rồi, bốn thái tử sẽ ban thưởng cho quốc sư một quyền lợi, đó là có thể cẩn thận kiểm tra toàn thân bốn thái tử, xem lời ta nói là thật hay không?”

Quốc sư nghe vậy, khuôn mặt tuấn mỹ liền đỏ lên, biết chính mình đã vượt quá khuôn phép, vội vàng khom người nói, “Điện hạ, là Tĩnh Huyền nói lời. Xin điện hạ thứ tội.”

Tiểu Tuyên Tử thật sự không chịu được cảnh thái tử lúc nào cũng khi dễ quốc sư, vội vàng đi tới giải vây.

“Ai nha, quốc sư yên tâm đi, điện hạ thật sự không có việc gì.”

Tĩnh Huyền chấp tay lại, vui mừng niệm, “A di đà phật, phật tổ phù hộ. Điện hạ cùng Tiểu Tuyên tử đã bình yên vô sự, thật tốt quá rồi.”

“Quốc sư, tiếc quá, vừa rồi người không được nhìn thấy dáng vẻ anh dũng oai phong của điện hạ! Cái tên yêu quái kia muốn tới hút máu của ta, điện hạ liền một kiếm đâm tới, cùng hấn đánh vô cùng ác liệt! Sau đó tên yêu quái trúng một kiếm, không chống đỡ được mà ngã xuống đất, liền biến thành một con nhện rất to, từ trong miệng phun ra rất nhiều thứ nước đen xì hôi thối, không được một khắc đã đi đời nhà ma!” Tiểu Tuyên Tử khoa chân múa tay mà diễn tả lại.

Nhớ tới tình cảnh kinh hiểm lúc này, trong lòng hấn vẫn còn sợ hãi!

“Quốc sư, thật không ngờ yêu quái hút máu cư nhiên lại là một con nhện lớn!”

“Vậy cũng không hẳn, chân tướng sự việc thường không thể đơn giản như vẻ bề ngoài của nó.”

Tĩnh Huyền trong lòng hết sức rõ ràng, con nhện kia tám phần là do hồng phát nam tử phái tới. Chưa chắc có quan hệ với Hấp Huyết ma.

Nhưng nam tử kia tốt cùng là ai? Và có ý đồ gì với bọn họ?

Nếu như gã là nhắm vào thái tử, chính mình càng phải tuyệt đối vạn phần cẩn thận, dù phải liều mạng cũng nhất định phải bảo vệ điện hạ yêu dấu được chu toàn.

Tĩnh Huyền chỉ lo suy nghĩ đến lai lịch của tên nam tử kia, lại quên mất một chuyện vô cùng trọng yếu.

Thái tử đứng bên cạnh nghe Tiểu Tuyên Tử nói chính mình anh dũng thế nào, phong độ ra sao, cảm thấy vô cùng dương dương đắc ý, nhưng không nghĩ tới cái tên quốc sư ghê tởm kia lại đối với mình ngay cả một câu khen ngợi cũng không có, quả thật khiến y tức giận đến tái mặt!

Tiểu Tuyên Tử từ nhỏ đã lớn lên trong cung, nên giỏi nhất chính là việc nhìn sắc mặt chủ tử!

Bây giờ thấy thái tử vẻ mặt xanh mét, đã rõ ràng có chỗ nào đó không đúng, vội vàng nháy nháy mắt với quốc sư mấy cái.

Khen vài câu, mau mau khen thái tử điện hạ vài câu đi mà!

Tĩnh Huyền thấy Tiểu Tuyên Tử cứ liếc liếc mắt với mình, vẻ mặt vô cùng quái dị, lại tưởng rằng hẳn bị trúng yêu pháp của nhện tinh, không khỏi quan tâm hỏi, “Tiểu Tuyên tử, có muốn bản tăng làm phép trừ tà cho người không?”

Ngất!

Tiểu Tuyên tử anh dũng ngã xuống, hơn nửa ngày cũng không bò dậy
nổi...

Quốc sư ời quốc sư, người với thái tử đúng là trời sinh một đôi!

Đều là kẻ có thể lăn qua lăn lại người ta đến chết!

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 8+1: Thương

Sau khi vượt qua ngọn núi, đoàn người thái tử đi tới Ngũ Dương trấn.

Ngũ Dương trấn nằm cạnh Quyết Minh hồ, cảnh tượng vô cùng tú lệ, được người đời xưng tụng là tiểu Tây Hồ.

“Thối đạo sĩ, người biết tại sao lại gọi là Ngũ Dương không, sao không gọi là Lục Dương hay Thất Dương nhỉ?” Y Tuyết hóa thành nhân hình, tò mò hỏi.

“Hừ, hừ, mọi khi nhắc người bình thường nhớ đọc nhiều sách, con mèo lười nhà người lại không nghe, bây giờ hối hận rồi phải không?” Vân Không đạo sĩ gõ gõ đầu hần.

“Tên thối đạo sĩ nhà người thật đúng là con mọt sách, người tốt cuộc có chịu nói không hả? Tại sao lại gọi là Ngũ Dương?”

“Hảo hảo, nói, nói cho người nghe. Tương truyền lúc đầu, dưới đáy hồ này có thủy quái, mỗi lúc nửa đêm chúng sẽ phát ra tiếng ca tuyệt vời dụ dỗ súc vật đến bên hồ, sau đó bắt lấy ăn tươi.”

“Oa, tựa như một bức tranh hữu tình ý hả!”

Vân Không đạo sĩ không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã, “Cảnh tượng máu tanh như vậy sao thành hữu tình được chứ?”

“Là ta cảm thấy đám thủy quái kia rất hữu tình đó, còn có thể ca hát nữa, thật lợi hại. Sau đó thì sao? Sau đó đã phát sinh chuyện gì?” Y Tuyết đánh hơi được chuyện thú vị, không ngừng hỏi tới tấp.

“Tài sản của dân chúng tổn thất thảm hại, lại sợ hãi bọn chúng ăn hết súc vật rồi sẽ ăn thịt người, vì vậy mới chạy đến một nơi thâm sơn cùng cốc cầu một đạo sĩ trừ yêu. Đạo sĩ này phái năm đệ tử hóa thân thành năm con dê tới bên hồ, thủy quái quả nhiên cắn câu. Bọn họ giao đấu một phen, và giết chết được thủy quái! Dân chúng nơi đây cảm động và nhớ ơn ân đức năm vị sư phụ kia, nên đã đem tên trấn sửa thành Ngũ Dương trấn.”

“Ồ, thì ra là thế. Cho nên lúc đầu nếu như năm tên đệ tử kia không phải biến thành năm con dê, mà là biến thành năm con chó, thế thì nơi này đã có tên là Ngũ Cầu trấn rồi nhỉ.” Y Tuyết lắc đầu nghiêm nghị, hết sức có học vấn mà nói, “Nếu như bọn hăn biến thành năm con mèo, nơi này sẽ gọi là Ngũ Miêu trấn, nếu bọn hăn —— “

“Được rồi! được rồi! Van cầu người đừng có nói thêm gì nữa!” Vân Không đạo sĩ bị hăn làm cho nhức đầu đến suýt vỡ tung.

“Hừ, tại sao không cho ta nói? Người căn bản là đang ghen ghét bốn công tử băng tuyết thông minh!”

Tiểu Tuyên Tử xem hai người náo loạn không rời, vội vàng chỉ vào một tòa đại tửu lâu phía trước, hưng phấn mà nói, “Tới rồi! Tới rồi! Chính là nơi này! Túy Tiên lâu đây rồi!”

Đã mấy ngày đi qua hương trấn, nhưng chưa gặp một tửu lâu nào, khiến Tiểu Tuyên Tử lo lắng thái tử ăn không quen đồ ăn nơi dân dã, vậy là tốt rồi, nghe nói Túy Tiên Lâu này được xưng tụng là Giang Nam đệ nhất tửu lâu, rượu và thức ăn khẳng định phải là hàng nhất đẳng!

Không ngờ lúc Tiểu Tuyên Tử bị kích động mà chạy tọt vào trong, cư nhiên phát hiện bên trong ngay cả một mống khách cũng không có, chỉ có chương quỹ sấu mi ngồi sau quầy.

Tiểu Tuyên Tử vừa nhìn bỗng cảm thấy không ổn chút nào.

Không thể nào? Túy Tiên lâu danh khí lớn như vậy, tại sao lại ca bài Không Thành Kế thế này?

“Có quý, nhất định có quý...” Tiểu Tuyên Tử thì thào tự nói.

“Không sai! Túy Tiên Lâu này bị quý nháo rồi!” Vân Không đạo sĩ vỗ vai Tiểu Tuyên Tử một cái, kéo hẳn đi vào bên trong, “Hết lần này tới lần khác, cái Vân Không đạo sĩ ta đây không sợ chính là quý!”

“Oa, có quý hả! Ta thích!” Y Tuyết cũng bị kích động mà chạy vào trong.

Tĩnh Huyền cũng cảm thấy tửu lâu này yêu khí ngập trời.

Hắn lo lắng an nguy của thái tử, đang do dự xem có nên đi vào hay không, chẳng ngờ tới, thái tử đã dắt tay hắn kéo vào tửu lâu ——

Từ vài ngày trước, Túy Tiên Lâu truyền ra tin có quý nháo, từ đó không một khách nhân nào dám tới nữa.

Chương quý thật vất vả mới chờ được một đám khách quý, cười đến toe toét khoe miệng, vội vàng đơn đũa chạy tới nghênh đón!

Túy Tiên Lâu không hổ là Giang Nam đệ nhất tửu lâu, bố trí tranh chữ, giả sơn điêu khắc, kim bích huy hoàng.

Tiểu Tuyên Tử như thường chọn rượu và thức ăn thượng đẳng, và cái bàn đẹp nhất có thể ngắm cảnh bên ngoài.

Đoàn người vô cùng náo nhiệt ngồi xuống.

Bởi vì không có những khách nhân khác, nên rượu và thức ăn rất nhanh được mang lên.

Vân Không đạo sĩ cùng Y Tuyết chứng kiến cả một bàn tràn đầy thức ăn, nước miếng đều nhanh chảy xuống ròng ròng, bắt đầu há mồm to ăn từng miếng lớn!

“Ui, ăn ngon, ăn ngon quá! Cá ở Quyết Minh hồ này thật sự vừa thơm vừa mềm ngọt, ăn ngon quá đi mất!” Y Tuyết mặt mày hớn hở khen ngợi.

“Còn dám nói không phải mèo, thích cá như thế còn gì. Bốn đạo sĩ thì thấy món chim chiên xù này làm ngon không tả nổi!”

“Cua hồ Tỳ Bà này ăn cũng ngon ngọt cực kỳ! Đầu bếp Túy Tiên lâu giỏi thật, chẳng thua kém đầu bếp hoàng cung là mấy.” Tiểu Tuyên Tử cũng ăn hết sức đắc ý.

Tĩnh Huyền đối với rượu và thức ăn đầy bàn trước mắt không hề động tâm, chỉ tùy tiện ăn vài đĩa đồ chay.

Thái tử thì lẳng lặng uống rượu, chứng kiến quốc sư như chim nhỏ ăn từng miếng be bé, không khỏi thấy khó chịu mà cầm lấy thìa, xúc một miếng đậu hủ phỉ thúy bỏ vào trong bát hăn.

Món này là do y đặc biệt dặn dò Tiểu Tuyên Tử gọi nhà bếp mang lên đó nha.

Bách hợp kim châm, tử y khoai bánh, tam tơ tằm oái tụy, thượng thang phù dung, còn có cả phỉ thúy đậu hủ, toàn bộ đều là thức ăn ngon nhất nơi này, hăn như thế nào lại không chịu ăn nhiều?

“Còn không ăn thêm một chút, nhìn người cũng gầy thành thế này rồi. Vạn nhất người ngã bệnh thì làm sao bây giờ?”

Quốc sư gần đây quả thật có gầy một chút. Chẳng lẽ là do mình không biết khống chế hay sao?

Nghĩ đến hẳn thường bị mình lẫn qua lẫn lại đến nửa đêm, buổi sáng còn phải đứng lên tụng kinh khóa lễ sớm, sợ rằng chẳng ngủ được bao lâu.

Nghĩ tới đây, thái tử không khỏi lo lắng nhăn mày.

Tĩnh Huyền nhìn sắc mặt thái tử có chút khó xem, trong lòng áy náy thấp giọng nói, “Tĩnh Huyền không có việc gì, sẽ không trì hoãn hành trình của thái tử.” Hoàng Phủ Dật nghe vậy càng sửng sốt, trong lòng cũng càng thêm tức giận!

Được lắm, thái tử ta đây vốn có lòng tốt mà người lại không thêm nhận!

“Gì chứ! Bốn thái tử lo lắng người làm trì hoãn hành trình, nói vậy người đã hài lòng chưa? Còn không mau ăn đi!” Hoàng Phủ Dật ác thanh ác khí mà nói.

“Vâng.” Tĩnh Huyền bị người trong lòng vô duyên vô cớ quạt cho một trận, trong lòng rất khổ sở, chỉ có thể cúi đầu xuống ăn cơm.

Vân Không đạo sĩ cùng Tiểu Tuyên Tử chứng kiến tình hình giữa hai người, không khỏi than dài ba tiếng bất đắc dĩ.

Chỉ có Y Tuyết chẳng để ý tới chuyện gì mà ăn đến quên cả trời đất!

Hoàng Phủ Dật ôm cục tức trong lòng, mắt nhìn chăm chăm vào chén cơm của Tĩnh Huyền.

Chỉ cần nhìn hẳn ăn được một miếng, sẽ lập tức tiếp thêm miếng thứ hai, cứ như sợ hẳn ăn không đủ no vậy.

Thái tử từ khi sinh ra đến giờ luôn được người khác hầu hạ, hôm nay ngược lại biến thành đi hầu hạ người ta.

Tĩnh Huyền ăn vài miếng, phát hiện thái tử chẳng ăn chút gì, lập tức buông bát xuống, ôn nhu nói, “Tĩnh Huyền tự ăn là được rồi. Xin mời điện

hạ dùng bữa.”

“Chờ người ăn xong, thái tử đây tự nhiên sẽ dùng bữa.”

“Nhiều như vậy, một mình Tĩnh Huyền làm sao ăn hết? Tiểu Tuyên Tử, người sau này không nên gọi nhiều như vậy, ta chỉ cần hai đĩa thức ăn nhỏ là đủ rồi.” Tĩnh Huyền bình sinh tính tình điềm đạm, không thích lãng phí bao giờ.

Tiểu Tuyên Tử le lưỡi, nghịch ngợm nói, “Không phải do ta gọi đâu, thức ăn này là do thái tử tự mình chọn giúp quốc sư đó.”

Điện hạ tự mình chọn giúp ta?

Tĩnh Huyền cảm thấy vô cùng ngọt ngào, liếc mắt nhìn người mình yêu, rồi lại nhanh chóng cup mắt xuống, sợ ánh mắt tiết lộ mừng vui trong lòng.

Hoàng Phủ Dật hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Tuyên Tử một cái!

Tiểu tử thói nhà người, có dũng khí bán đứng thái tử?

Tiểu Tuyên Tử giật giật môi lắp bắp không nên lời, điện hạ, nô tài là đang giúp người tán gái mà!

Hoàng Phủ Dật khụ khụ yết hầu, trầm giọng nói, “Lắm chuyện, đúng vậy, bốn thái tử hôm nay cũng định ăn chay. Không được sao?”

Tĩnh Huyền ôn nhu cười, “Mặc kệ như thế nào, Tĩnh Huyền cũng muốn cảm ơn điện hạ.”

“Muốn tạ ơn bốn thái tử hả?” Hoàng Phủ Dật đột nhiên vươn tay ôm chầm lấy eo hắn, ghé vào lỗ tai hắn cười tà nói: “Như vậy tự mình dâng cho ta đi.”

Tại nơi đông người, thân là phật môn đệ tử lại bị nam nhân ôm vào trong ngực, Tĩnh Huyền trong lòng xấu hổ vô cùng, nói, “Điện hạ, xin người không nên như vậy.”

“Như vậy là như thế này phải không?” Hoàng Phủ Dật tà ác vuốt ve bên sườn eo mẫn cảm của quốc sư.

Ngay lúc hai người đang “tình nồng ý mật”, đột nhiên trên lầu truyền đến tiếng cười khanh khách như chuông bạc——

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 8+2: Hạ

Một nữ tử xinh đẹp như hoa, vận một thân y phục trắng toát, tư thái thướt tha từ trên lầu bước xuống, khúc khích cười...

“Ôi chao, có rượu ngon, đồ ăn tốt như vậy, như thế nào lại không gọi Liễu Quyên đây?”

Liễu Quyên đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tuyên Tử, thân mật hỏi: “Vị công tử này trông thật anh tuấn, công tử tên là gì vậy?”

Tiểu Tuyên Tử mặc dù đã gặp qua vô số tuấn nam mỹ nữ, nhưng khi nhìn vào đôi mắt kia, đột nhiên như bị câu mất hồn phách, hai mắt thất thần mà nuốt nước miếng trả lời:

“Ta tên là Tiểu Tuyên Tử.”

“Ồ, thì ra là Tuyên công tử.”

“Haha...” Vân Không đạo sĩ ôm bụng cười to, cười đến chảy cả nước mắt: “Cười chết ta mất, nữ quý ngu ngốc không biết đọc sách lại còn tưởng Tiểu Tuyên Tử họ Tuyên, thật muốn làm ta cười đến bể bụng!”

Bạch y nữ tử sắc mặt đại biến, đập bàn đứng dậy, tức giận nói: “Người chính là Vân Không? Hảo, rốt cuộc bản cô nương cũng đợi được người rồi! Lần trước người giết chết tỷ muội tốt của ta, hôm nay, nợ máu phải trả bằng máu.”

“Một nữ quý nhỏ bé mà cũng dám làm loạn trước mặt bốn đạo trưởng? Được, hôm nay ta sẽ thu phục người.”

Sớm thấy cuộc chiến giữa một người một quỷ sắp nổ ra, Hoàng Phủ Dật lạnh lùng mở miệng nói: “Sư phụ, thật phiền toái, các người có thể ra ngoài mà quần nhau được không? Chúng ta còn đang ăn cơm.”

Ngoài việc làm cho quốc sư ăn cơm no, với thái tử, việc gì cũng không quan trọng bằng.

“Hảo hảo, đồ nhi thật thông minh, sư phụ không quấy rầy các người ăn cơm. Để ta tống nữ quỷ xấu xí này ra ngoài.”

“Đạo sĩ thôi, dám chửi bốn cô nương là nữ quỷ xấu xí, ta giết ngươi.” Liễu Quyên tức giận đánh tới.

Nữ tử này, cho dù là quỷ, trông cũng rất xinh đẹp mà.

Vân Không đạo sĩ cười ha ha, đạo bào giương lên, hướng ra ngoài tẩu lâu mà chạy đi nhanh như chớp.

Liễu Quyên cũng dùng dùng nổi giận mà đuổi tới.

Y Tuyết vẫy vẫy cái tay nhỏ bé: “Cứ từ từ mà đánh, bốn công tử sẽ để lại cho ngươi cái đầu cá!”

Bạch y nữ quỷ vừa đi, Tiểu Tuyên Tử nhất thời tỉnh táo lại: “Ô ô.. thật là khủng khiếp! Tiểu Tuyên Tử thiếu chút nữa đã bị nữ quỷ kia hớp hồn!”

Thái tử khinh thường mà trừng mắt liếc hằm hằm một cái, nói: “Thật không có tiền đồ.”

Tĩnh Huyền mỉm cười: “Điện hạ cũng không nên trách cứ Tiểu Tuyên Tử. Vị nữ thí chủ kia công phu không phải hạng tầm thường, người bình thường rất dễ bị mê hoặc.”

“Quỷ nữ, quỷ nữ đó.” Tiểu Tuyên Tử uly khuất mà bĩu môi. Thái tử không phải cũng bị quốc sư mê hoặc sao, lại còn nói ta.

Tĩnh Huyền lại sợ thái tử đói bụng, vội vàng gấp thức ăn, bỏ vào trong bát y: “Điện hạ, mời người dùng.”

“Ta muốn người tự mình dứt cho ta”. Hoàng Phủ Dật hoặc là không làm, chứ đã làm thì phải làm cho xong, dứt khoát đem cả người quốc sư khóa ngồi trên đùi mình.

Tĩnh Huyền không nghĩ tới thái tử lại có thể lớn mật làm vậy, khiến hân mắc cỡ đến đỏ mặt, vội la lên: “Điện hạ, thế này sẽ làm mất thể diện hoàng thất, người tuyệt đối không thể.”

“Vốn ta chỉ muốn quốc sư hầu hạ ta một chút, có gì mà mất thể diện chứ? Nếu như người không chịu, vậy ta cũng không ăn nữa.”

Tĩnh Huyền thật sự sợ hãi thái tử tính tình tùy hứng sẽ không thềm ăn cơm. Dù có cảm thấy không ổn, nhưng hân vẫn cảm thấy đau lòng, nên chẳng thể làm gì khác hơn là đỏ mặt, cầm lấy bát, chầm chậm đem thức ăn đến bên miệng thái tử...

Hoàng Phủ Dật thấy gian kế được thực hiện, hưởng thụ mà nuốt xuống.

Ngay lúc hai người chàng chàng thiếp thiếp, không khí ngọt ngào đến chết người, một hắc y nam tử, mái tóc đỏ rực như máu quý mị xuất hiện trước mắt mọi người...

“Cổ nhân có câu, ân điển của mỹ nhân khó nuốt, chẳng nhẽ người không sợ thứ đồ ăn này ăn vào rồi nuốt không trôi hay sao?”

“Điều dân to gan. Không được phát ngôn linh tinh.” Tiểu Tuyên Tử nhảy dựng lên đầu tiên, xắn xắn tay áo, chuẩn bị giáo huấn cho cái tên ngông cuồng này một trận!

Nam tử tóc đỏ vẫn đứng yên, không chút động thủ mà mỉm cười, một cổ ngạo khí tự nhiên lộ ra...

Tĩnh Huyền vừa thấy người này, đã nhận ra đây là kẻ đã giao chiến cùng mình lần trước, trong lòng khê rùng mình, vô thức nắm chặt lấy tay thái tử.

Người này lai lịch không rõ, bụng dạ khó lường, mình nhất định phải vạn lần cẩn thận, ngàn lần không thể để hắn đả thương đến điện hạ.

Hoàng Phủ Dật thấy Tĩnh Huyền khẩn trương siết chặt tay mình, tưởng rằng hắn đang sợ hãi, trong lòng bỗng thấy mềm nhũn, gặt gao ôm hắn trong ngực mà bảo hộ, thốt lên: “Đừng sợ, đã có ta ở đây.”

Tĩnh Huyền trong lòng điên cuồng run rẩy, không dám tin mà nhìn một Thái tử luôn luôn lạnh nhạt với mình, thế mà giờ đây lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nhận thấy bản thân vừa rồi đã không cẩn thận mà bộc bạch tiếng lòng, nhất thời khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Dật đỏ cả lên, quát: “Ai dám mạo phạm quốc sư chính là mạo phạm uy danh của hoàng thất, tất nhiên ta phải che chở cho người rồi.”

Tĩnh Huyền nghe vậy, nội tâm một phen rung động, ngẩng đầu nhìn y, mỉm cười ngọt ngào.

Tuyệt sắc quốc sư này cười, quả nhiên là “khuynh quốc khuynh thành”.

Đừng nói là Tiểu Tuyên Tử “không có tiền đồ” kia bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, mà ngay cả vị thái tử đã gặp qua vô số tuấn nam mỹ nữ, cùng nam tử tóc đỏ cũng bị câu dẫn hồn phách, không thể khống chế nổi bản thân.

“Mỹ nhân.... Nữ tử kia nói quả không sai, thật là ‘thiên hạ vô song’, tuyệt sắc mỹ nhân.”

Nam tử tóc đỏ kích động chạy đến trước mặt Tĩnh Huyền, đôi mắt lóe lên tia dị sắc màu vàng, nhìn thẳng vào hắn, ngữ khí nhẹ nhàng mà nói:

“Tiểu mỹ nhân, thật không uổng công ta từ ngàn dặm chạy tới đây, người đừng làm hòa thượng nữa, hoàn tục rồi cùng ta tiêu dao sung sướng đi!”

Hoàng Phủ Dật thấy hấn dám lờ mình, lại còn phát ngôn bậy bạ với quốc sư nên không khỏi giận dữ, lạnh lùng cười: “Sư bá, hôm nay ta sẽ cắt lấy đầu lưỡi của hấn cho người nhắm rượu, người thấy thế nào?”

Y Tuyết cơm no rượu say, biết sắp có trò hay để xem, mừng rỡ vỗ tay, nói: “Hảo a! Hảo a!”

Biết thái tử muốn “anh hùng cứu mỹ nhân”, Tiểu Tuyên Tử lập tức thức thời mà mang Kinh Nhật thần kiếm ra....

Kinh Nhật thần kiếm chính là thượng cổ thần khí, do Vân Không đại sư đã phải hao tổn ngàn đau vạn khổ mới có thể tìm ra, từ nhỏ đã cho thái tử để hộ thân, cũng truyền thụ cho y cách khống chế thần kiếm cùng sử dụng pháp thuật.

Kinh Nhật thần kiếm theo thái tử đã vài chục năm, bởi vậy sớm cùng chủ nhân tâm – thần hợp nhất.

Giờ phút này, thái tử dung khí, hướng một ngón tay về phía địch nhân, thần kiếm lập tức nhảy ra khỏi vỏ, sẵn sàng tác chiến, nhanh như chớp hướng tới nam tử tóc đỏ...

Nam tử tóc đỏ ha ha cười: “Tiểu Nguyệt Nhi, chủ nhân giúp người tìm được bạn rồi...”

Chỉ thấy nam tử đột nhiên lấy một cái bao nhỏ ở trong lòng ra, thân đao ánh bạc được khắc đầy kinh văn, một luồng hỏa điện bất ngờ vọt tới chỗ thần kiếm.

Thần kiếm cùng ngân đao đột nhiên đâm sầm vào nhau, tóe ra vô số hoa lửa!

Tiểu Tuyên Tử tưởng rằng sẽ được xem một hồi đại chiến kinh thiên động địa. Vậy mà lại không nghĩ tới việc thần kiếm của thái tử cùng ngân đao kia tựa như gặp lại người yêu sau bao ngày xa cách, ở giữa không trung mà dính vào nhau, triền miên không dứt, phát ra những tiếng kêu xé gió.

Tiểu Tuyên Tử bị dọa đến choáng váng, trợn mắt.

Không thể nào? Ngay cả thần kiếm cũng phát xuân rồi sao?

Hoàng Phủ Dật thấy thế mừng rỡ mà kinh hô “Ngự nguyệt thần đao! Vậy là ta đã tìm được mi rồi.”

Nguyên lai là Kinh Nhật thần kiếm cùng Ngự Nguyệt thần đao là do một đôi thần tiên quyến lữ niệm chú tạo thành, vốn có một mối tình thâm sâu, nên hai thanh kiếm cũng như hai mà một.

Trải qua thời gian cùng thiên địa lưu chuyển, chẳng biết vì sao mà chúng lại bị tách khỏi nhau, mỗi thứ một phương. Hôm nay thật vất vả mới gặp lại, cứ nhiên vui mừng đến độ tách cũng không rời.

Thái tử từng nghe sư phụ nói, nếu có trong tay Kinh Nhật thần kiếm lẫn Ngự Nguyệt thần đao thì công lực có thể tăng lên gấp nhiều lần, như vậy, thái tử có thể đánh đâu thắng đó rồi.

Nam tử tóc đỏ nhìn vẻ mặt kinh hỉ của y, cười tủm tỉm mà nói: “Quân tử thì phải có mỹ nhân đi cạnh, như thế này đi, ta sẽ trao thanh đao này cho người, nhưng người phải để tiểu mỹ nhân xinh đẹp này đi theo ta, được chứ?”

Hoàng phủ Dật phần nộ thét lên một tiếng, hai chân đạp mạnh xuống đất, phi thân đoạt lấy đôi lưỡi kiếm.

Tĩnh Huyền đôi mắt long lanh không hề chớp, nhất nhất dõi theo thái tử, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hỗ trợ.

Nam tử tóc đỏ nhảy ra sau một bước, lợi dụng lúc tiểu mã nhân tinh thần phân tán, liền từ trong tay áo phóng ra một dải dây bạc, trong tích tắc, sợi dây quấn lấy eo của tiểu mã nhân.

“Cẩn thận.” Hoàng Phủ Dật từ đầu đến cuối đều theo dõi nhất cử nhất động của nam tử tóc đỏ, thấy vậy vội hét lên một tiếng, phi thân chắn trước mặt quốc sư.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 9+1: Thương

“Ừm.”

Ngân đao nặng nề đánh trúng sau lưng thái tử khiến y lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

“Điện hạ.” Tĩnh Huyền kinh hãi kêu lên, lòng đau như cắt mà vươn tay ra, gắt gao ôm y vào lòng!

“Ta không sao, đừng khóc...” Thái tử nhìn hăn lệ tuôn không ngừng mà đau lòng nhắc tay lau đi những giọt lệ đó.

Tĩnh Huyền nội tâm rối loạn, lo lắng nói: “Điện hạ, để Tĩnh Huyền chữa thương cho người.”

“Ta không sao... Ta phải tìm tên nông cuồng kia để tính sổ với hăn.”

Nhìn thái tử ngay cả đứng còn không vững mà lại muốn đi tìm người nọ để giao chiến một hồi, Tĩnh Huyền bỗng thấy vô cùng tức giận.

“Điện hạ, người không được đi đâu hết.”

Lần đầu tiên thái tử thấy quốc sư tức giận với mình, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tĩnh Huyền sắc mặt trầm xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Sư bá, nơi này đành giao cho ngài, con đưa điện hạ đi trị thương.”

Y Tuyệt rất hiếm khi thấy được sắc mặt nóng nảy của đồ nhi, ngay lập tức vâng lời nói: “Hảo hảo, con đi nhanh đi, tiểu tử này cứ để ta xử lý.”

“Cám ơn sư bá. Tiểu Tuyên Tử, chúng ta đi.”

Tiểu Tuyên Tử thấy uy phong của quốc sư đối với thái tử, càng thêm sùng bái sát đất, liên tiếp gập đầu.

Chứng kiến sắc mặt quốc sư không tốt chút nào, thái tử cảm thấy có chút không ổn nên cũng không dám kiên trì lưu lại, vội vàng ngoắc ngoắc thần kiếm, nói: “Tiểu Kinh, chúng ta đi thôi, lần sau chủ nhân sẽ giúp người đem vợ cướp về.”

Kinh Nhật thần kiếm cùng Ngự Nguyệt thần đao lưu luyện không rời mà cọ xát một chút, rồi tách nhau ra, chui vào trong vỏ kiếm của chủ nhân.

Tĩnh Huyền cũng không thèm liếc mắt nhìn nam tử tóc đỏ một cái, mang theo thái tử cùng Tiểu Tuyên Tử nhanh chóng rời đi.

“Này tiểu mỹ nhân, đi cũng phải mang ta cùng theo chứ hả!”

Nam tử tóc đỏ muốn đuổi theo, lại bị Y Tuyết vẽ mặt xấu xa chặn lại.

“Hắc hắc, bốn công tử lâu rồi không hoạt động gân cốt... Tiểu tử thôi, tốt, tốt, lại chơi đùa với ta đi...”

Vân Không đạo sĩ giải quyết xong nữ quỷ kia, sau khi trở về, phát hiện tên dân tộc đã bị Y Tuyết đánh chạy, không khỏi tức giận đến giậm chân!

Vậy là hắn đã liên tiếp bỏ qua những hai trò đặc sắc.

“Huyền nhi, cái tên tiểu tử tóc đỏ đó đến tột cùng là ai, con có đầu mối không?”

“Tĩnh Huyền cũng không biết”. Tĩnh Huyền ngồi ở bên giường, yêu thương nhìn thái tử sau khi đã qua trị thương mà ngủ thiếp đi, nhẹ giọng

nói: “Con chỉ biết hăn nhất định có địa vị lớn, bằng không trên người sẽ không có nhiều bảo vật như vậy.”

“Phải, Huyền nhi nói không sai. Ngự Nguyệt thần đao, người bình thường sẽ không thể khống chế được, tên tiểu tử kia khẳng định lai lịch bất phàm.”

“Tĩnh Huyền không ngờ lần xuất hành này cứ nhiên lại hung hiểm khó lường, Tĩnh Huyền rất lo lắng tới an nguy của thái tử, nhưng lại không thể không đi tới phật tự để gặp mặt sư phụ lần cuối. Bởi vậy, Tĩnh Huyền nghĩ...” Tĩnh Huyền đột nhiên cúi đầu không nói.

“Huyền nhi, như thế nào lại không nói nốt?”

Tĩnh Huyền dù trong lòng không muốn nhưng vẫn cắn răng nói: “Tĩnh Huyền nghĩ, xin sư phụ hãy mang thái tử hồi cung. Tĩnh Huyền sẽ tự mình đi tới phật tự.”

“Ôi, ta cũng biết hiện giờ, đây là biện pháp tối ưu, nhưng ta lo lắng nam tử tóc hồng kia lại tới tìm con để gây phiền toái.”

“Pháp lực của Tĩnh Huyền trên hăn một bậc, sẽ không có việc gì đâu.”

“Pháp lực của con có lẽ so với hăn cao hơn một bậc, nhưng tiểu tử này nhiều trò gian trá, lần sau không biết lại xuất ra bảo bối gì. Ta thật sự lo lắng cho con lắm.”

“Tĩnh Huyền đánh không lại hăn thì bỏ chạy là được. Sẽ không cùng hăn dây dưa đâu.”

Tĩnh Huyền bản tính nhân hậu, trong lòng đến giờ đều không có hai chữ thắng thua, tự nhiên sẽ không cùng hăn đua tranh.

Vân Không đạo sĩ lắc đầu: “Cho dù ta yên tâm con có thể chạy thoát, nhưng thái tử làm sao có thể đáp ứng? Hẳn lúc nào cũng dính chặt lấy con cả ngày, có chịu rời nửa bước đâu.”

Tĩnh Huyền bi thương cười nói: “Hắn chỉ là nhất thời thấy mới mẻ, chờ tới khi hắn kết hôn, có thái tử phi, tự nhiên sẽ chẳng để ý tới Tĩnh Huyền nữa. Làm phiền sư phụ dẫn thái tử đi đi.”

“Con thật sự quyết định?” Vân Không đạo sĩ đã chứng kiến thái tử lớn lên, đối với tâm tư của thái tử, hẳn hết sức rõ ràng: “Ta cảm thấy hay là không nên thay thái tử quyết định chuyện này thì hơn.”

“Không có gì quan trọng hơn an nguy của thái tử cả.” Tĩnh Huyền cúi đầu chăm chú nhìn vào người thương, đôi mắt đong đầy thâm tình, thần sắc buồn bã: “Chắc thái tử phi còn đang ngóng trông thái tử sớm trở về để làm lễ thành hôn.”

“Ôi...” Vân Không đạo sĩ nhìn hẳn thần sắc bi thương, không khỏi đau lòng khôn nguôi: “Huyền nhi, con hối hận sao? Nếu con không gặp Dật nhi, chắc chắn con sẽ trở lại phật tự, được phong chức trụ trì, trở thành đời cao tăng tiếp theo. Vĩnh viễn không yêu đương, không phải chịu cảnh đau khổ vì tình...”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tĩnh Huyền tản mát ra quang mang, ánh mắt tựa như chìm đắm trong mộng ảo: “Không, Tĩnh Huyền vĩnh viễn không hối hận. Có thể được yêu, được hận, kể cả phải li biệt, Phật tổ đối với Tĩnh Huyền đã rất từ bi rồi. Mặc kệ có bao nhiêu khổ sở, mặc kệ cho đó có là kiếp trước hay kiếp sau, Tĩnh Huyền cũng vẫn muốn cùng hắn gặp mặt...”

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thái tử, quốc sư kiên định nói:

“Cho nên... chỉ cần thái tử được sống tốt, Tĩnh Huyền mới có thể hạnh phúc.”

“Ôi, đứa nhỏ ngu ngốc. Được rồi, sư phụ đáp ứng con mang thái tử hồi cung.”

“Tĩnh Huyền xin tạ ơn sư phụ.”

Trời mới tờ mờ sáng, Vân Không đạo sĩ đã đánh thức Y Tuyết cùng Tiểu Tuyên Từ, rồi đi tới phòng thái tử, và hạ “Mê hồn chú” khiến cho thái tử tạm thời hôn mê một thời gian.

“Huyền nhi, chúng ta đi đây.”

“Tiểu Huyền nhi, con thực sự không cần sư bá đi cùng bảo vệ sao?” Y Tuyết nghiêng nghiêng cái đầu hỏi.

“An nguy của thái tử mới là trọng yếu nhất, Tĩnh Huyền có thể chiếu cố chính mình, xin sư bá cùng sư phụ mau chóng đem thái tử bình an trở về cung.”

“Được rồi, vậy con nhớ cẩn thận một chút. Ta cũng nên mau chóng hồi cung, không biết sau khi thái tử tỉnh lại có tức giận đến nổi phá cả hoàng cung hay không?” Vân Không đạo sĩ khẽ cười khỏ.

“Thời gian trôi qua. Lễ đại hôn của thái tử sẽ bề bộn công việc, lúc ấy thái tử không có thời gian rảnh rỗi mà nhớ tới con nữa đâu.” Tĩnh Huyền chậm rãi nhắm mắt lại, chấp tay hành lễ, khom người nói: “A di đà phật, cầu nguyện Phật tổ phù hộ cho mọi người lên đường bình an.”

“Quốc sư, vậy người bảo trọng nha.” Tiểu Tuyên Từ lưu luyến không rời mà nói.

“Đi nhanh đi.”

Tĩnh Huyền không dám mở mắt nhìn theo, hân sợ khi nhìn thấy người mình yêu thương khôn tả, mà không nhìn được thay đổi chủ ý.

Thằng đến khi bọn họ đã đi khuất, Tĩnh Huyền lúc này mới mở mắt, thân thể từng đợt phát lạnh.

Không có y ở bên, sao căn phòng này lại trở nên lạnh lẽo đến vậy?

Cứ như vậy từ biệt, lần sau gặp lại, thái tử đã có người chung chăn gối. Nhất thời nghĩ đến, trái tim Tĩnh Huyền đau như đao cắt.

Mưa to như trút nước.

Từng hạt mưa lớn quất lên người, làm cho người ta có chút phát đau.

Tĩnh Huyền một mình lên đường đã hai ngày.

Mắt thấy qua vài ngày sẽ có thể tới được phật tự, vậy mà tâm tình Tĩnh Huyền tựa như bị mây đen che khuất, càng ngày càng nặng nề.

Mặc dù rất nhanh hắn sẽ được thấy sư phụ mà hơn một năm không gặp, nhưng mà, y.... chắc là đã cách xa mình rất nhiều rồi?

Hi vọngt hương thể của y có thể sớm bình phục.

Vân Không đạo trưởng cùng sư bá, hai người nhất định phải bảo vệ y cho tốt nhé.

Cơn mưa dường như ngày càng nặng hạt, có lẽ đêm nay sẽ không thể nào xuống núi được.

Mắt thấy phía trước có một căn nhà gỗ nhỏ tựa hồ đã bị bỏ hoang khá lâu, Tĩnh Huyền nghĩ, không bằng đêm nay tạm thời tá túc ở nơi này.

Dù cánh cửa chỉ khép hờ nhưng Tĩnh Huyền vẫn theo khuôn phép mà gõ cửa.

“Có ai ở đây không? Bần tăng đi ngang qua nơi này, muốn xin ở lại một đêm, không biết thí chủ có thể đồng ý cho bần tăng tá túc không?”

Đợi một hồi lâu mà bên trong vẫn không có ai trả lời, Tĩnh Huyền lúc này mới dám đẩy cửa bước vào.

Cả căn nhà gỗ lán đồ đạc đều phủ đầy bụi bặm, có một cái bàn cũ nát, một vài chiếc ghế, và một chiếc giường đơn sơ.

Tĩnh Huyền luôn tùy theo hoàn cảnh mà thích nghi.

Dù cho đó có là hoàng cung hay là căn nhà gỗ vớt đi, đối với hăn mà nói, cũng không có gì khác biệt.

Thấy có người đã để sẵn giá nến lên bàn, Tĩnh Huyền đến gần, dùng đá lửa để châm nến.

A di đà phật!

Mặc dù chỉ ở lại một đêm nhưng Tĩnh Huyền vẫn biết ơn căn nhà gỗ này đã cho mình trú mưa mà đem quét dọn sạch sẽ.

Sau khi xong, Tĩnh Huyền bắt đầu nhắm mắt, ngồi thiền trên chiếc ghế dài.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng động kì quái vang lên, Tĩnh Huyền mở mắt ra nhìn.

Một con sóc nhỏ đang ngồi ở bên giường, mở to đôi mắt đầy vẻ chờ mong mà nhìn hăn. Tĩnh Huyền hiểu ý mỉm cười.

Lấy trong tay nải một cái bánh bao, bẻ một miếng nhỏ đưa tới trước mặt con sóc, Tĩnh Huyền dịu dàng nói: “Đến đây nào sóc con, đừng ngại, cùng bần tăng ăn một chút đi.”

Con sóc nhỏ ngửi ngửi một chút, tựa hồ rất hài lòng với hương vị của bánh mà bắt đầu ăn, không đến hai miếng đã giải quyết sạch sẽ.

Thấy con sóc nhỏ lại tiếp tục nhìn mình đầy chờ mong, Tĩnh Huyền không chút ngần ngại tiếp tục bẻ một miếng nữa cho nó.

Con sóc nhỏ này ăn cũng không ít nha, một chiếc bánh bao bột, Tĩnh Huyền mới chỉ ăn một mẫu nhỏ mà nó đã ăn tới năm miếng rồi.

Dù đây là chút lương thực duy nhất còn lại nhưng Tĩnh Huyền vẫn không hề để ý.

Con sóc nhỏ rốt cục cũng ăn no nê, nằm trên giường, bốn chân hướng lên trời mà đánh một giấc no say, bộ dạng hưởng thụ vô cùng làm cho Tĩnh Huyền không nhin nổi mà mỉm cười.

“Bên ngoài trời mưa to, nhóc con ở lại đây qua đêm cùng ta nhé.”

Tĩnh Huyền vừa mới định đặt người xuống ngủ, con sóc nhỏ lại đột nhiên như bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên!

“Sóc nhỏ, làm sao vậy?”

“Chi....chi....” Con sóc nhỏ gấp đến độ giậm chân liên tục, chỉ chỉ về hướng cái bàn trong nhà!

Cái bàn làm sao cơ? Tĩnh Huyền khó hiểu mà nhìn nó.

Con sóc nhỏ sợ hãi mà kêu lên vài tiếng, đột nhiên căn căn áo cà sa của hăn mà kéo, tựa như muốn hăn rời đi.

Tĩnh Huyền trong lòng chấn động.

Động vật so với con người có thể cảm nhận được nguy hiểm nhanh nhạy hơn cả. Tĩnh Huyền tu hành pháp lực cao thâm, dù không phát giác ra điểm

nào khác lạ nhưng cũng không dám khinh thường.

Ngay lúc hấn muốn động thân rời đi thì.... hết thấy cũng đã muộn....

Tĩnh Huyền bị rơi vào hôn mê, nhưng hấn vẫn lơ mơ thấy được hình ảnh cuối cùng, đó là một nam tử có mái tóc đỏ rực như ngọn lửa...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 9+2: Hạ

“Ôi, hì hì, tiểu mỹ nhân tỉnh rồi à?”

Tĩnh Huyền chậm rãi mở mắt, cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn độn như vừa từ một giấc ngủ say bị cơn ác mộng làm tỉnh dậy.

“Thí chủ... rốt cuộc người là ai?”

“Ôi, hì hì, rồi tiểu mỹ nhân sẽ tự biết ta là ai.”

Tĩnh Huyền nằm ở trên giường, đang muốn giãy giụa ngồi dậy, nhưng hần phát hiện cả người mình yếu mềm, không thể động dậy được.

Trong lòng giật mình!

Tĩnh Huyền đã tu hành nhiều năm, pháp lực dù không cao thâm vượt bậc như Vân Không đạo sĩ, nhưng không lẽ nào ngay đến cả bị đánh bùa mê cũng không nhận ra?

Nam tử này quả là lắm thủ thuật, thật khiến cho kẻ khác khó lòng phòng bị.

Thấy Tĩnh Huyền chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn trần nhà nhưng lại không mở miệng hỏi một câu, nam tử tóc đỏ không khỏi cảm thấy kì quái.

“Người cũng không hỏi xem ta làm cách nào mà hạ bùa mê người ư?”

Tĩnh Huyền thần sắc lạnh nhạt, “Cho dù không hỏi, thí chủ hẳn cũng sẽ kìm lòng không nổi mà nói cho bần tăng nghe thôi.”

“Ha ha... hảo, nói cho cùng, không hổ danh là quốc sư nước tiếng cả nước!” Nam tử tóc đỏ ha ha cười: “Hảo, như vậy nói cho người nghe. Muốn bắt được quốc sư, quả thật phải hao tổn chút công sức. Pháp lực của người cao thâm, mê được cùng bùa chú tầm thường đối với người đều không thể dùng được, may mà có Ánh Đồng đã giúp bốn vương hiến kế, bốn vương mới có thể đưa tiểu mỹ nhân về dễ như trở bàn tay!”

Ánh Đồng? Bốn vương? Chẳng lẽ...

“Người là Miêu Cường Vương?”

“Đúng vậy!” Miêu Cường Vương không chút chần chừ cầm lấy bàn tay Tĩnh Huyền kéo về phía mình mà hôn một cái. “Bốn vương đã vì tiểu mỹ nhân mà hao tổn biết bao tâm cơ đó nha. Người thường tới điện của Thái tử, tự nhiên sẽ dính mùi hoa xích đàn mà bốn vương cố nạy, lại thêm trên người người thường mang chuỗi đàn Mộc niệm châu, khi hai thứ này kết hợp với nhau, sẽ thành một loại độc, và đương nhiên người sẽ dính, sau đó...”

Mộc Tư Dao cố ý dừng lại, nghĩ Tĩnh Huyền sẽ tò mò mà hỏi tới nhưng không ngờ hắt lại mang bộ dáng bình tĩnh cùng lạnh nhạt, làm y không khỏi thất vọng.

Trái tim y cảm thấy ngứa ngáy rồi đây.

Vị quốc sư này xinh đẹp đến độ thần tiên cũng muốn nổi tà tâm, thật là một thân hình đẹp lại cộng thêm tính cách!

Chỉ là... hình như có chút.... không thêm để cho bốn vương chút mặt mũi nào?

“Thật là, người không thể hỏi một câu cho bốn vương vui vẻ được sao?”

Chứng kiến Tĩnh Huyền vẫn không một chút động lòng, Miêu Cường Vương không khỏi tức giận: “Hừ, xem ra chỉ có chuyện về thái tử mới có thể khiến cho người hoảng sợ đi.”

Tĩnh Huyền nhắm mắt lại, hoàn toàn không thèm để ý tới ý.

“Quên đi, quên đi, dù sao người cũng đã rơi vào tay bốn vương rồi, muốn thuận phục người cũng không phải vội vàng trong ngày một ngày hai làm gì. Bốn vương sẽ từ bi nói cho người biết điều mấu chốt cuối cùng kia là gì.” Mộc Tư Dao đắc ý lắc lắc đầu: “Gian nhà gỗ kia, bốn vương đã sớm thiết lập bẫy, người chằm nển lên chính là khơi mào cho mê được, có thể khiến cho người toàn thân bủn rủn, cơ thể vô lực.”

“Thí chủ như thế nào biết bần tăng sẽ vào đó?”

“Ha ha, người rốt cục cũng không nhận được mà hỏi rồi?” Mộc Tư Dao vui vẻ mà cười to: “Cho dù người không tiến vào cũng không sao. Người đi tới phật tự, mà dọc theo đường đi, bốn vương sẽ thiết lập bẫy, ta cũng không tin người đều có thể an toàn lướt qua chúng.”

Tĩnh Huyền tỉnh táo hỏi: “Thí chủ bắt cóc bần tăng là có ý gì?”

“Hắc hắc, đương nhiên là muốn đem người thu vào hậu cung của ta rồi!”

Tĩnh Huyền nghe vậy mà kinh hãi!

Này... Miêu Cường Vương đúng là điên rồi sao? Cư nhiên lại muốn đem hân – đường đường một vị quốc sư mà thu vào hậu cung?

“Thí chủ làm vậy sẽ dẫn tới việc hai nước xảy ra chiến tranh đó, ta khuyên thí chủ hay là lập tức thả bần tăng rời đi, bần tăng cam đoan sẽ tuyệt đối không nói ra chuyện ngày hôm nay.” Dứt lời, Tĩnh Huyền còn niệm một câu A di đà phật.

“Ôi... hì hì, sao lại có thể xảy ra chiến tranh chứ? Bốn vương đã có diệu kế khiến cho bọn họ cùng thái tử tưởng rằng quốc sư đã gặp nạn. Bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ ra, kỳ thật, người lại đang sảng khoái mà nằm trên long sàng của ta đây. Ha ha...”

Tĩnh Huyền nghe vậy không khỏi cười khố.

Ngày hôm nay, hắn bị trúng độc kế của Miêu Cương Vương nên toàn thân bủn rủn vô lực, làm thế nào có thể thoát được ma chướng của y đây?

Vạn nhất y thật sự làm điều đó với hắn... Tĩnh Huyền thật không dám nghĩ tiếp nữa.

Mộc Tư Dao thấy thần sắc hắn xấu hổ cùng tức giận, không khỏi ngịch ngợm hôn lên má hắn một cái!

“Làm càn!” Tĩnh Huyền phóng ánh mắt tức giận về phía y.

“Hì hì, nhìn tiểu mỹ nhân phát hỏa khiến bốn vương cảm thấy hăng hái hắn lên. Để tránh đêm dài lắm mộng, đêm nay chúng ta động phòng hoa chúc luôn đi!”

Miêu Cương Vương tính tình phóng đảng, hậu cung giai lệ đếm không xuể, không ba ngàn cũng phải ba trăm, số lượng tiến cung lại càng không hết.

Không ngờ chỉ liếc mắt một cái đã mê mẩn bức họa quốc sư được Ánh Đồng gửi về Miêu Cương, khiến y quyết định tự thân xuất mã đi đoạt mỹ nhân về cung.

Dân Miêu Cương hào khí dũng mãnh, thân là vua Miêu Cương lại càng có tài năng xuất chúng, nghĩ muốn gì là không từ thủ đoạn để có được.

Lần này, ven đường y theo dõi quốc sư, quang minh chính đại không đạt được thì y sẽ dùng thủ đoạn. Với y, cái gì mà chính đại quang minh? Dù sao, y – Mộc Tư Dao nhất định phải đoạt được tuyệt sắc quốc sư này về tay.

“Ta, Miêu Cường Vương, trong hậu cung đủ loại tuấn nam mỹ nữ, nhưng lại thiếu mất một tiểu hòa thượng xinh đẹp! Tiểu mỹ nhân, nếu không muốn hoàn tục cũng không sao, bốn vương trở lại Miêu Cường sẽ phong cho người làm quốc sư, khiến người được tỏa sáng. Ban ngày cho người vui vẻ khai tâm đọc kinh, ban đêm thống thống khoái khoái cùng ta chơi đùa trên long sàng. Người thấy như vậy có tuyệt không?”

Tĩnh Huyền không thêm chú ý đến Miêu Cường Vương đang nói những lời đầy xằng bậy, trong tâm hẩn chỉ nhất nhất tính kế thoát ra khỏi đây.

Nhưng loại dục này của Miêu Cường Vương thật quá là kì lạ, khiến Tĩnh Huyền không thể nào sử dụng pháp lực của mình, làm cho hẩn hết sức lo lắng.

Nhìn thấy tiểu mỹ nhân nhắm mắt không thêm nhìn mình lấy một cái, Miêu Cường Vương khẽ cười bất cần, lưu loát xoay người, một đường ôm lấy Tĩnh Huyền, hai cơ thể dán vào nhau đầy mật thiết.

Tĩnh Huyền cả người cứng đờ, phút chốc mở to đôi mắt.

Mộc Tư Dao đem cánh tay của tiểu mỹ nhân kéo vòng qua người mình:

“Ôi, hì hì, tiểu mỹ nhân hình như rất nôn nóng nha, ôm bốn vương chặt quá đi.”

Tĩnh Huyền nhìn y đặc ý lăm bằm như vậy, tức giận đến cắn chặt răng.

“Hì hì, đợi đến lúc người hưởng qua công phu trên giường của bốn vương, chỉ sợ người lại không muốn dứt ra thôi, hàng đêm quần quýt lấy

bốn vương, dù cho Hoàng Phủ Dật có đến, người cũng sẽ chẳng có ý nghĩ muốn theo hắn đâu!”

Những lời của Miêu Cương vương khiến Tĩnh Huyền thực sự nổi giận, đang định mở miệng mắng y không có tư cách nhắc đến tên thái tử, thì đại môn đột nhiên bị đập ra.

Mưa to như trút nước, âm âm trút xuống không ngừng.

Thái tử Hoàng Phủ Dật sừng sững dưới mưa, toàn thân ướt sũng, một đôi mắt đen tuyền tỏa ra ngọn lửa giận dữ như muốn thiêu đốt tất cả, chẳng khác gì vừa từ địa ngục trở về.

Tĩnh Huyền mở to hai mắt, quên cả hô hấp.

Điện hạ!

Sao người lại ở đây?

Sư phụ đâu? Sư bá đâu?

Tại sao bọn họ lại không ở cạnh thái tử, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Không hay rồi, Miêu Cương vương quỷ kế đa đoan, thái tử xuất hiện tại đây nhất định sẽ thập phần nguy hiểm!

“Thái tử, mau đi nhanh đi.” Tĩnh Huyền kêu lên.

“Đi ư?” Hoàng Phủ Dật chăm chú nhìn vào hắn bằng đôi mắt âm trầm, khóe miệng lạnh lùng cười: “Người muốn đuổi ta đi để người có thể thuận lợi qua lại với kẻ khác sao? Tiện nhân.”

Tiện nhân?

Y nói ta là tiện nhân?

Tĩnh Huyền sửng sốt không dám tin vào tai mình.

Thái tử phần nộ hướng ánh mắt về phía hai cánh tay quốc sư đang gắt gao vây quanh tên nam tử tóc đỏ, thân thể hai người dán chặt rất ăn nhịp với nhau, như đang chuẩn bị làm cái chuyện bại hoại kia!

Hoàng Phủ Dật tuyệt đối không thể ngờ rằng mình vội vã đi tìm quốc sư mà kết quả lại gặp một khung cảnh không thể chấp nhận nổi như thế này, khiến y hoàn toàn nổi điên lên.

Nguyên lai, Vân Không đạo sĩ sợ rằng hạ “Mê hồn chú” lâu sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của thái tử nên trên đường đã thức tỉnh y.

Thái tử vừa tỉnh, phát hiện quốc sư đã một mình rời đi, nhất thời nổi trận lôi đình, nhưng Vân Không đạo sĩ vẫn kiên quyết dẫn y hồi cung, nhất định không chịu thả thái tử ra để y đi tìm quốc sư.

Hoàng Phủ Dật đánh không lại sư phụ, đành phải làm bộ đáp ứng, không đi tìm quốc sư nữa rồi thừa dịp đêm tối mà lặng lẽ bỏ trốn.

Tiện nhân, trong lòng ta lo lắng như thiêu như đốt, mạo hiểm vượt qua mưa gió chạy suốt một đêm để kiếm tìm người, người cư nhiên lại phản bội ta, chẳng những không thèm xem ta để trong lòng, lại còn có ý định làm những chuyện dơ bẩn với cái tên xú nam nhân kia.

Hoàng Phủ Dật điên cuồng bi phẫn.

“Thái tử ta tuyệt đối không thể nào buông tha cho đôi gian phu dâm phụ các người được.”

Tĩnh Huyền thấy thái tử rút thần kiếm ra, đôi mắt mở to hết cỡ mà nhìn y, nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ thái tử nghĩ rằng Tĩnh Huyền vốn là tự nguyện sao? Chẳng lẽ trong lòng y, Tĩnh Huyền thật sự là kẻ có thể làm chuyện đó với bất kì ai sao?

“Không, không phải như điện hạ nghĩ đâu.” Tĩnh Huyền hô khóc, giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng lại bất lực không thể động dậy.

Những giọt nước mắt bi thương không ngừng lăn xuống từ hốc mắt hằn.

Mộc Tư Dao thấy mỹ nhân khổ sở đến vậy, đau lòng mà lau đi những giọt nước mắt, ôn nhu nói: “Tiểu mỹ nhân, đừng khóc, đừng khóc, chờ bốn vương đuổi cái tên tiểu quỷ xấu xí này đi rồi chúng ta sẽ tiếp tục động phòng, được không?”

Miêu Cương Vương lập tức chỉ tay vào mặt Hoàng Phủ Dật mà mắng to: “Người không có mắt à? Chẳng lẽ người muốn phá hỏng chuyện tốt của ta sao? Còn không mau rút khỏi mặt bốn vương, đừng có làm phiền bốn vương và tiểu mỹ nhân hoan ái.”

“Miêu Cương Vương, người quả là đồ man di mọi rợ.”

Thái tử gầm lên giận dữ, Kinh Nhật thần kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ tự bao giờ.

“Ta muốn giết hắn.”

Kinh Nhật thần kiếm linh mệnh nhảy vọt ra.

Miêu Cương Vương cũng không chịu yếu thế mà xuất ra Ngự Nguyệt thần đao!

“Tiểu Nguyệt Nhi, không cho phép nương tay! Giúp bốn vương giết hắn.”

Đáng thương thay cho Kinh Nhật thần kiếm và Ngự Nguyệt thần đao – một đôi uyên ương bị chia lìa, khó khăn lắm mới có thể tái ngộ, vậy mà lại gặp nhau trong hoàn cảnh hận cừu chồng chất, người sống ta chết, không thể tái hợp.

Choang choang.

Một đao một kiếm giữa không trung không ngừng tóe ra vô số tia lửa. Hoàng Phủ Dật thấy Kinh Nhật thần kiếm không thể phân thân ra để vừa đối phó với Ngự Nguyệt thần đao, vừa có thể giết Miêu Cường Vương nên lo lắng mà tiến tới...

“Dâm tặc! Bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, không cho phép ngươi chạm vào hãn.”

Hoàng Phủ Dật một quyền đánh tới, nhưng Miêu Cường Vương lại cười ha ha, đem quốc sư ôm lấy, rồi xoay người, dùng một góc độ kỳ lạ vừa tránh thoát đòn tấn công của y, lại vừa công kích y!

Hoàng Phủ Dật mắt thấy Tĩnh Huyền không hề chống cự mà còn thân mật rúc vào trong lòng Miêu Cường Vương, tâm tràn đầy tức giận khôn nguôi, nên tấn công càng ác hiểm hơn.

“Ta giết ngươi.”

“Ai nha, tiểu mỹ nhân, ngươi thấy không, thái tử thật tàn nhẫn, hình như hãn thực sự muốn đưa ngươi vào chỗ chết đấy!”

Thái tử rõ ràng muốn tấn công vào Miêu Cường Vương, nhưng Miêu Cường Vương lại cố ý trước mặt Tĩnh Huyền nói những lời như vậy để gây hiểu nhầm giữ hai người.

Bởi toàn thân vô lực mà bị hãn ôm vào ngực, phạm vi nhìn rất hạn hẹp nên Tĩnh Huyền tưởng rằng thái tử thật sự muốn dồn mình vào chỗ chết,

nhất thời bị thương đến cùng cực.

Nhưng đúng vào lúc này, Vân Không đạo sĩ cùng mọi người đã kịp thời chạy tới!

“Tên dân tộc kia, mau buông Huyền nhi ra.”

Vân Không đạo trưởng pháp lực cao thâm, ngay khi tay áo vung lên, một trận cuồng phong thổi tới khiến cho Mộc Tư Dao nghiêng ngã, hai tay không cẩn thận mà buông lỏng Tĩnh Huyền, để cuồng phong cuốn đi.

“Này, người hãy đem tiểu mỹ nhân trả lại cho bốn vương đi!”

Mộc Tư Dao thật vất vả mới có được tuyệt sắc quốc sư trong tay, vậy mà lại để kẻ khác dễ dàng đoạt mất, làm hắn tức giận đến giậm chân.

Ngay lúc Miêu Cương Vương muốn xông tới cướp người thì đột nhiên Y Tuyết từ đâu nhảy ra, hướng về phía hắn mà đánh tới...

Mộc Tư Dao vốn đã biết sự lợi hại của Y Tuyết, lần trước còn xem chút nữa bị hắn một cước đá thương nên lập tức không dám khinh thường, vội vàng cùng Y Tuyết nghênh chiến, đánh tới bên ngoài!

Vân Không đạo trưởng ôm Tĩnh Huyền vào ngực, cảm thấy có gì đó thật khác lạ ở đây. Đạo trưởng chỉ thấy toàn thân Tĩnh Huyền mềm nhũn tựa hồ như bị hạ được, liền tranh thủ dùng pháp lực của mình mà giải được cho hắn.

Tĩnh Huyền bỗng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng như vừa được thoát khỏi gánh nặng, tứ chi cũng được khôi phục lại sức sống.

“Tĩnh Huyền tạ ơn sư phụ đã cứu mạng!” Tĩnh Huyền vòng hai tay, đối với Vân Không đạo trưởng mà cảm kích hành lễ.

Hoàng Phủ Dật lạnh lùng cười, thô lỗ chụp lấy bờ vai hăn mà kéo lại gần: “Khá lắm, gió chiều nào theo chiều nấy. Tiện nhân! Phải chăng người nhìn thấy tên gian phu kia đánh không lại chúng ta cho nên lập tức trở mặt?”

“Dật nhi, không cho phép người được nhục mạ quốc sư!”

Vân Không đạo sĩ vừa muốn tiến lên ngăn cản thái tử thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi từ bên ngoài truyền vào.

“A a, thôi đạo sĩ, cứu ta...”

“Bốn vương muốn bắt con tuyết ly béo này trở về để làm thuốc bổ cho thân thể, tiểu mỹ nhân, hẹn gặp lại nha.”

Vân Không đạo sĩ cực kì hoảng sợ vội vàng đạp cửa ra, nhưng chỉ kịp thấy Miêu Cương Vương dùng một chiếc lưới không biết là chất liệu gì, đem Y Tuyết trói trong đó mà rời đi.

Vân Không đạo sĩ sắc mặt trắng bệch, ngay cả chào từ biệt một tiếng cũng không có, vội vàng thi triển pháp thuật mà đuổi theo bọn họ.

Mưa vẫn không ngừng rơi.

Trong phòng chỉ còn lại Hoàng Phủ Dật và Tĩnh Huyền. Tiểu Tuyên Tử từ khi bước vào phòng liền lập tức cảm nhận được bầu không khí đáng sợ đến khủng bố này. Nuốt nuốt nước miếng mấy lần, Tiểu Tuyên Tử lấy hết can đảm mở miệng: “Thái tử...”

“Biến, không có lệnh của ta, không ai được tiến vào, ai dám tiến vào, giết không tha.”

Tiểu Tuyên Tử từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên mới nghe được thái tử nói ra bốn chữ “Chém Chết Không Tha”, lập tức cảm thấy đông bão sắp

ập đến, lo sợ mà chạy đến núp dưới mái hiên.

Xong rồi, toi rồi, thái tử đã phát điên rồi.

Ở cái nơi đồng không mông quạnh, hoang vu hẻo lánh này đúng là kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất chẳng hay mà.

Xảy ra đại sự rồi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 10+1: Thương

Dù đã được Vân Không đạo sĩ giải được cho, nhưng vừa rồi mới trải qua một hồi kinh tâm động phách, nội tâm Tĩnh Huyền vẫn còn đang chất chứa buồn bực cùng đau đớn.

Nhưng điều khiến hấn càng đau đớn hơn chính là người mình ngày đêm yêu thương nhớ mong lại đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy khinh bỉ, hèn mọn.

“Điện... điện hạ...” Đôi môi Tĩnh Huyền run rẩy.

“Câm miệng.” Hoàng Phủ Dật phẫn nộ mà gầm lên.

Nhìn người trước mặt, làn da xanh xao, bộ dáng tiều tụy, Hoàng Phủ Dật đau lòng khôn xiết.

Tại sao? Tại sao mỗi lần nhìn thấy, hấn đều mang một bộ dạng như thế này?

Đau lòng mang theo phẫn nộ, mừng rỡ lại hòa cùng oán hận.

“Vì lẽ gì mà quốc sư vẫn run rẩy không ngừng thế? Bởi vì thái tử ta đã quấy rầy người cùng với tên nam nhân kia hẹn hò nên mới oán hận ta chẳng?” Cố gắng kìm nén đau đớn trong lòng, trong mắt Hoàng Phủ Dật tràn ngập hận ý, y từng bước hướng tới bên cạnh Tĩnh Huyền: “Vừa thấy nam nhân là đã nổi cơn dâm đảng, muốn cởi áo tháo thắt lưng, phải chăng đây chính là bộ mặt thật của quốc sư nức tiếng cả nước? Người dám cùng tên Miêu Cương Vương xấu xa dơ bẩn đó quần quýt lấy nhau, lại còn để cho cái tên đó sờ soạng khắp thân thể người sao?”

Rõ ràng chỉ là một tiện nhân câu dẫn nam nhân khắp chốn, thế mà lại làm cho ta đau đớn khó chịu đến thế?

Cái loại cảm giác đau lòng này, có lẽ thật lâu thật lâu trước đó hẳn đã từng trải qua.

Đó là khi trái tim băng giá của hắn bị một người phản bội, rồi một lần nữa gặp lại kẻ phản bội mà hắn đã thống hận vô cùng kia.

“Không... Điện hạ, ta không có...” Tĩnh Huyền tay chân đã dần dần có cảm giác, nhưng thân thể vẫn còn mềm nhũn không chút khí lực nào, nghe thái tử nói, toàn thân hắn không tự giác mà khẽ run lên.

Đầu đau quá, chắc là độc tính của mê dược vẫn còn sót lại.

Nhưng mà tại sao ngay đến cả trái tim cũng đau đớn theo đây?

“Miêu Cương Vương vốn giỏi về dụng độc, lại lắm mưu nhiều kế, trước mắt, tình thế còn không rõ ràng, thái tử lại là quốc vương tương lai, để không ảnh hưởng tới thân thể của người, xin hãy mau chóng rời khỏi đây.”

“Rời khỏi đây? Ta rời đi để tạo điều kiện tốt cho đôi gian phu dâm phụ các người thoải mái mà tư thông với nhau hả?” Hoàng Phủ Dật cắn chặt răng đến độ trong miệng cũng xuất hiện mùi máu tanh nồng.

Tĩnh Huyền một thân y sam bừa bộn xụi lơ bên chân thái tử, từ chỗ cổ áo lộ ra vùng da màu đỏ như vừa mới bị kẻ khác kịch liệt vuốt ve qua.

Ghe tởm, tiện nhân, đến lúc này vẫn còn có thể câu dẫn nam nhân. Hoàng Phủ Dật hung hăng dời tầm mắt của mình khỏi thân thể quốc sư.

“Ta quả là đã không biết quốc sư muốn dùng thân thể suy nhược của mình để bảo vệ quốc gia. Hay căn bản là người một ngày không thể không có nam nhân?” Thái tử không cách nào khắc chế được cơn tức giận của

mình, bởi vậy, không cần nghĩ ngợi gì mà đã buông ra những lời cay nghiệt nhất để đả thương nam nhân trước mặt vì đã phản bội y.

“Điện hạ...” Tĩnh Huyền gian nan ngẩng đầu, nhìn ái nhân giống như ánh hào quang rực rỡ của thái dương...

Không, y không phải Dật ca, Dật ca cho dù có thống khổ đến đâu đi chăng nữa cũng không bao giờ nở đối xử với mình như vậy, lại càng không bao giờ để mình phải chịu vũ nhục như thế.

Tĩnh Huyền trong lòng chợt dâng lên một tia mỗi một, bế quan hơn mười năm, nhưng đối lại là cái gì? Bất quá chỉ là một người xa lạ mang thể xác của Dật ca. Chính mình cũng biết từ mười sáu năm trước, linh hồn Dật ca đã tiêu tán mất rồi, vậy thì hẳn còn ôm hi vọng gì nữa đây?

“Cởi quần áo” Một giọng nói lãnh khốc từ đỉnh đầu hẳn truyền xuống.

“Cái gì...?” Lòng Tĩnh Huyền tràn đầy nghi hoặc.

Hắn biết thái tử nhất định sẽ không tha cho mình, cũng thắc mắc không biết y sẽ dùng phương pháp gì để hành hạ mình, nhưng lại không nghĩ đến... cởi quần áo?

Chẳng lẽ y muốn...

Tĩnh Huyền không thể tin vào lỗ tai mình, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn nam nhân mình yêu thương nhất, nhưng cũng là người gây ra đau khổ cho hắn nhiều nhất.

“Ta bảo ngươi tự cởi quần áo.” Chứng kiến Tĩnh Huyền cùng nam nhân khác quần quít lấy nhau, Hoàng Phủ Dật còn đau đớn thống khổ hơn cả bị một nhát đao chém vào trong tim.

Hắn rõ ràng là người của ta, thế mà lại dan díu với nam nhân khác. Đáng lẽ y nên hung hăng tống hắn vào thiên lao, sử dụng cực hình mà trừng phạt hắn.

Thân thể dơ bẩn như vậy, căn bản không đáng để mình liếc mắt một cái, thế nhưng vừa mở miệng, Hoàng Phủ Dật lại không kìm được mà nói ra như vậy....

Ta thực hận, thực hận...

Nhất định phải đem hắn tẩy trừ sạch sẽ. Trên người hắn không thể có mùi của nam nhân khác ngoài ta được.

Tên Miêu Cương Vương đáng tội phanh thây làm sao có đủ tư cách làm điều đó chứ.

Phải tuyệt đối tẩy trừ sạch sẽ.

Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ,

Suất thổ chi tân, mạc phi vương thần.

(Nghĩa là: khắp nơi dưới trời đâu cũng là đất nhà vua, suốt mặt đất, ai cũng là tôi tớ nhà vua)

“Điện hạ, người muốn làm gì?”

“Hừ, quốc sư vốn là cao tăng bảo vệ quốc gia chúng ta, vậy mà lại bị một tên man di mọi rợ nước khác làm ô nhiễm, chẳng khác chi lãnh thổ đất nước bị xâm lăng, hoàng thất chịu nhục. Ta vốn là quốc vương tương lai, tất nhiên sẽ muốn đoạt lại những thứ là của mình, hơn nữa, còn phải đem thứ đó tẩy rửa thật sạch sẽ.”

“Người...” Tĩnh Huyền run rẩy đôi môi, không thể thốt ra được lời nào.

Hóa ra trong lòng thái tử, mình chỉ là một vật phẩm thượng hạng để cho thái tử trang trí, đánh bóng danh vị thôi sao?

Thật tàn nhẫn... điện hạ, người đối với Tĩnh Huyền thật quá tàn nhẫn.

“Thái tử đã ra lệnh cho người cởi quần áo, người không nghe thấy sao? Hay là người vốn không nỡ tẩy bỏ mùi hương nam nhân kia lưu lại trên người người?”

Thấy Tĩnh Huyền vẫn tiếp tục run rẩy, thân thể không chút nhúc nhích, trong lòng Hoàng Phủ Dật càng thêm nôn nóng.

Trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng quốc sư để cho tên Miêu Cương Vương kia tùy ý vuốt ve, hôn môi với một bộ dáng hạ lưu, khiến lồng ngực thái tử lại co thắt đau đớn.

Người này chỉ có thể ở trong vòng tay ta, bất kì kẻ nào cũng đừng mơ mà có được hắn.

Quốc sư pháp lực cao thâm hô mưa gọi gió cũng chỉ có thể để cho ta chơi đùa, cả thân thể kiều mỹ câu dẫn kia cũng chỉ mình ta được hưởng thụ.

Tại sao? Tại sao chỉ cần nghĩ tới quốc sư sau khi cởi quần áo ra, để lộ thân thể trắng nõn tuyệt mỹ, lại khiến cho thái tử động tâm đến vậy!

Tĩnh Huyền thấy thái tử mang thần sắc điên cuồng, thân thể bi thương mà run rẩy. Rõ ràng y muốn nhục mạ thân thể mình mà...

“Không... đừng....”

“Đừng?” Thái tử giơ tay, hung hăng cho hắn một cái tát khiến hắn ngã nhào trên mặt đất, giọng nói cũng vì phần nộ mà trở nên run rẩy: “Người

đúng là tiện nhân, thân thể cũng đã bắn thiu đến vậy rồi mà còn làm ra cái vẻ thanh cao, muốn bốn thái tử ta phải cởi quần áo giúp người sao?”

Bên má bị y tát đau đớn đến bỏng rát, nhưng trái tim Tĩnh Huyền còn đau đớn hơn gấp vạn lần, lệ muốn chảy ra, chỉ là đã không còn mà tuôn rơi nữa rồi.

Hắn muốn ôm chầm lấy người thương mà giải thích rõ mọi chuyện, để y đừng tiếp tục làm tổn thương mình nữa, nhưng Tĩnh Huyền lại chỉ lẳng lặng mà ngồi dậy, chậm rãi cởi quần áo ra.

Trong dĩ vãng, mỗi lần y trách hỏi hắn đã từng có nam nhân khác hay không, quốc sư lần nào cũng chỉ rưng rưng đôi mắt, thanh âm tràn đầy yêu thương mà nói với y: “Điện hạ... Tĩnh Huyền chỉ có người...”. Chỉ cần nhìn thấy bộ dáng lúc đó của hắn, thái tử có thể trấn an mọi sự thống khổ cùng giận dữ. Vậy mà giờ phút này, hắn lại chỉ lẳng lặng cúi đầu mà cởi quần áo. Đáng chết, hắn như vậy là có ý gì?

Nhìn từng ngón tay thon dài gỡ bỏ quần áo trên người, để lộ từng phần da thịt tinh tế, Hoàng Phủ Dật chột hiều. Phải chăng hắn muốn cúi đầu nhận tội? Điều này càng khiến cho thái tử lửa giận ngập trời.

Tàn nhẫn mà vô tình, thái tử nắm lấy Tĩnh Huyền, hung hăng ném lên chiếc giường gỗ.

“A!” Tĩnh Huyền chỉ cảm thấy sau lưng đau đớn, không đợi hắn bình tâm trở lại, thân thể đã bị thô bạo lật lại...

“Xoạt” một tiếng, quần áo của hắn bị xé làm đôi, vẻ mặt thái tử điên cuồng như mãnh hổ mà xé rách quần áo trên người Tĩnh Huyền.

“Điện hạ!” Tĩnh Huyền hoảng sợ mở to đôi mắt.

Mặc dù biết sắp đối diện với cái gì, nhưng khi nhìn thấy thái tử tàn bạo như muốn ăn sống nuốt tươi mình, Tĩnh Huyền vẫn sợ hãi tận trong đáy lòng, thân thể run rẩy không ngừng.

Tĩnh Huyền vô lực mà giãy giụa: “Điện hạ... đừng... đừng như vậy...”

Mạnh mẽ tách hai chân hăn ra, hai mắt Hoàng Phủ Dật đỏ quạch: “Không thèm quan tâm tới ta? Chẳng lẽ người muốn tên Miêu Cường Vương kia thương người?”

Gạt bỏ từng mảnh y phục trên người quốc sư, thái tử nhìn thấy rõ ràng trên người hăn có vài điểm hồng hồng, trong lòng Hoàng Phủ Dật đầy ghen ghét cùng khổ sở: “Thật là kịch liệt. Vậy ra quốc sư ưa kiểu cường bạo này? Bao nhiêu cũng không đủ với người phải không?”

Không hề báo trước, thái tử dùng hai ngón tay thô lỗ mà cắm vào huyết động khô khốc khiến cho Tĩnh Huyền đau đớn như bị xé rách tâm can.

Từ sâu trong cổ họng phát ra những tiếng kêu rên thống khổ, hạ thể Tĩnh Huyền đau nhức, nước mắt tràn ra không ngừng. hăn cảm thấy từng đợt chua xót cùng cay đắng dâng lên.

Đau quá...

Điện hạ... Tĩnh Huyền đau quá.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 10+2: Hạ

Tĩnh Huyền cố gắng né tránh sự xâm chiếm thô bạo của thái tử, nhưng thân thể hãy còn chưa hoàn toàn được giải được nên cả người vẫn bủn rủn vô lực. Rồi rất nhanh sau đó, huyết động của hắn cũng dần dần được buông lỏng, theo thói quen mà tiếp nhận dị vật tiến vào.

“Ừm.... a a a....”

Những lần hoan ái ngày xưa đã được khắc cốt ghi tâm trong trí nhớ của Tĩnh Huyền. Bởi vậy cho dù bây giờ hắn có không muốn thì hậu huyết cũng tự động trở nên xốp mềm mà quấn lấy ngón tay thái tử, êm ái mà hút vào.

“Trước kia ta đã nghĩ, nếu ngươi là một xử nam, thì hậu huyết của ngươi thích ứng nhanh thật đấy. Giờغم lại cũng thấy ta tuổi còn trẻ, chưa hiểu gì, làm sao mà mới chỉ qua một hai lần thượng người lúc còn khô như vậy mà hậu huyết đã có thể trở nên dâm đẳng đến mức này được? Nói vậy, trước đây, quốc sư hắn là đã dùng thân thể này mà hầu hạ qua không ít nam nhân nên hôm nay mới có kinh nghiệm đến vậy phải không?”

“Ngươi!” Nghe những lời lăng mạ của thái tử, đáng lẽ hắn phải cảm thấy thống hận cùng nhục nhã không thôi, nhưng sao trái tim hắn lại đau đớn thế này.

Nguyên lai... nguyên lai đây chính là những gì thái tử nghĩ về mình sao?

Dâm loạn không chịu nổi, ai cũng có thể lên giường cùng?

Đột nhiên Tĩnh Huyền cảm thấy chẳng còn điều gì cần phải nói với y, hay giải thích gì cả.

Đúng vậy.... đó không phải Dật ca, y vốn không phải Dật ca mà hãn đã từng hết lòng yêu thương.

Kiếp trước hãn đã trao tấm thân này cho Dật ca, cùng Dật ca ái dục triền miên, đối với thái tử mà nói, thân thể của hãn cũng là dơ bẩn lắm rồi.

Thái tử ngoài miệng thì dùng những từ ngữ cay độc nhất làm tổn thương Tĩnh Huyền, nhưng tận sâu trong tim y cũng cảm thấy đau đớn lắm.

Cảm thấy chính mình lại trở nên mềm lòng, thái tử càng tức giận, rút ngón tay ra khỏi hậu huyết của quốc sư, nhìn trên đó còn lưu lại chút dịch, “Ta mới chỉ chọc ngón tay vào như vậy mà quốc sư đã trở nên dâm loạn không chịu nổi rồi, chỉ sợ rằng nếu không có côn thối của nam nhân đâm vào, quốc sư khó lòng tỉnh tâm, tu phật cầu phúc được. Vì một lòng mong cho quốc thái dân an nên thái tử ta không còn cách nào hơn là cố gắng để hầu hạ quốc sư rồi!”

Côn thối không chút lưu tình thẳng tiến vào trong cốc huyết, tại cốc huyết mà cố ý đâm chọc thô bạo, không chút nhẹ nhàng...

Huyết động nhỏ bé bị côn thối to lớn đột ngột đâm vào, đau đớn như bị xé rách ra, Tĩnh Huyền không nhịn nổi mà kêu lên thảm thiết!

“A a a a a.....”

Tiểu Tuyên Tử đứng ở ngoài cửa nghe thấy những thanh âm thô lương của quốc sư, cả người vô thức mà phát run, không có can đảm nghe tiếp nên phải bịt chặt tai lại.

Tiếp sau đó lại là những tiếng kêu kịch liệt hơn, thảm thiết hơn, Tiểu Tuyên Tử lo lắng đến phát khóc. Quốc sư vốn là một người có tâm hồn thiện lương, người tốt như vậy, xin thái tử hãy nhẹ tay một chút đi.

Dù thân thể còn đang run rẩy vì sợ hãi, nhưng Tiểu Tuyên Tử vẫn lớn mật gõ cửa: “Điện hạ, điện hạ đừng tức giận nữa, quốc sư hẳn là đã biết sai rồi, điện hạ hãy tạm tha lỗi cho quốc sư đi.”

“Câm miệng! Người chán sống rồi sao? Thái tử ra lệnh cho người biến ra chỗ khác ngay lập tức.”

Thái tử thô bạo rống to như sấm dậy khiến cho Tiểu Tuyên Tử sợ hãi mà vội vàng rút lui, trong lòng liên tục cầu khẩn cho quốc sư thoát khỏi đại nạn này.

Quốc sư ời là quốc sư, anh hùng cũng cần phải biết thức thời, ngay lúc thái tử còn chưa mất hết lí trí, người hãy mau năn nỉ van xin thái tử đi. Thái tử bên ngoài ác khẩu, nhưng thực sự rất quan tâm đến người, khẳng định ngài sẽ lập tức tiêu tan tức giận ngay. Người bây giờ ngàn vạn lần đừng có cố đối kháng với thái tử nữa.

Hoàng Phủ Dật chuyển động hạ thể, tại huyết động của quốc sư, ra ra vào vào một cách thuần thực, nhưng thâm tâm lại cảm thấy hết sức tức giận.

Tại sao? Tại sao mình biết rõ tiện nhân này dâm dăng, dơ bẩn nhưng chung quy vẫn không thể vứt bỏ được dục vọng đối với hắn.

Hoàng Phủ Dật cảm thấy chính mình tựa như một tiểu tử ngu ngốc không chút kinh nghiệm, bị một kỹ nữ lâu xanh thấp hèn câu dẫn không cần biết rằng đối phương là kẻ dơ bẩn đến mức nào, vẫn cứ tiếp tục si mê.

Bởi trong lòng đầy phiền loạn mà động tác của thái tử càng trở nên thô bạo, y phải khiến cho người dưới thân này ghi nhớ thật kĩ từng trận đau đớn, trừng phạt của ngày hôm nay.

Hoàng Phủ Dật tận lực dâm thật sâu vào trong thân thể quốc sư, dùng côn thật thô to mà cắm vào đến tận nơi sâu nhất, mẫn cảm nhất. Mỗi một lần dâm vào đều phải nghe thấy người dưới thân kêu khóc, y mới tạm hài lòng.

“Ô a a a.... Không... đừng...”

Tĩnh Huyền đau đến độ cả người đầy mồ hôi lạnh túa ra không ngừng, Hoàng Phủ Dật lại càng dụng sức, điên cuồng đâm vào cục huyết, côn thịt lúc này tựa như nhục hình tra tấn Tĩnh Huyền. Người trên thân liên tục đâm vào nơi sâu nhất của cơ thể hắn, như muốn đưa tất cả mọi thứ vào trong, cùng hắn hòa làm một.

Tĩnh Huyền khó khăn cắn chặt môi dưới, tận lực khống chế để thanh âm của mình không bị thoát ra, nhưng dù ngậm chặt miệng thì thống khổ tột cùng cũng khiến hắn không tự chủ mà bật ra những tiếng kêu xé lòng.

Tràng bích hắn đau đớn mà co rút lại. Cảm nhận được tràng bích mềm mại gắt gao bao bọc lấy côn thịt của mình, nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn không hề giảm tốc độ hay ngừng lại. Không cho quốc sư có thời gian mà thở dốc, y tra hỏi: “Nói! Có phải người bên ngoài đã sớm có nam nhân khác đúng không? Thân thể người đã sớm bị kẻ khác hưởng thụ qua phải không?”

Đau đớn vượt quá sức chịu đựng, Tĩnh Huyền nắm chặt lấy ống tay áo của thái tử, thanh âm không kiềm chế nổi mà run rẩy: “Điện hạ... điện hạ...”

“Còn không mau nói thật.” Thái tử tận lực đẩy đỉnh côn thịt thô to vào tràng bích, tàn nhẫn giày vò khiến cho Tĩnh Huyền đau đớn thê lương mà hét chói tai. Một dòng máu đỏ chói chảy ra tại nơi hai người kết hợp, giúp cho thái tử ra vào lại càng thêm mãnh liệt.

“Lần đầu tiên ta thương người, không hề thấy người chảy máu, lần này mới tính là có chút máu nhỉ... Thân thể quốc sư thật mềm mại dâm đẳng, không nghĩ tới vậy mà lại cấm dục bao năm.”

Cố ý nói ra những lời lẽ ác liệt nhất để làm thương tổn Tĩnh Huyền, cũng là một phương thức giúp cho Hoàng Phủ Dật che giấu nỗi đau tăng

tầng lớp lớp giăng mắc trong tâm.

Tại sao trong ánh mắt lại đong đầy khổ sở thế này?

Tại sao rõ ràng thân thể rất thoải mái nhưng trong lòng lại như bị đâm một nhát dao mà chảy máu ròng ròng đến không kiềm lại nổi?

“Người, yêu tăng vô liêm sỉ! Ngay cả khi đem người nhốt tại chùa miếu mà thân người cũng không trong sạch. Nói! Người vốn là người của thái tử! Chỉ là người của thái tử thôi. Sau này tuyệt đối không được có nam nhân khác, thân thể không được, trong lòng lại càng tuyệt đối không!”

Không thể tha thứ cho việc quốc sư đã từng phát sinh quan hệ với nam nhân khác, cho dù chỉ là tưởng tượng thôi cũng khiến cho Hoàng Phủ Dật khốn khổ đến không thở nổi.

Hoàng Phủ Dật bá đạo nắm lấy Tĩnh Huyền đáng thương mà giam chặt dưới hạ thân, đôi mắt hung tợn mà trừng mắt nhìn dung nhan tuyệt mỹ của quốc sư đang dần trở nên trắng bệch.

Cơ thể bị người thương lập đi lập lại thô bạo xé rách, đau đớn theo hạ thể mà lan tràn đến tận lồng ngực...

Đó không phải là Dật ca... không phải...

Dù đôi mắt đong đầy nước mắt nhưng đôi môi Tĩnh Huyền lại cười đến lạnh nhạt, miễn cưỡng mở miệng, “Người nói đúng.... thân thể này của ta.... từ vài chục năm trước đã thuộc về nam nhân khác... Người mà ta yêu nhất...”

“Người nói cái gì?”

Một câu nói kia của Tĩnh Huyền đúng là thêm dầu vào lửa. Hoàng Phủ Dật nội tâm tựa núi lửa phun trào điên cuồng như muốn thiêu đốt tất thảy.

Cái loại thống hận đến thấu tâm can thể này khiến cho y gần như mất đi lý trí, chỉ cảm thấy hai tròng mắt như muốn toát ra ngọn lửa hùng hực.

“Hảo, người, tiện nhân, tên gian phu kia là ai? Hắn ở đâu? Ta muốn tìm hắn, giết chết hắn!”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng hướng vào lồng ngực của chính mình, Tĩnh Huyền lúc này cảm thấy như được giải phóng, nội tâm hoàn toàn thư thái, nói: “Người đó ở nơi này... ở trong lòng ta... người vĩnh viễn không thể thay thế...”

Dật ca, người vĩnh viễn ở trong lòng ta.

Hoàng Phủ Dật đột nhiên nổi lên một loại cảm giác ủy khuất chưa bao giờ có, cảm giác chính mình như một đứa con bị cha mẹ ruột vứt bỏ, bất lực không thể làm điều gì.

Y nghĩ muốn gào khóc lớn, mắng Tĩnh Huyền đã vong ân bội nghĩa, cư nhiên lại dám có dũng khí đi yêu người khác....

Nhưng không được... không thể được.... Y là thái tử, y không được khóc.

Y không thể mềm yếu! Muốn có được hắn, y phải giành giật bằng được!

Cả cái quốc gia này, tương lai đều là của thái tử, nói chi đến hắn – một hòa thượng nhỏ bé?

“Quốc sư đáng kính, người biết chộc giận quốc vương tương lai sẽ có kết quả gì không?” Hoàng Phủ Dật nở nụ cười tà mị, côn thit không hề thô bạo ra vào mà bắt đầu nhẹ nhàng như có như không, tại tràng bích của Tĩnh Huyền khiêu khích. “Khi nào về kinh thành, ta sẽ đem người nhốt tại tẩm cung, mỗi ngày, mỗi ngày đều thao người, cho thân thể dâm dăng của người được chìm trong dịch thể của ta, toàn thân trên dưới của người sẽ chỉ còn

mùi vị của ta. Người chỉ có thể mỗi ngày dưỡng thân thể thật tốt để chờ ta đến thượng. Người sẽ không được gặp bất kì nam nhân nào, lại càng đừng hòng tái ngộ với tên gian phu kia.”

“Không... A...”

Thông khổ rên rỉ nhưng lại mang theo một tia phiếm tình, Hoàng Phủ Dật cố ý dùng cơn thịnh thô to, tại cục huyết của Tĩnh Huyền mà ác ý chà xát.

Cơ thể Tĩnh Huyền không khống chế nổi mà dâng lên từng tia khoái cảm, hân hoan tràn trề than nhẹ...

“Người đúng là một hòa thượng thâm đẳng, cho dù người thao người không phải nam nhân người yêu thương, nhưng người vẫn cảm thấy khoái cảm, đúng không?” Thái tử dùng mọi cách để khiêu khích, hành hạ quốc sư, y muốn hân hoan luân mà đạt tới cao trào, vùng vẫy trong bể dục vọng do chính y tạo ra.

“Trừng phạt ta.... thái tử... người có thể trừng phạt ta.... nhưng người đừng nói vậy...”

Đôi mắt Tĩnh Huyền vốn vương đầy lệ, nhưng trong thân thể lại dâng lên một cảm giác ngọt ngào khiến cho hân bất giác run rẩy. Điều này so với sự cuồng dã khi trước của thái tử càng khiến hân không cách nào chống cự nổi.

Không! Hân không nên đối trá triền miên như vậy nữa.

“Đừng như thế nào?” Thanh âm hấp dẫn của thái tử vang lên bên tai Tĩnh Huyền: “Đừng cho người đạt cao trào? Đừng cho thân thể thâm loạn của người đạt được khoái cảm? Người như vậy mà có thể giả bộ như chưa từng phản bội người yêu sao?”

Hoàng Phủ Dật tựa ác ma, tại bên tai Tĩnh Huyền tà ác thì thầm.

“Ta thực muốn giúp đỡ quốc sư. Ngày hôm nay, thái tử ta nhất định sẽ làm cho người sáng khoái đến không bắn nổi nữa! Ta muốn cho người hiểu rằng, cái thân thể dâm dăng của người, chỉ cần được cắm vào mông thì cho dù có không phải là nam nhân người yêu thương, người cũng sẽ sung sướng mà mở chân ra tiếp nhận.”

“Không! Không phải vậy!” Tĩnh Huyền không chịu nổi mà che mặt, cuồn loạn lắc đầu: “Ta không phải, ta không phải...”

“Thật sự không phải? Như vậy trực tiếp đi hỏi thân thể của chính người đi.”

Trong căn nhà gỗ rách nát, những thanh âm thống khổ lại mang theo chút sáng khoái vì dục tình của quốc sư không ngừng truyền ra. Bị thái tử liên tục giày vò, cuối cùng quốc sư cũng lên cao trào, một cổ bạch trọc phóng ra, dính đầy thân thể của hai người....

Nhớp nháp, dính chặt, phân không ra ai với ai nữa...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 11+1: Thượng

Mặt trời đã ngả về phía Tây, trên đại đạo thông thoáng của kinh thành, có một cỗ xe trông hết sức bình thường, nhưng người trong nghề chỉ cần một cái liếc mắt là biết ngay nó được chế tác cực kỳ tinh xảo.

Xe ngựa này dùng rèm đen tuyền để che phủ, ngay cả một tia sáng cũng không thể lọt vào, tựa hồ như không muốn người ngoài có thể nhìn thấu khung cảnh bên trong.

Người điều khiển xe ngựa trông mặt mũi hết sức lạnh lợi, nhưng kì quái là vẻ mặt lại luôn hiện lên sự lo lắng.

“Ô... dừng.”

Từ trong xe truyền ra tiếng nước nổ như bị áp bức, trên mặt Tiểu Tuyên Tử hiện lên một tia kích động.

Quốc sư đáng thương đã bị nhốt trong xe ngựa suốt ba ngày ba đêm. Thái tử tuyệt đối không cho quốc sư rời ra nửa bước, ngay cả ăn uống, vệ sinh, tất cả đều diễn ra ở bên trong. Thái tử quả thực đã đem quốc sư trở thành phạm nhân thật rồi.

Hắn rất muốn lay tỉnh thái tử điện hạ, cầu ngài không nên tiếp tục hành hạ quốc sư nữa. Nếu cứ tiếp tục thế này, quốc sư sẽ sớm trở thành người thiên cổ mất. Nhưng mà hắn – Tiểu Tuyên Tử còn yêu cái đầu này lắm, cho nên một chữ cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng.

Thái tử quả thực chẳng khác nào bị ma quỷ ám, tự nhốt bản thân cùng quốc sư ở trong, một bước cũng không cho quốc sư rời khỏi tầm mắt của y.

Cứ nhìn cái bộ dạng này, quốc sư không trở nên điên loạn thì điên hạ cũng đã điên trước rồi.

Hết lần này tới lần khác Tiểu Tuyên Tử đều mong ngóng gặp Vân Không đạo trưởng lẫn Y Tuyết công tử, nhưng mãi chẳng thấy bóng dáng ai cả... Ôi, ai có thể tới ngăn cản điện hạ đây?

Tiểu Tuyên Tử nội tâm ưu sầu.

Trong xe đầy u ám, bầu không khí tràn ngập mùi vị tanh nồng của tinh dịch.

Cự vật to lớn của Hoàng Phủ Dật cắm trong cục huyết của quốc sư, ra sức quất xuyên mà phát ra những tiếng vang dâm mỹ.

Tĩnh Huyền thần tình hoảng hốt, khuôn mặt hoàn mỹ không một chút khiếm khuyết trở nên tái nhợt.

Hai tay Tĩnh Huyền bị một sợi dây gắt gao trói chặt, chính hắn cũng không biết mình bị giam cầm ở nơi đây đã bao lâu.

Nguyên một ngày một đêm bị nam nhân kia hung hăng xỏ xuyên không ngừng, trên mặt, trên người, bên trong huyết động, toàn thân đều nhớp nháp tinh dịch...

Không có thương tiếc, không có ôn nhu, chỉ có vũ nhục cùng đau đớn.

Tĩnh Huyền thân là một quốc sư, có pháp lực cao siêu, nhưng chẳng có cách nào cứu nổi chính mình.

Trái tim hắn... đã dần chết đi.

Nếu như không buộc phải trở về để lĩnh ngộ những nguyện vọng của sư phụ thì hắn đã sớm buông tay rồi.

Trước đây, dù đã luôn tự nhủ với chính mình rằng, thái tử sẽ chẳng bao giờ yêu mình. Nhưng kì thật, Tĩnh Huyền vẫn không thể không thừa nhận, tại nơi sâu thẳm trong trái tim vẫn tồn tại một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Vẫn mãi hi vọng, dùng cả tính mạng, cả tâm hồn này mà yêu y thì một ngày nào đó, y cũng sẽ nảy sinh chút yêu thương đối với mình. Nhưng là... hi vọng hôm nao như giọt sương lúc bình minh, mong manh hư ảo, phút chốc tan biến vào hư không...

Cũng giống như kiếp trước, tình yêu của hắc cùng Dật ca ngăn ngui đến độ làm lòng người đau đớn khôn cùng.

Phân thân trong cơ thể Tĩnh Huyền lại càng kịch liệt dao động, ngay cả khi trái tim đau như cắt, Tĩnh Huyền cũng đã cắn ra.

“Tiện nhân, người có vẻ rất sáng khoái nhỉ.”

Nam nhân dùng mọi lời lẽ cay độc để nhục mạ mình, nhưng Tĩnh Huyền cũng phát hiện, hắc đối với người này một chút hận ý nảy sinh cũng không có. Hoàn toàn là yêu thương, trong ánh mắt không một chút oán hận.

Phật tổ. Nếu hai trái tim mãi mãi không thể yêu thương nhau một lần nữa, mà chỉ có thể gây ra cho nhau những thương tổn trong lòng, thì xin Người hãy giúp con được giải thoát, để sau này nhớ lại, trong tim con sẽ chỉ có những kí ức hạnh phúc tươi đẹp.

Tĩnh Huyền thản nhiên mà cười.

“Điện hạ, hà tất gì người phải lãng phí thời gian để thương một tiện nhân như Tĩnh Huyền ta, đại hôn của người sắp đến, xin người hãy để cho ta rời đi. Tĩnh Huyền trở về Phật tự, cả đời này sẽ không vướng bận chút hồng trần, tuyệt đối không làm cho thiên triều phải hổ thẹn.”

Nghe được những lời nói của Tĩnh Huyền, nội tâm Hoàng Phủ Dật như bị đâm một nhát dao. Nơi sâu nhất trong tim như bị đục khoét mà chảy máu không ngừng.

Hắn... quả nhiên muốn quay lại Phật tự, mãi mãi không bao giờ quay trở về nữa!

Mặc kệ chính mình có bao nhiêu sâu nặng, cũng chẳng thể lưu lại chút dấu vết nào trong lòng hắn.

Giống như... “Tình du khách: thuyền qua không buộc chặt” (Hề hề, mượn tạm 2 câu thơ của Xuân Diệu =))))))

Sau khi rời khỏi đây, hắn sẽ nhanh chóng lãng quên mình, không may còn vương vấn sao?

Không! Không!

Hoàng Phủ Dật y đường đường là đương kim thái tử, là tương lai của cả quốc gia này. Hắn không được rời đi đâu, không có khả năng, y phải nhốt hắn lại, giam hắn trong chiếc lồng do y tạo ra.

Không, tuyệt đối không!

Hoàng Phủ Dật thề độc, đời này kiếp này, một khi y còn tồn tại, y sẽ luôn giam cầm hắn bên cạnh mình.

“Tiện nhân, người đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi ta.”

Rút ra phân thân vẫn còn cương cứng, Hoàng Phủ Dật phần nộ đè Tĩnh Huyền xuống sàn xe, hung hăng cho hắn một bạt tai.

“Mở mồm ra, thái tử ta muốn bắn trong miệng tiện nhân nhà người.”

Chờ đợi trong giây lát mà không thấy có động tĩnh gì, thái tử cúi mắt nhìn xuống, bất ngờ phát hiện quốc sư đã bất tỉnh tự lúc nào.

“Dừng xe! Dừng xe!”

Thái tử hoảng sợ kêu to đến độ Tiểu Tuyên Tử vội ghì chặt dây cương, ngoảnh đầu lại nhìn.

“Điện hạ! Phát sinh chuyện gì rồi?”

“Quốc sư đã bất tỉnh.”

“Hả? Vậy... vậy làm sao bây giờ, thái tử?”

Màn cửa nhanh chóng bị xốc lên, tại thùng xe, thoáng chốc bay ra một mùi tinh dịch tanh hôi nồng nặc...

Tiểu Tuyên Tử thiếu chút nữa bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Mẹ ơi, bị giam cầm ở cái nơi hôi thối chả khác nào cái thùng đựng xác chết thối rữa này, không bất tỉnh mới là lạ đấy.

Thái tử – tiểu tử tông của ta ơi, người cũng quá đáng quá đi, giày vò người ta trong cái chỗ này suốt ba ngày rồi đó.

Tiểu Tuyên Tử cố nén cơn buồn nôn, che cái mũi lại mà vội vàng khuyên nhủ: “Điện hạ, hay là để quốc sư ra ngoài hít thở chút không khí, đề phòng quốc sư ngã bệnh sẽ làm chậm tiến trình hồi cung của người đó.”

Hoàng Phủ Dật gắt gao ôm Tĩnh Huyền vào ngực, sắc mặt âm trầm, thật lâu sau mới thoáng dịu xuống, thấp giọng nói: “Người đi tìm nơi trú chân, đêm nay dừng xe trong rừng cây này. Ta đem hũ đến bờ sông tắm rửa, không cho bất kì kẻ nào bén mảng tới.”

Tiểu Tuyên Tử không nhìn được mà đảo cặp mắt trắng dã, hăn cũng còn chưa phát điên nha, dù có mười tay mười mắt hăn cũng không dám nhìn trộm quốc sư tằm, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính trả lời: “Vâng, điện hạ cứ yên tâm.”

Hoàng Phủ Dật đem Tĩnh Huyền đi đến bờ sông, nhanh tay nhanh chân mà đặt hăn nằm bên trên một phiến đá lớn.

Mặt trời buổi chiều chiếu ánh sáng vào khuôn mặt tuyệt mỹ của quốc sư, làm cho khuôn mặt vốn tái nhợt của hăn như có chút huyết sắc hơn.

Thái tử nhẹ nhàng cởi bỏ y phục trên người quốc sư, bên dưới, những dấu vết xanh tím cùng dịch thể của nam nhân rải rác trên thân hình trắng nõn trông thật dâm mỹ.

Hoàng Phủ Dật si ngốc nhìn một lúc lâu, rốt cuộc không nhìn được, cúi đầu hôn lên đôi môi hăn.

Ta chính là mong muốn như vậy, muốn trên cơ thể người chỉ có thể lưu lại mùi vị của ta, dấu vết của ta, vĩnh viễn không để cho kẻ khác có cơ hội được chạm vào người.

Thật sự, ta không nỡ tẩy đi mùi vị của chính mình.

Hoàng Phủ Dật đang hết sức phân vân, ngay lúc đó, một tiếng nói vang dội như của Phật Tổ bỗng vọng vào trong tai...

“A di đà phật.”

Hoàng Phủ Dật vội ngẩng đầu quay lại nhìn. Chỉ thấy một vị thân mặc áo cà sa màu đen, thân hình cao lớn, diện mạo anh tuấn nhưng có chút lãnh đạm đang đứng ở bờ sông, hai tay tạo thành hình chữ thập, hơi khom người một chút.

Hoàng Phủ Dật nhanh chóng đem Tĩnh Huyền quấn chặt trong long bào, che chắn trước người hăn, thanh âm lạnh lùng nói: “Người là ai?”

“Bần tăng là Ngô Trần, tham kiến thái tử điện hạ.”

Hoàng Phủ Dật cau mày. Tại sao hăn lại biết thân phận thái tử của ta?

“Người đến tột cùng là ai?”

“Bần tăng là sư đệ của Tĩnh Huyền sư huynh, nay được lệnh của sư phụ đến mang sư huynh tới Phật tự.”

“Làm càn.” Hoàng Phủ Dật trong lòng giật mình, sắc mặt xanh mét, giận dữ nói: “Người là ai? Quốc sư ở đâu, há lại do người quyết định? Thái tử ta ra lệnh cho người lập tức rời đi, cấm được lại gần quốc sư.”

“A di đà phật, thiện tai, thiện tai.”

Ngô Trần chậm rãi ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen láy, thẳng tắp nhìn vào thái tử, trầm giọng nói: “Vốn dĩ là nghiệt duyên, cần chi phải cưỡng cầu. Điện hạ việc gì phải đau khổ mà dây dưa? Sư huynh là người của Phật môn, vậy nên theo bần tăng trở về Phật môn, dốc lòng tu hành không phải mới đúng sao?”

“Xằng bậy!” Hoàng Phủ Dật nổi giận gầm lên một tiếng: “Người dám ở nơi này xàm ngôn, coi chừng thái tử ta sẽ giết chết người!”

Ngô Trần thấy thái tử tính tình nóng nảy, không coi ai ra gì, lắc đầu thở dài, nói: “Thái tử đã gia nhập ma đạo rồi, nếu không biết quay đầu lại, tất sẽ có đại họa.”

Hoàng Phủ Dật lạnh lùng cười: “Người nói những lời ma quỷ, tội đáng chém đầu! Nhưng ta nể mặt quốc sư, tha cho người một con đường sống, nhưng nếu người chán sống, vậy, ta sẽ giúp người toại nguyện.”

Dứt lời, Kinh Nhật thần kiểm lập tức bay ra khỏi vỏ, thẳng tắp bay về phía bờ bên kia – nơi Ngộ Trần đang đứng.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 11+2: Hạ

“A di đà phật.”

Ngộ Trần không chút né tránh, dùng khinh công đập nước, thi triển pháp lực hướng về phía thần kiếm mà đánh tới, “choang” một tiếng, hắc đã kịp thời chặn lại thế tấn công.

Thái tử cả kinh, lập tức không dám khinh suất. Kinh Nhật thần kiếm đột nhiên run lên, phát ra một tiếng vang, hóa thành hơn mười đạo bạch quang, bắn về phía đối thủ.

Ngộ Trần liên tục phát tay áo, thần kiếm bởi vậy mà không thể nào mấy may đả thương đến hắc. Biết chắc rằng thái tử nhất định sẽ không từ bỏ, nếu tiếp tục quần đấu, ngộ nhỡ gây nên đại sự thì hắc phải ăn nói ra sao với sư phụ đây?

Nghĩ vậy, Ngộ Trần lập tức ngưng kết pháp lực, pháp bát đột nhiên bay lên đến giữa không trung, hướng đầu thái tử trùm xuống.

(“Pháp bát” là cái chén to mà ngày xưa người ta hay dùng để làm phép, hay chỉ loại bát mà tăng ni dùng để đi khất thực)

Pháp bát bắn ra phật quang màu vàng chói mắt khiến cả người Hoàng Phủ Dật bị bao vây bên trong, không thể động đậy được...

Ngộ Trần vội nhân cơ hội đó liền phi thân tới bên cạnh Tĩnh Huyền, ôm sư huynh vào lòng, vận khinh công rời đi.

“Không! Trả hắc lại cho ta.”

Hoàng Phủ Dật đau đớn đến tê tâm liệt phế mà gào lên!

Thanh âm trầm thấp của Ngô Trần từ xa truyền đến: “A Di Đà Phật. Mong thái tử đừng cố chấp nữa, xin người hãy nhanh chóng hồi cung đi thôi.”

“Không không, trả hăn lại cho ta, trả hăn lại cho ta.”

Thái tử rống giận muốn lao ra khỏi pháp bát đang bao phủ quanh mình, nhưng lại không thể di dời nửa bước.

Đợi đến khi hai người đi xa, pháp bát nhanh như tia chớp mà biến mất, để lại một mình thái tử nhìn theo đến chết lặng người...

Mùi đàn hương lan tỏa cùng tiếng ve kêu râm ran từng hồi.

Trong thiền viện của Phật tự, Tĩnh Huyền nằm ở tháp thượng, yếu ớt mà tỉnh lại.

Chứng kiến sư phụ đã thật lâu không gặp, Tĩnh Huyền trong lòng chấn động cùng chua xót, nước mắt đã tràn ra khỏi hốc mắt tự bao giờ, đôi môi run rẩy không cách nào cất nên lời.

Viên Không đại sư đứng ở bên giường, thấy đồ nhi của mình tỉnh lại, không khỏi mừng rỡ gật đầu: “Tĩnh lại là tốt rồi, tĩnh lại là tốt rồi.”

“Sư phụ, sư phụ!”

Tĩnh Huyền nhìn thấy sư phụ đã nuôi mình từ khi còn nhỏ, bao nhiêu đau đớn kìm nén trong lòng đã lâu được dịp tuôn ra. Hăn không nhận được ủy khuất mà ôm lấy sư phụ khóc lớn!

“Hài tử đáng thương, khổ cho con rồi.” Viên Không đại sư nhìn thấy đồ đệ mình yêu thương nhất chịu thống khổ, nước mắt ông cũng lưng tròng, vô vô lực hăn mà an ủi.

“Sư phụ, con xin lỗi, Tĩnh Huyền là kẻ bất hiếu.” Tĩnh Huyền nước mắt giàn giụa, hai chân quỳ xuống, liên tục hướng về phía sư phụ dập đầu.

“Đứa nhỏ ngu ngốc, con làm gì vậy?” Viên Không đại sư vội vàng nâng Tĩnh Huyền dậy.

“Sư phụ...” Tĩnh Huyền hai mắt đầm lệ nhìn sư phụ, “Những năm gần đây, Tĩnh Huyền đã không ở bên cạnh sư phụ để hầu hạ người, chăm sóc cho người. Người đã một tay nuôi nấng con, nhưng con lại không chút báo đáp sư phụ, con thật sự hổ thẹn với Phật tổ, hổ thẹn với công ơn dưỡng dục của sư phụ.”

“Đứa nhỏ ngu ngốc, giữa sư phụ và con còn cần nói những lời như vậy sao?” Viên Không từ ái nhìn Tĩnh Huyền, “Thân thể đã đỡ hơn chưa? Con đã mê man một ngày rồi đấy.”

“Dạ?” Lúc này Tĩnh Huyền mới thanh tỉnh lại: “Con đã ngủ lâu như vậy rồi ư? Điện hạ đã mang con trở về với sư phụ sao?”

“Không phải, ta đã phái Ngô Trần mang con trở về.”

Tĩnh Huyền nghe vậy liền sửng sốt, trong lòng lập tức trở nên bối rối “Vậy, điện hạ đâu? Điện hạ đi nơi nào rồi?”

“Ngô Trần đã mời y hồi cung rồi.”

“Điện hạ đã hồi cung...”

Trong lòng Tĩnh Huyền bỗng trống rỗng. Đã trải qua nhiều năm như vậy mà hắn vẫn không thể chống đỡ được, để rồi trở nên suy sụp khi biết tin.

Kiếp này... kiếp này... Tĩnh Huyền sẽ mãi mãi không thể gặp lại người kia rồi sao?

Thái tử hồi cung tổ chức đại hôn, rồi sau đó sẽ rất mau chóng mà quên mình.

Điện hạ... Dật ca... Trái tim Tĩnh Huyền đau quá....

Viên Không đại sư nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy bi thương của Tĩnh Huyền, không khỏi thở dài nói: “Tĩnh Huyền, con đã khổ tu bao nhiêu năm ròng, vì sao không thể qua nổi cửa ải của ái tình?”

Lời nói của sư phụ khiến Tĩnh Huyền chấn động. Hắn chỉ biết cúi đầu buồn bã, không nói gì.

“Đây là nhân duyên trần thế của con, sư phụ không thể giúp gì được. Chuyện này chỉ có thể do chính con chậm rãi khai ngộ. Nhưng bởi vì ngày viên tịch của ta đã sắp đến, ta đối với con vẫn không thể yên lòng.”

“Tĩnh Huyền con bất hiếu đã khiến cho sư phụ lo lắng.”

“Sư phụ lần này hẳn gửi sư bá gọi con trở về, thứ nhất là muốn nhìn mặt con một lần cuối, thứ hai cũng là muốn hỏi con, có muốn ở lại trong Phật tự, tiếp quản vị trí chủ trì ở đây hay không?”

Tĩnh Huyền nghe đến đây liền ngẩng đầu ngạc nhiên: “Sư phụ, chẳng lẽ người không đem vị trí chủ trì truyền lại cho Ngộ Trần sư đệ sao?”

Viên Không đại sư mỉm cười: “A di đà phật, trần duyên của Ngộ Trần vẫn còn nặng, hẳn đã sớm cùng vị sư nói rõ rồi. Ngày ta viên tịch, chính hẳn cũng sẽ rời khỏi cuộc sống trong Phật tự. Hẳn muốn vân du tứ hải, đi khắp nơi để hóa duyên. Có lẽ nên để hẳn đến giữa cõi trần thì hơn.”

“Thì ra là vậy, Tĩnh Huyền biết sư phụ đối với con ân trọng như núi... Nhưng đối với việc tiếp quản vị trí chủ trì, Tĩnh Huyền thật sự hồ thẹn không dám nhận. Chỉ cầu sư phụ để cho con được ở lại trong Phật tự để dốc lòng tu hành là được rồi.”

“Nếu có quyết tâm, nhất định con sẽ làm được, bởi con vốn là người có tâm tính nhà Phật. Chỉ sợ rằng đối với người kia, con còn chưa dứt nổi trần duyên mà thôi.”

“Sư phụ yên tâm, Tĩnh Huyền đã quyết dứt bỏ hồng trần rồi.”

“Đứa nhỏ ngu ngốc, muốn cắt đứt tình duyên đâu phải dễ. Nếu không ngại, con hãy ở lại trong thiền viện của Phật tự, chờ cho đến khi thái tử trở về hoàng cung, có lẽ điều này sẽ giúp ích cho việc tĩnh tâm khai ngộ của con.”

“Tĩnh Huyền đa tạ sư phụ.”

“Cũng đã lâu con không trở về nơi này rồi, hãy đi dạo xung quanh hoa viên một chút, gặp gỡ các sư đệ đi. Bọn họ đối với con vẫn hết sức kính trọng cùng yêu quý.”

“Tĩnh Huyền thật hồ thẹn.”

Đương lúc thầy trò còn đang nhàn thoai, đột nhiên từ cửa, một đệ tử hoảng hốt chạy vào.

“Sư phụ, sư huynh, xảy ra đại sự rồi.”

“A di đà phật, đã có chuyện gì vậy?” Viên Không đại sư thần sắc lạnh lùng hỏi.

“Thái tử điện hạ đã khởi quân bao vây quanh Phật tự của chúng ta.”

“Cái gì?” Tĩnh Huyền hoảng hốt, vội vàng xoay người xuống giường
“Điện hạ tới rồi ư?”

“Không những tới mà còn mang theo cả một đoàn quan binh định xông vào Phật tự, nhưng Ngộ Trần sư huynh đã chặn thái tử lại, nhất quyết nói

rằng sẽ không giao Tĩnh Huyền sư huynh ra. Bởi vậy thái tử tuyên bố muốn phóng hỏa đốt Phật tự.”

“Hồ đồ, thật sự là hồ đồ.” Viên Không đại sư lắc đầu thờ dài.

Tĩnh Huyền lo lắng thái tử sẽ đại náo nơi đây, trong lòng nóng như lửa đốt, hần gấp gấp nói với sư phụ: “Sư phụ, để Tĩnh Huyền ra ngoài, nói với điện hạ một tiếng để điện hạ không làm khó chúng ta nữa.”

“Không được, nếu con đi sẽ càng nảy sinh nhiều khúc mắc. Con cứ tạm thời ở yên trong phòng, ta sẽ đi gặp thái tử.”

“Nhưng mà....”

“Lời sư phụ nói mà con cũng không nghe sao?”

“Đồ nhi không dám.” Hốc mắt Tĩnh Huyền đỏ lên, cúi đầu không dám nói thêm tiếng nào.

Mây đen che khuất mặt trời.

Tầng tầng lớp lớp quan binh được xen kẽ dày đặc, đứng chật ních trước cửa đại điện của Phật tự. Tiểu Tuyên Tử đứng ở phía sau thái tử, trong lòng thầm than một tiếng. Nghĩ đến ngày đó quốc sư bị người khác mang đi, thái tử đã điên cuồng tức giận đến mức nào, đến giờ vẫn khiến hần rùng mình mỗi khi nghĩ lại.

Hai người này kiếp trước là ai thiếu nợ ai đây? Như thế nào mà kiếp này còn dây dưa khiến cho những kẻ ngoài cuộc như mình cũng cảm thấy run sợ thay. Quốc sư ời là quốc sư, Tiểu Tuyên Tử van cầu người hãy theo chúng ta trở về đi thôi, nếu không thái tử sẽ không kìm nổi tức giận mà phóng hỏa đốt luôn Phật tự này thật đó. Phật tự này cũng là ngôi tháp cổ

ngàn năm rồi, người cũng không muốn trở thành tội nhân được ghi danh thiên cổ đi.

Nhưng dù Tiểu Tuyên Tử có vươn dài cái cổ lên mấy thước cũng không hề thấy bóng dáng của quốc sư đâu cả, chỉ thấy cái người được gọi là Ngô Trần hòa thượng kia đang cầm trong tay tràng hạt, lãnh đạm đứng chặn trước cửa đại điện Phật tự.

“A di đà phật.”

Một vị hòa thượng mặt mũi hiền từ, chòm râu dài bạc phơ từ đại điện đi ra.

“Lão nạp là Viên Không, tham kiến thái tử điện hạ.”

“Người chính là trụ trì Viên Không?” Hoàng Phủ Dật hỏi, một đôi con ngươi đen sẫm tràn ngập lửa giận như thiêu đốt.

“Đúng vậy.”

“Tốt, người đã tới, tốt lắm. Mau mang Tĩnh Huyền quốc sư giao ra đây, nếu không hôm nay ta sẽ đốt trụ nơi này.”

“A di đà phật, Tĩnh Huyền trần duyên đã hết, đã quyết không bước vào hồng trần nữa, điện hạ cũng nên buông những cố chấp trong lòng mà hồi cung học tập cách làm một vị minh quân, để tạo phúc cho dân chúng trong thiên hạ.”

Ngô Trần cũng ở một bên khom người nói: “A di đà phật, điện hạ, người cũng đã nghe sư phụ nói rồi đó, Tĩnh Huyền sư huynh vốn không thể rời Phật tự này nữa rồi, thỉnh điện hạ hãy quay trở về.”

“Các người câm hết miệng lại cho ta! Mấy con lừa ngu ngốc các người muốn tạo phản hay sao? Người đâu? Hôm nay thái tử ta muốn thiêu sạch

ngôi miếu cũ nát này! Cứu quốc sư ra.”

“Tuân mệnh.”

Đoàn quan binh hét lớn một tiếng, đao kiếm cùng đuốc lăm lăm trong tay, nhất tề nhắm về phía đại điện....

Mắt thấy cổ tháp ngàn năm sắp lâm vào đại kiếp....

“Chậm đã”, Viên Không đại sư chấp tay hình chữ thập, khom người nói: “A di đà phật. Chẳng hay thái tử có muốn cùng lão nạp đi vào bên trong điện, nghe lão nạp nói một lời hay không?”

Thái tử tưởng rằng Viên Không đại sư muốn lấy cớ nói chuyện, kì thật là muốn mang y đi vào gặp quốc sư, trong lòng lập tức trở nên vui vẻ, vội hô to: “Chậm đã! Thái tử ta cũng muốn nghe con lừa ngu ngốc này nói. Được rồi, người có gì cần trần chối?”

Viên Không đại sư nghe những lời lẽ như vậy, nhưng lại không chút nào tức giận mà bình thản mang theo thái tử đi vào đại điện.

Hoàng Phủ Dật đưa mắt nhìn, thấy tượng Phật ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh, tư thái vô cùng trang nghiêm từ bi. Nhưng trong lòng y lại cuồn cuộn bởi không được gặp Tĩnh Huyền, chẳng khác nào ngọn núi lửa sắp phun trào, chẳng có tâm trạng đâu mà đi bái Phật. Y tức giận hỏi:

“Người đâu? Người đem hãn giấu ở đâu rồi? Người, cái con lừa ngu ngốc đáng chém ngàn đao này dám lừa gạt cả thái tử sao?”

Viên Không đại sư hiền từ nói: “A di đà phật, trái tim vốn không thể lý giải nổi. Thái tử lúc đó nghĩ rằng như vậy nhưng kỳ thật lại không phải như vậy, vốn là hư ảo, đều là do kiếp trước dựng nên oán niệm. Nếu như không sớm tỉnh ngộ, thì như đức Tu La đã nói, tự làm mình, làm người, nguy hại đến thiên hạ, đả thương sinh linh.”

“Vớ vẩn! Hôm nay, thái tử ta tiện thể tiễn người về Tây thiên, đến Tây phương cực lạc mà niệm kinh đi.” Thái tử hai mắt đỏ đậm, nhất nhất muốn đoạt lại quốc sư. Lúc này, y chỉ hận không thể giết hết tất cả những kẻ dám cản đường mình.

Viên Không đại sư lắc đầu thở dài, trong miệng mặc niệm: “Hết thầy đều như Phật pháp, mộng như bọt nước, cũng như sương.”

Viên Không đại sư đột nhiên ném tràng hạt trong tay lên không trung, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng thái tử đánh tới, miệng không ngừng đọc kinh.

“A a...”

Một cỗ áp lực nóng đến cường đại rót vào toàn thân thái tử, đến từng lỗ chân lông khiến đầu y đau đớn như muốn nứt ra. Trong đầu y một mảnh hỗn loạn, trời đất đảo lộn...

“Ân ân oán oán, tình duyên kiếp trước, ngay trước mắt.”

Trong đầu Hoàng Phủ Dật đột nhiên hiện lên vô số hình ảnh của kiếp trước....

Y vùng kiếm.

Y điêu khắc tượng Phật.

Y hóa thành u hồn.

Tiểu hòa thượng đột nhiên quay đầu, đối với y mỉm cười.

Tĩnh Huyền! Là người! Là người.

“A a a...” Hoàng Phủ Dật ôm lấy đầu gào thét đầy mê lương.

Kiếp trước, kiếp này chỉ như một cái chớp mắt đã hiện ra.

Điện hạ....

Nguyên lai là lúc trong lòng thì sốt ruột, trái tim lại đau đớn, Tĩnh Huyền đã nghe thấy tiếng thái tử thống khổ kêu rên, nội tâm đau như muốn vỡ ra từng mảnh. Bất chấp lời sư phụ dặn dò, hắn vội phá cửa, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt thái tử.

“Điện hạ.” Tĩnh Huyền lo lắng phi thân tới ôm lấy nam nhân đang ngã xuống đất.

Hoàng Phủ Dật toàn thân run rẩy, thống khổ mà bắt lấy tay Tĩnh Huyền, đôi mắt hiện đầy tơ máu cùng trông mong mà nhìn hắn.

“Điện hạ, người làm sao vậy?”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang đầy sầu lo đối với mình, Hoàng Phủ Dật nước mắt tuôn dài, tự đáy lòng thốt lên hai chữ khắc cốt ghi tâm:

“Huyền đệ... Huyền đệ....”

Trừ khi trong mộng, đã từ lâu lắm rồi, Tĩnh Huyền không được một lần nghe lại ái nhân gọi mình như vậy, bất tri bất giác ngây dại cả người.

“Điện hạ... người nhớ ra rồi.”

“... Tất cả đều nhớ ra rồi...”

“Điện hạ.... ta.... ta...”

Chứng kiến Tĩnh Huyền run rẩy không nói nên lời, nước mắt như tích tụ bao lâu rơi xuống không ngừng, trái tim Hoàng Phủ Dật tựa như bị ai đó bóp chặt, nức nở nói: “Trừ gọi ta là điện hạ, Huyền đệ còn muốn nói với ta điều gì?”

Lệ tuôn trùng trùng, đôi mắt giao nhau, thiên ngôn vạn ngữ, bất quá chỉ có ba chữ.

“Dật ca ca.”

“Gọi lại một lần.”

“Dật ca ca.”

“Gọi lại một lần.”

“Dật ca ca! Dật ca ca!”

Tĩnh Huyền nhào vào lòng y, khóc rống lên thất thanh.

Bao năm trái tim si tình, bao năm đau khổ tột cùng chẳng ai thấu, bỗng nhiên tan nhẹ như mây khói.

Hoàng Phủ Dật dùng hết khí lực toàn thân mà ôm chặt lấy Tĩnh Huyền, nước mắt vẫn tiếp tục tuôn rơi.

Bản thân ta có tài đức chi? Mà trong tam sinh tam thế lại có người vì ta mà si tình đến mức này?

Tình cảm trong lòng trăm chuyển, tàn ác diệt tận, cuối cùng chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Hoàng Phủ Dật lau đi nước mắt, kéo Tĩnh Huyền quỳ trên mặt đất, hướng Viên Không đại sư dập đầu bái lạy.

“Tạ ơn thánh đức của sư phụ. Đại ân đại đức của sư phụ, không gì có thể báo đáp.”

Viên Không đại sư vui mừng gật đầu: “Chỉ cần điện hạ có thể trở về với trái tim thiện lương vốn có, tạo phúc cho thiên hạ, yêu thương chúng sinh,

lão nạp đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Hoàng Phủ Dật xin hứa sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư phụ.”

Tĩnh Huyền cùng Hoàng Phủ Dật nhìn nhau mỉm cười.

Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau.

Chớp mắt đã vĩnh hằng.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 12+1: Thượng

Trời xanh nắng ấm, cùng làn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, khiến ai cũng cảm thấy thoải mái trong lòng.

Tiểu Tuyên Tử điều khiển xe ngựa, tâm tình cũng vô cùng tốt đẹp, hẳn khoái trá mà hát một khúc ca, khác hẳn với cái bộ dạng nhăn nhó lo lắng mấy ngày trước kia.

Ngô Trần cười ngựa bên cạnh, thần thanh khí爽, thoát nhìn tâm tình cũng không tệ.

Tiểu Tuyên Tử rất thích vị hòa thượng này, có y đồng hành, hai người nói chuyện đến long trời lở đất, cảm thấy đoạn đường thú vị hơn rất nhiều.

Mà Ngô Trần đại sư cũng rất tốt, vì đã đồng ý nói chuyện phiếm với hẳn.

Khác hẳn thái tử với quốc sư, hai người kia trong mắt chỉ có nhau, cả ngày dính chặt cùng một chỗ, chẳng thêm để ý tới hẳn, thật quá đáng!

Bất quá, bầu không khí ngọt ngào đến chết ruồi này chung quy còn tốt hơn là bị đau khổ hành hạ, hẳn cũng không phải sợ hãi đột nhiên cái đầu nhỏ của hẳn bị chém rớt.

Lộ ra nụ cười đáng yêu nhất, Tiểu Tuyên Tử quay đầu nói: “Ngô Trần đại sư, ngài định đi đâu?”

“Không biết, bần tăng bốn biển là nhà, có duyên nơi nào sẽ đi nơi đó, trời cao đất rộng mà.” Ngô Trần sáng khoái cười nói.

Từ sau khi sứ phụ viên tịch, Ngô Trần liền đi theo đoàn người của Tĩnh Huyền sứ huynh.

Y trời sinh tính tình hiếu động phóng khoáng, mặc dù ở trong phật môn đã lâu, nhưng thuỷ chung vẫn không chịu ngồi yên một chỗ, chỉ thích được đi chu du tứ hải.

Nay sứ phụ đã viên tịch, Ngô Trần càng không có bất cứ ràng buộc gì nữa.

Giúp đỡ Tĩnh Huyền sứ huynh chọn ra chủ trì đời tiếp theo cho Bảo Phật tự xong, y liền tiêu sái rời đi.

“Ngô Trần đại sư, lần này đại sư theo chúng tôi trở về kinh thành nhé, kinh thành có rất nhiều thứ chơi, vui lắm. Hoàng cung càng không phải nói, kỳ trân dị bảo nhiều đến mức xem mãi không hết. Ngài là sư đệ của quốc sư, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương nhất định sẽ tiếp đãi long trọng.” Tiểu Tuyên Tử cực lực mời mọc.

“Đúng vậy, đại sư, người theo bốn thái tử và quốc sư hồi cung đi.”

Rèm xe bỗng xốc lên, lộ ra hai người ngồi bên trong.

Quốc sư quay mặt ra cửa xe, bị thái tử ôm lấy từ đằng sau.

Còn có thể thấy rõ hai má trắng nõn ửng hồng của quốc sư, cùng bộ dạng căng môi dưới tựa hồ như đang cố chịu cái gì đó.

Ngô Trần thấy thế, liền quan tâm hỏi: “Sư huynh, huynh sao vậy?”

“Ta... ta...” Tĩnh Huyền khổ cực nói không nên lời, khuôn mặt càng thêm đỏ bừng bừng.

Thấy thế, thái tử nghiêm trang thân nhiên thay hắn trả lời: “À, quốc sư ăn nhiều quá nên thế đó mà.”

“Thì ra là vậy.” Ngô Trần khuyên nhủ: “Sư huynh ăn chậm thôi, kẻo nghẹn đấy.”

Tiểu Tuyên Tử nghe vậy, thiếu chút nữa phì cười, đành che miệng cố gắng nhin xuống.

Hoàng Phủ Dật nhẹ giọng nói bên tai Tĩnh Huyền: “Quốc sư, có nghe thấy không? Đừng tham ăn như thế chứ.”

Tĩnh Huyền mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ cúi đầu, không dám mở miệng, sợ sẽ không nhin được mà rên rỉ.

Tại cái cây đại côn thit của tên xấu xa kia vẫn còn cắm trong tiểu thí thí của hắn, hại hắn muốn động đậy cũng không dám chứ bộ.

Bỗng xe ngựa nảy lên một cái.

Đại côn thit thuận thế đâm thẳng vào điểm mẫn cảm, Tĩnh Huyền hít sâu một hơi, hai mắt trợn lớn, nắm chặt tay thái tử!

Xe ngựa càng thêm xóc nảy, Tĩnh Huyền bị đại côn thit của thái tử đâm đến cả người tê dại, dưới áo cà sa, dâm thủy phun ra điên cuồng, thân thể Tĩnh Huyền mềm thành một cục, cứ thế xụi lơ trong lòng thái tử.

Hoàng Phủ Dật vừa ôm mỹ nhân vừa cười trộm.

Bốn thái tử thật đúng là anh danh cái thế!

Cố ý gọi Tiểu Tuyên Tử chọn cái đường nhiều ổ gà ổ voi này, thật đúng là quá thông minh!

Tĩnh Huyền nào biết âm mưu của người yêu, chỉ cảm thấy khoái cảm như sóng triều hung hăng đánh tới, mấy lần như muốn giết chết hắn, cũng làm cho hắn phải đau khổ nén chịu!

Không được! Tĩnh Huyền, người thế nào cũng không được dâm dăng như thế!

Sư đệ còn đang đi ngay trước mặt, nếu giờ người bản, thì sau này còn mặt mũi đâu mà gặp đệ ấy chứ?

Dật ca ca... cầu xin huynh, buông rèm xuống đi!

Tĩnh Huyền đáng thương dùng ánh mắt cầu xin nhìn thái tử.

Nhưng Hoàng Phủ Dật lại không buông tha cho tiểu hòa thượng đáng yêu này, mà vẫn tiếp tục tán dóc với Ngô Trần: “Đại sư, người còn chưa trả lời đấy? Có đồng ý về cung với bọn ta không?”

“Đa tạ điện hạ đã thịnh tình mời, bản tăng sao có thể cự tuyệt chứ.”

“Tốt quá, quốc sư, người nhất định rất vui, đúng không?”

“Đúng... đúng vậy... thật sự vui lắm...”

A a.... không được... Dật ca ca... cứu mạng!!!

Đột nhiên xe ngựa giật nảy lên.

Y a a a a!!!

Thịt kiếm thô to đâm thẳng một đường vào tận sâu trong mật huyết mềm mại, Tĩnh Huyền cũng không nhịn được khoái cảm xông thẳng vào não, thịt huyết kịch liệt co rút, tinh thủy cũng điên cuồng phun ra!

“Chắc chắc, khá khen cho vị sư huynh dâm dăng này, dám ở trước mặt sư đệ mà bản tình!” Thái tử tà ác nói nhỏ bên tai quốc sư.

Tĩnh Huyền nghe vậy xấu hổ vô cùng, nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh, tức giận trừng mắt liếc y một cái.

Mục đích đã đạt được, thái tử cười cười nói với Ngô Trần: “Rất mong đến ngày chúng ta chơi đùa trong cung!”

Buông rèm cửa xuống, Hoàng Phủ Dật bắt đầu điên cuồng mà đắm vào trong cơ thể Tĩnh Huyền.

“Huyền đệ đắm dâng, đệ thích Dật ca ca đắm vào cái mộng đệ thế này sao?”

“A a... a a...” Tĩnh Huyền đau khổ kìm chế rên rỉ, sợ bị sư đệ bên ngoài nghe thấy.

“Nói mau!” Hoàng Phủ Dật đột nhiên tăng thêm lực đạo.

Tĩnh Huyền bị thao đến thiếu chút nữa tắt thở, ủy khuất mà nước nở: “Ô.... tha cho đệ đi... Dật ca ca... đệ sẽ kêu lên mất...”

“Phải gọi là tiếng rên rỉ tình yêu của Huyền đệ mới đúng, Dật ca ca cũng không giúp được đệ đâu, hơn nữa, hẳn là sư đệ của đệ, cũng đâu phải sư đệ của ta.”

Sau khi phục hồi trí nhớ kiếp trước, bộ dạng xấu xa của thái tử càng khiến Tĩnh Huyền khóc không ra nước mắt.

“Dật ca ca là đại phôi đản!”

“Được, còn dám mắng bốn thái tử, xem ta thao chết người như thế nào, vị quốc sư không coi vương pháp ra gì này!”

Hoàng Phủ Dật đặt Tĩnh Huyền quỳ gối trên sàn xe, rồi từ sau lưng điên cuồng đắm vào hắn, lực đạo cũng mạnh vô cùng.

“_____”

Tĩnh Huyền bị thao thiếu chút nữa tắt thở, ngay cả kêu cũng không kêu được, chỉ có thể không ngừng phun ra mấy giọt tinh thủy cuối cùng, lúc này, trên sàn xe là một mảnh hỗn độn.

“Nào nào... tiểu tâm can... Huyền đệ của ta... quốc sư bảo bối của ta... Dật ca ca bắn cho đệ đây!”

Hoàng Phủ Dật cúi xuống liếm lên cái đầu bóng lờng của hắn, cả người cũng ngồi lên hắn, từ trên đi xuống, thật kiếm đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Tĩnh Huyền.

“A a a— bảo bối của ta—”

Nam nhân căn căn lỗ tai Tĩnh Huyền, rồi rống lên một câu, đem tất cả tinh hoa tình ái phun vào trong cơ thể hắn, một khắc đó, Tĩnh Huyền như chìm trong dung nham nóng bỏng, hạnh phúc mà ngất xỉu...

Dọc đường, đoàn người thái tử cùng quốc sư cứ đi một chút lại làm việc gì đó một chút, tốc độ vô cùng chậm chạp, cuối cùng cũng đã lết tới kinh thành.

Hoàng thượng cùng hoàng hậu sớm đã nhận được tin tức, nên đã chuẩn bị yến tiệc ở ngự hoa viên để tẩy trần cho thái tử và quốc sư.

Hoàng hậu từ ái nhìn thái tử, ôn nhu cười nói: “Dật nhi, lần này vì phục đi tuần, có vui vẻ không?”

“Hồi mẫu hậu, nhi thần chơi rất vui.”

“Thật tốt qua, lúc đầu con vì phục ra cung, lại không mang theo thị vệ, mẫu hậu rất lo lắng, may mà bây giờ Dật nhi xuân phong đắc ý, thần thanh

khí sắc còn hơn xưa, xem ra ra cung một chuyến rất tốt cho con.” Hoàng hậu vui mừng nói.

“Tất cả đều phải cảm tạ quốc sư dọc đường đã rất “chiếu cố” cho nhi thần.” Hoàng Phủ Dật nghiêm trang nói.

Tĩnh Huyền nghe vậy, xấu hổ cúi đầu xuống, hai má cũng đỏ cả lên,

Hoàng thượng giơ chén rượu lên, cười cười: “Vậy thì phải đa tạ quốc sư rồi, để Trẫm kính quốc sư một chén.”

“Tĩnh Huyền lấy trà thay rượu, đa tạ hoàng thượng.”

“Bốn cung cũng kính quốc sư một chén.” Hoàng hậu nường nường nói.

“Vân nhi!” Hoàng thượng vội vàng ngăn lại: “Thái y nói nàng không được uống rượu.”

“Một chén nhỏ thôi mà.” Hoàng hậu làm nũng nhìn hoàng thượng.

Mặc kệ hoàng hậu đã bao tuổi, nhưng trong mắt hoàng thượng, nàng vĩnh viễn vẫn đáng yêu như hồi mới tiến cung, hoàng thượng yêu thương ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói: “Trẫm chỉ lo rượu sẽ không tốt cho bảo bảo trong bụng nàng thôi.”

“Bảo bảo?” Hoàng Phủ Dật kêu to!

“Dật nhi, con nhỏ giọng chút đi, nói to coi chừng hù dọa tới bảo bảo đó.” Hoàng thượng vội vàng xoa xoa bụng hoàng hậu như trấn an.

“Xin lỗi mẫu hậu, nhi thần kích động qua, thật vui vì con sắp có đệ đệ.” Hoàng Phủ Dật cao hứng nói.

“Sao Dật nhi biết đó là đệ đệ? Nói không chừng lần này hoàng hậu sẽ vì Trẫm mà sinh một tiểu công chúa đáng yêu đấy.” Hoàng thượng tràn ngập

hạnh phúc tưởng tượng mình sắp có thêm một Tiểu Vân nhi.

“Không, không, nhất định là đệ đệ.”

Hoàng thượng nghe vậy không khỏi cười khố: “Người khác làm thái tử không ai hy vọng sẽ có đệ đệ, sao con lại thích vậy?”

“Tóm lại, con muốn có đệ đệ!” Hoàng Phủ Dật nói như đinh đóng cột.

Sau này có đệ đệ, y sẽ không phải ở trong cung cả đời nữa.

Chờ đệ đệ lớn lên, y sẽ quăng ngôi vị hoàng đế cho nó, rồi y có thể mang theo bảo bối đi ngao du tứ hải, thực hiện ước định kiếp trước của bọn hần!

Nghĩ tới đây, y vội vàng dặn dò quốc sư: “Quốc sư, người mau cầu phúc cho hoàng thượng và hoàng hậu đi, để bọn họ sinh một long tử anh dũng cái thế, thông minh tuyệt đỉnh.”

“A Di Đà Phật. Tĩnh Huyền nhất định sẽ toàn tâm cầu phúc cho hoàng thượng và hoàng hậu.” Tĩnh Huyền áp tay vào nhau, thành tâm nói.

“Hừ, Dật nhi, con đừng tưởng có đệ đệ là con sẽ không phải làm hoàng đế nữa, trong vòng hai năm, Trẫm nhất định sẽ truyền ngôi cho con, rồi dẫn mẫu hậu con đi du sơn ngoạn thủy.” Hoàng thượng cũng đâu phải đèn cạn dầu.

“Cái gì? Nhanh thế sao?” Hoàng Phủ Dật nghe xong âm thầm kêu khố.

“Nhanh? Hai năm nữa con cũng mười tám rồi đó. À, nói đến đây mới nhớ, đại hội tuyển phi lần trước, con không tìm được ai hợp ý sao? Mẫu hậu con đã chọn những người tốt nhất rồi, mà con còn không hài lòng?”

“Nhi thần không thích. Phụ hoàng, mẫu hậu, hai người yên tâm, chờ sau khi đăng cơ, con nhất định sẽ tìm cho hai người một vị hoàng hậu tốt nhất,

chuyện thái tử phi hai người không cần phải lo.”

Thái tử thâm tình liếc nhìn quốc sư một cái.

Tĩnh Huyền biết Dật ca ca chắc chắn không lấy người khác, nên trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào vô cùng, không khỏi cúi đầu cười thầm.

Hoàng hậu yêu con vô cùng, cho nên không bắt ép, mà ôn nhu nói: “Được rồi, hoàng thượng, đừng ép Dật nhi nữa, đứa nhỏ này luôn có chủ ý của mình, hoàng thượng không cần lo lắng.”

“Được được, hoàng hậu của Trẫm nói gì cũng đúng hết.” Hoàng đế cười cười kéo tay nàng: “À, Dật nhi, Miêu Cương vương tới diện thánh, mang rất nhiều đại lễ, con cũng nên gặp hân, đừng thất lễ đó.”

Miêu Cương vương?

Tĩnh Huyền giật mình, giương mắt nhìn thái tử, mặt cũng biến sắc.

Hoàng Phủ Dật nhếch mép cười, chân thành nói: “Phụ hoàng yên tâm, nhi thần sẽ hảo hảo “tiếp đãi” Miêu Cương vương!”

Tĩnh Huyền nhìn thái tử mỉm cười, không biết vì sao trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành...

A Di Đà Phật.

Miêu Cương vương, người cố gắng bảo trọng nhé.

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 12+2: Hạ

Sau giờ Ngọ, mặt trời tỏa nắng chói chang.

Thái tử gối đầu lên đùi quốc sư yêu mến, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngồi trên tháp trong thư phòng thái tử, Tĩnh Huyền hạnh phúc mỉm cười, yêu thương vuốt tóc Dật ca ca.

“Dật ca ca...”

“Ừm... Huyền đệ, sao vậy?”

“Có phải... huynh vẫn còn ghi hận cái tên Miêu Cương vương kia đúng không?”

“Đừng nhắc tới tên hắn.”

“Hắn cũng không phải là tên xấu xa đâu, lần trước hắn bắt sư bá, nhưng rất nhanh đã thả sư bá về. Nghe sư bá nói, hai người còn trở thành bạn tốt nữa.”

“Đệ đang nói giúp cho cái tên dã nam nhân kia sao?”

“Đâu có, Dật ca ca đừng giận.”

“Ta không giận đệ, bất quá, tên nào dám chạm vào người đệ, ta sẽ không dễ dàng buông tha! Đệ hiểu chưa?”

“Dật ca ca... huynh hạ thủ lưu tình, giáo huấn hắn một chút là được rồi. Dù sao hắn cũng là Miêu Cương vương, đừng vì vài chuyện nhỏ, mà khiến

cho hai nước chiến tranh.”

“Hừ, ta thấy cái tên man tộc kia rõ ràng là cố ý khiêu khích. Ngay cả quốc sư bốn quốc mà cũng dám khi dễ, ta đường đường là thái tử điện hạ, nếu không trị hần một lần, thì hần sẽ bò lên đầu ta mất.”

Tĩnh Huyền cảm thấy y nói cũng có đạo lý, liền đáp: “Vậy yến tiệc đêm đó, sẽ không phải là...”

“Yến tiệc? Không, bốn thái tử sao lại động thủ động cước ở quốc yến được chứ, làm thế không phải sẽ lộ mất sao.”

“Thế...”

“Yên tâm, lần này tới hoàng cung, bốn thái tử cam đoan làm cho Miêu Cường vương suốt đời khó quên!”

“Miêu Cường vương vất vả đường xa tới đây, thật quá khổ cực rồi, hoàng thượng đã đặc biệt lệnh cho hạ quan đưa Miêu Cường vương đi dạo trong cung.”

Đang ở ngự hoa viên, một vị đại thần phụ trách tiếp đãi ân cần tới bắt chuyện.

Miêu Cường vương nhưng lại chẳng thích đi đâu, chỉ muốn tới ngay Tử Vân Tự.

“Bốn vương thường nghe nói Tử Vân tự rất thần kỳ, trăm nghe không bằng một thấy, hay là người mang bốn vương tới đó viếng thăm đi.”

“Vâng, vâng, từ khi hoàng thượng bổ nhiệm Tĩnh Huyền đại sư làm quốc sư, Tử Vân tự đã khác hẳn xưa, Miêu Cường vương, mời đi bên này.”

Vừa nghĩ tới sắp được gặp vị mỹ hòa thượng phong hoa tuyệt đại, trái tim gã đã ngứa ngáy, chỉ hận không thể sớm ngày ôm hẳn vào lòng mà tùy ý yêu thương một phen.

Tiểu mỹ nhân, chờ chút! Bốn vương lập tức tới ngay!

Rửa sạch cái tiểu thí thí đi, chờ bốn vương tới thay người sơ thông!

“Ha ha...”

Chứng kiến Miêu Cương vương đột nhiên cười lớn, đại thần không khỏi xuất hiện ba vạch màu đen.

Vị Miêu Cương vương này tuần mỹ phi phạm, thế nào mà đầu óc lại có vấn đề thế nhỉ?

Đến Tử Vân tự, Miêu Cương vương đột nhiên nói: “Khi bái phật, bốn vương thích thanh tĩnh, người cùng đám nô tài đừng theo nữa, chờ bốn vương ở ngoài là được rồi.”

“Vâng.”

Đại thần đã được thái tử bí mật ra lệnh, Miêu Cương vương đi đâu cũng phải theo sát, trừ Tử Vân tự, cứ để Miêu Cương đi một mình.

Thái tử thật là liệu sự như thần, làm sao ngài lại biết Miêu Cương vương muốn đến Tử Vân tự nhỉ?

Miêu Cương vương lòng nóng như hỏa mà chạy vào trong đại điện.

Vốn hy vọng có thể nhìn thấy quốc sư, nào ngờ quốc sư chưa thấy, lại gặp một vị tiểu hòa thượng ngũ quan anh tuấn, thần khí tuấn lãng.

Oa~, Tử Vân tự này toàn mỹ nhân a~

Mặc dù không ôn nhu như quốc sư Tĩnh Huyền, nhưng lại có phong thái khác, Miêu Cương vương mặt tràn đầy xuân ý, trái tim ngứa ngáy khó nhịn, thầm nghĩ hung hăng đặt hắc dâm dưới thân, nghe hắc dâm đang rên rỉ.

Nghĩ đến đây, Miêu Cương vương đã nuốt nước miếng không ngừng.

Không được, không được, lần này bốn vương tới là tìm quốc sư cơ mà.

Vị tiểu hòa thượng này giữ lại để lần sau dùng vậy.

Nếu không thì mang về Miêu Cương cũng được.

Nghĩ tới hậu cung lại có thêm một mỹ nhân, Miêu Cương vương không khỏi tràn đầy đắc ý.

“Vị sư phụ này, không biết phải xưng hô thế nào?”

Ngô Trần đứng dậy, hai tay chấp lại, nói: “Bần tăng pháp danh Ngô Trần, cung nghênh Miêu Cương vương.”

Mộc Tư Diêu thấy hắc tứ chi thon dài, thân hình khoẻ đẹp, vô thức lại nuốt thêm một ngụm nước miếng, trong lòng chỉ muốn ôm lấy hắc mà sờ cho đã.

Ngô Trần nhìn vẻ mặt đầy dâm sắc của y, trong lòng liền cười lạnh một tiếng.

Miêu Cương vương không biết đại nạn của mình đã tới, vẫn thoải mái mỉm cười: “Hôm nay bốn vương đặc biệt tới tham kiến quốc sư, không biết Tĩnh Huyền đại sư có thể ra gặp mặt hay không.”

“Quốc sư đã đợi ngài từ lâu, Miêu Cương vương, xin mời vào trong.”

“Tốt qua, làm phiền đại sư dẫn đường.”

Mộc Tư Diêu trời sinh tính phong lưu, thấy ai xinh đẹp là yêu ngay, nghĩ tới sắc đẹp của quốc sư, là trái tim y đã ngứa ngáy khó nhịn, nhưng nam tử trước mắt cũng có thần thái phong vận, nên trong lòng cũng muốn thân cận với hắn.

“Ngộ Trần đại sư ở Tử Vân tự lâu chưa?”

“Không, bần tăng mới tới.”

“Vậy trước kia đại sư...”

“Bần tăng xuất gia ở Bảo Phật tự, lần này theo Tĩnh Huyền sư huynh tiến cung.”

“Thì ra đại sư là sư đệ của quốc sư.” Mộc Tư Diêu nghe vậy càng mừng như điên.

Ha ha, một không thiếu, hai không thừa, lần này lại được cả cặp sư huynh đệ!

Nghĩ tới cảnh hai người bọn họ cùng nằm dưới thân mình mà rên rỉ cầu xin, thiếu chút nữa máu mũi của Miêu Cường vương đã phun ra!

“Tới rồi, đây là nơi quốc sư tu hành, mời Miêu Cường vương vào. Ngộ Trần xin cáo lui.”

Mộc Tư Diêu sợ tiểu mỹ nhân này chạy thoát, liền vội vàng nói: “Ngộ Trần đại sư cùng vào đi, bốn vương còn muốn cùng đại sư thảo luận Phật giáo nữa.”

Ngộ Trần cười lạnh trong lòng.

Xem ra Phật Tổ muốn bần tăng thay trời hành đạo rồi.

“Bần tăng đạo hạnh nông cạn, nhưng nếu Miêu Cường vương không chê, bần tăng sẽ cố hết sức.”

Vì thế, hai người liền cùng nhau đi vào.

Chỉ thấy trong phòng toả ra mùi trầm hương thơm ngát, thanh nhã lại sạch sẽ.

“Miêu Cường vương, mời ngồi.”

“Quốc sư đâu?”

“Bần tăng lập tức đi mời quốc sư đến ngay.”

Mộc Tư Diêu trong lúc chờ đợi không việc gì làm, bỗng thấy trên bàn có một bức hoạ, đến gần nhìn cho kỹ, thì ra là bức hoạ của một vị mỹ hòa thượng.

“Đẹp, đẹp quá.”

Y thấy bức hoạ này vô cùng sống động, không nhịn được đã vươn tay sờ sờ.

Đột nhiên, đầu ngón tay tê dại, cảm giác đó nhanh chóng lan toả khắp toàn thân, trong nháy mắt, Mộc Tư Diêu cả người cứng ngắc, ngay cả miệng cũng không động đậy được.

“Hì hì, xem ra Miêu Cường vương hôm nay phải đổi là Cường Thi vương rồi!”

Tiểu Tuyên tử cố ý duỗi thẳng tay, bắt chước cường thi nhảy vào.

“Ha ha...” Ngộ Trần cười ha hả, từ sau bình phòng bước ra: “Thái tử điện hạ quả nhiên liệu sự như thần, biết Miêu Cường vương sẽ nổi sắc tâm mà chạm vào bức hoạ, bởi vậy ngài đã sớm kêu người hạ dục vào đó.”

“Cái này gọi là lấy độc trị độc. Miêu Cường vương người nghĩ rằng cả thiên hạ chỉ có mình người biết hạ độc thôi sao? Dù người lợi hại thế nào, cũng không thể so sánh với thái tử điện hạ đa mưu túc trí của bọn ta được.”

Miêu Cường vương trong lòng thầm chửi cái tên thái tử chết tiệt kia.

Ngoài ra, cũng tự trách mình vì đã quá mức khinh địch.

Bất quá từ nhỏ y đã học về độc, đương nhiên cũng thử qua không ít loại, vì vậy cơ thể y đã sinh ra chất kháng được, loại thuốc tê này, chắc chỉ tác dụng không được lâu nữa.

Đang tìm cách thoát thân thế nào, lại nghe thấy hai người kia nói chuyện với nhau.

“Thí chủ, vậy giờ làm gì Miêu Cường vương đây?”

Tiểu Tuyên tử không dám nói tỉ mỉ kế hoạch của thái tử, sợ Ngô Trần đại sư từ bi, không chịu phối hợp, vì vậy chỉ đơn giản nói: “Thái tử đã phân phó, nhốt y vào căn phòng nhỏ sau hậu viện, để y suy nghĩ lại những việc mình đã làm”

“Ừ, làm vậy rất tốt.”

Hai người liền kéo Miêu Cường vương vào căn phòng nhỏ.

Tiểu Tuyên tử thừa dịp Ngô Trần không chú ý, đã len lén nhét một viên xuân dược vào trong áo Miêu Cường vương.

Sau đó hai người đi ra khỏi phòng, cũng khoá cửa lại.

“Ngô Trần đại sư, đa tạ đại sư, nơi này để nô tài trông nom là được rồi.”

Kế hoạch của thái tử vốn là chờ Miêu Cường vương phát tác, Tiểu Tuyên tử hẳn sẽ phái một tên tráng hán tới, làm cho Miêu Cường vương

nắm thử tư vị bị lãng nhục thế nào.

Kế này quá thực hơi tàn nhẫn, cho nên hãn mới không dám nói cho Ngô Trần đại sư biết.

“Ừ, vậy bần tăng cáo lui.”

Chờ Ngô Trần đi, Tiểu Tuyên tử cũng vội vàng rời đi tìm tráng hán.

Nào ngờ người tính không bằng trời định, tráng hán đã bị thị vệ coi như thích khách mà bắt đi.

Tiểu Tuyên tử sợ chuyện bại lộ, vội vàng đi bẩm báo với thái tử.

Một lát sau, tráng hán còn chưa tới, một vị hòa thượng đã xuất hiện.

Ngô Trần nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy không ổn, thái tử cảm hận Miêu Cương vương như thế, sao chỉ có thể phạt hãn quay mặt vào tường suy nghĩ?

Lo lắng mà mở cửa ra, quả nhiên hãn nhìn thấy Miêu Cương vương mờ mờ hồ hồ, khuôn mặt anh tuấn đỏ ửng, đang nằm trên giường không ngừng rên rỉ...

“Người sao vậy?” Ngô Trần lo lắng vừa hỏi vừa đi tới bên cạnh y, nào ngờ lại bị Miêu Cương vương kéo xuống giường...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Kết Thúc

Hai năm sau

Tân hoàng đăng cơ, dân chúng vui sướng, khắp nơi ăn mừng.

Sau khi hoàn thành đại điển kế vị, hoàng thượng mang theo quốc sư tới bên hồ trong tẩm cung.

Trăng sáng treo cao, nguyệt quang như nước.

Nhưng so với tiểu nhân nhi bên cạnh, thì ánh trăng làm sao thánh khiết xinh đẹp bằng.

Hôm nay đã lên ngôi hoàng đế, Hoàng Phủ Dật nắm tay Tĩnh Huyền đi tới bên cửa sổ.

“Huyền đệ, đệ xem, bóng trăng in trên nước, có động lòng người không?”

Tĩnh Huyền ôn nhu cười: “Đẹp không sao tả xiết.”

“Thừa dịp lương thần cảnh đẹp, trẫm có lẽ vật muốn tặng đệ.”

Hoàng Phủ Dật cầm lấy bàn tay trắng nõn của hã, nhẹ nhàng đặt bên mép, rồi dịu dàng hôn lên đó.

Mặt Tĩnh Huyền có chút ửng đỏ, hã thấp giọng nói: “Là cái gì?”

Hã vốn không màng đến vật ngoài thân, nên thường không có yêu cầu đòi hỏi cái gì.

Hắn vẫn nghĩ, hai người kiếp trước kiếp này tình duyên nồng thắm, lại được ở bên nhau, đó mới là phúc báo lớn nhất đời hắn.

Hoàng Phủ Dật đương nhiên biết tiểu nhân nhi mà mình yêu mến không để tâm tới thế gian tục vật, nhưng lẽ vật này là thứ mà y chân thành muốn hắn nhận.

Hoàng Phủ Dật chỉ tay vào hộp gỗ trên bàn, ôn nhu nói: “Đệ xem đi.”

Tĩnh Huyền đi tới trước bàn, chậm rãi mở hộp gỗ ra.

Ngay lập tức, lưu quang bắn ra bốn phía.

Phượng quan điểm tô đầy thúy ngọc châu báu cùng bộ hà phi lộng lẫy đến chói mắt đang lẳng lẳng mà nằm trong hộp gỗ, như chờ đợi người hữu duyên.

Tĩnh Huyền run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng nhu tình trăm chuyển, một đôi mắt đẹp đã lệ lừng tròn.

Hoàng Phủ Dật vươn tay ôm ái nhân vào lòng.

“Hôm nay là ngày Dật ca ca của đệ đăng cơ, cũng là ngày hoàng thượng của đệ nghênh lấy hoàng hậu. Mặc vào đi, đời đời kiếp kiếp, chỉ có duy nhất một người, chính là đệ – hoàng hậu của trẫm...”

Cởi lớp áo cà sa màu trắng, thay bằng bộ hà phi cùng phượng quan lộng lẫy, Tĩnh Huyền như là hỗn hợp vẻ đẹp của một cô nương trong trắng mới lấy chồng, cùng nét quyến rũ của một dân phụ xinh đẹp...

“A a... Dật ca ca... Hoàng thượng...”

Hai chân vờn quanh thắt lưng nam nhân, Tĩnh Huyền ôm cổ tân đế mà ngồi lên thít kiếm to lớn của y, để thứ đó hung hăng xỏ xuyên đâm vào cúc lõi đầy đâm thủy.

“A a a... lớn quá... thô quá... giết chết ta đi... Hoàng thượng...”

Nhân nhi tuyệt mỹ đâm gọi không ngừng, châu thúy trên phượng quan rung qua lắc lại, phát ra nhạc khúc vừa đâm mỹ vừa mê người...

Nhìn hoàng hậu quyến rũ trước mắt, tân đế hưng phấn vô cùng mà vươn tay bóp lấy nhũ hoa của hân.

“A a... hoàng thượng—” Tĩnh Huyền đột nhiên phát ra âm thanh thét chói tai tràn ngập thống khổ lẫn sung sướng.

“Thích lắm làm vậy không?”

Hai mắt Tĩnh Huyền ướt át, hân thở gấp nói: “Thích... thích...”

“Có muốn trăm thưởng long tinh cho cái miệng nhỏ nhắn này không?”

“Muốn... Tĩnh Huyền muốn... Hoàng thượng mau... mau cho ta!”

“Đệ thật đúng là hoàng hậu dâm đẳng nhất trong lịch sử bốn quốc!”

Tĩnh Huyền cảm thấy xấu hổ vạn phần, nước mắt lưng tròng nói: “Ta... ta không phải...”

“Còn dám nói không?” Hoàng Phủ Dật cười tà, vươn tay bóp trụ nam cây của hân: “Chẳng những dâm huyết bên dưới không ngừng tràn ra tao thủy, mà cái dâm cây này cũng đã ẩm ướt lắm rồi! Đệ nhất định là hoàng hậu duy nhất có dâm cây, chẳng lẽ còn không dám thừa nhận sao?”

“Ô ô... đừng nói nữa... Dật ca ca thật xấu... đừng khi dễ ta nữa mà...”

Tĩnh Huyền đỏ mắt, oán hận mà trừng mắt nhìn vị hoàng đế xấu xa.

“Thì Dật ca ca chính là thích khi dễ đệ mà, quốc sư của ta, Huyền đệ của ta, hoàng hậu dân đảng của ta...”

Hoàng Phủ Dật nắm lấy cằm của hắn, dùng sức mà hôn lên môi tân nương.

“Ừm... a ừm...”

Đôi môi bị hung hăng chà đạp đã đỏ lên như một đoá mầu đơn kiều diễm.

Hoàng Phủ Dật nắm chặt vòng eo mềm mại của hắn, dùng sức mà đâm vào vài cái, rồi đột nhiên nâng cái mông hắn lên, vừa đi vừa thao hắn, làm cho âm thủy phun ra rơi đầy trên sàn nhà, như là muốn mình chứng cho tình yêu cuồng si của họ...

Tĩnh Huyền bị thao đến thần trí hôn loạn, không ngừng lắc đầu khóc hô: “A a... Hoàng thượng... Dật ca ca... không được... không được!”

“Nghĩ muốn bắn?”

“Ừm, để ta bắn đi mà... Hoàng thượng.”

“Hảo, hoàng hậu của trăm chuẩn bị bắn nào!”

Hoàng đế xấu xa bỗng cố ý hung hăng đâm thêm một ngón tay vào cục huyết vốn đã căng cứng của Tĩnh Huyền—

“Y a——“

Thống khổ cùng khoái cảm tột đỉnh khiến Tĩnh Huyền phun ra thật mạnh.

Một luồng tinh thủy màu trắng bắn tung tóe lên quần áo hai người....

Hoàng Phủ Dật còn chưa phát tiết đã ấn Tĩnh Huyền quỳ trên mặt đất, ra vẻ tức giận nói: “Đệ không tuân thủ quy củ gì cả, đúng là hoàng hậu dâm loạn vô sỉ! Xem đi, còn làm ô uế long bào của trẫm!”

Tĩnh Huyền có chút thở dốc, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy long bào bị dính chút dịch trắng, làm hấn cảm thấy xấu hổ đến phát khóc...

“Ô ô... xin lỗi... Dật ca ca... ta làm bẩn quần áo của huynh rồi...”

“Nói một tiếng xin lỗi là xong sao? Không dễ dàng như vậy chứ!”

“Ta... để ta giúp huynh lau.”

“Trẫm không cần người lau.” Hoàng Phủ Dật nắm lấy cái cằm xinh đẹp của hấn, tà ác mà nói: “Liếm cho trẫm.”

“Hả?” Tĩnh Huyền kinh ngạc mà nhìn y.

“Mau liếm! Nếu không trẫm sẽ mặc bộ long bào này vào triều cho người coi.”

Tĩnh Huyền nghe vậy, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh: “Ô ô... Đừng! Đừng mà!”

Vạn nhất vị hoàng đế thất thường này thật sẽ mặc nó vào triều, thì quốc sư như hấn sau này làm sao có mặt mũi thấy văn võ bá quan chứ?

Tĩnh Huyền sợ hãi, vội vàng vươn đầu lưỡi liếm tinh thủy trên long bào.

Chứng kiến hoàng hậu mà y yêu tận xương đang rưng rưng đôi mắt mà xấu hổ liếm tinh thủy, Hoàng Phủ Dật kích động điên cuồng, long cây cứng như thép cũng đột ngột bắn ra.

“A a a——- tiểu tâm can của ta——“

Long tinh trần quý rơi đầy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hoàng hậu, một vài giọt còn bắn cả lên phượng quan, trông càng thêm dâm loạn...

Trái tim Tĩnh Huyền run lên, tiềm thức lấy tay lau tinh thủy trên mặt, rồi bỏ vào trong miệng liếm liếm.

Hoàng Phủ Dật rõ ràng vừa mới bắn tinh, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng dâm đẳng này, côn thịt bên dưới lập tức lại cứng lên, như dã thú phát ra một tiếng rống.

“Trẫm hôm nay phải thao chết hoàng hậu dâm đẳng người mới được!”

“A a... Dật ca ca.... Hoàng thượng.... A a....”

Đêm động phòng hoa chúc, lưỡng tình tương duyệt, lưỡng tâm tương hứa...

Sử sách ghi lại.

Vũ Nghiêu hoàng đế tại vị mười lăm năm, khởi xưng phạt pháp, dân phú quốc cường.

Trong lúc tại vị, ngôi vị hoàng hậu vẫn trống không.

Sau truyền lại ngôi cho hoàng đế.

Tĩnh Huyền quốc sư cả đời trung thành với hoàng đế, sau khi Vũ Nghiêu hoàng đế truyền ngôi, đã cùng người đạo chơi tứ hải, không rõ tung tích...

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 14+1: Đặc Điểm Thượng

Xuân ý dạt dào, thật thích hợp để đi du ngoạn.

Trên đường cái, đủ loại biểu diễn mới lạ, khiến các du khách vô cùng thích thú.

Một thiếu niên xinh đẹp thanh tú, da trắng như tuyết lôi kéo một vị trung niên đạo sĩ, nghênh ngang mà đi, đã thu hút không ít ánh nhìn của mọi người.

“Này, thối đạo sĩ, sao ngươi không nói lời nào?”

Y Tuyết nhìn vẻ mặt âm trầm của hắc, trong lòng không khỏi buồn bực.

Cái tên thối đạo sĩ này làm sao thế nhỉ?

Sau khi từ Miêu Cương trở về, cái mặt hắc cứ thế hoài.

“Này, ngươi còn như thế, bốn công tử không đi với ngươi nữa đâu. Nghe nói Miêu Cương vương đã tới kinh thành, ta đi tìm hắc nói chuyện giải khuây đây.”

Vân Không tức giận trừng mắt nhìn vật nhỏ vô lương tâm này.

“Ngươi thật đúng là tên đứng núi này trông núi nọ, có tân hoan là quên ngay tình cũ!”

“Tân hoan tình cũ gì chứ? Ngươi ở Miêu Cương có phải đã bị trúng tà không hả? Hay là bị trúng cổ rồi? Sao cả người âm dương quái khí, cũng

chẳng chịu nói một câu cho ra hồn, cả ngày toàn nói những thứ bốn công tử không hiểu. Không thú vị, thật không thú vị.”

Y Tuyết mặc dù đã sống trên đời hơn trăm năm, nhưng y luôn ở trước phật nghe kinh tu hành, mặc dù không phải là một đạo sĩ đạo mạo trang nghiêm, nhưng đối với hai chữ tình yêu thì chẳng hiểu tẹo nào.

Chứng kiến tiểu bạch miêu hoàn toàn không hiểu tâm ý của mình, Vân Không quả thực sắp bùng nổ tới nơi!

Vân Không ời là Vân Không, không phải người đã thề, tuyệt không dính vào tình ái nhân gian sao, thế nào lại đi thích cái tên tiểu Tuyết Ly vô tâm vô phế này, lại còn cả ngày theo sau cái mông người ta nữa?

Ôi, mấy năm nay tu hành, thật là uổng công.

Vân Không bi thán thầm nghĩ.

Chứng kiến vẻ mặt buồn bực của nam nhân, Y Tuyết lại càng thêm buồn bực.

Thối đạo sĩ trước kia mỗi lần thấy y là miệng cười toe toét, còn theo y đầu võ mồm, lúc đó thật vui biết bao.

Bây giờ hăn thấy y là vẻ mặt nhăn nhó, chẳng lẽ bốn công tử làm sai gì đó, đã đắc tội tới hăn rồi?

“Này, thối đạo sĩ, nếu như chúng ta là bằng hữu, thì người hãy nói rõ bốn công tử đã làm việc gì có lỗi với người đi. Nếu như bốn công tử sai, ta sẽ cúi đầu xin lỗi người ngay, người thích trừng phạt thế nào cũng được!”

Vân Không đạo sĩ không nhịn được mà sờ sờ chòm râu của mình, còn đảo đảo cặp mắt trắng dã.

Chẳng lẽ mình nên nói cho Tiểu Tuyết Ly biết nguyên nhân sao?

Vạn nhất y nghe xong lại giấu cợt mình thì làm sao bây giờ?

Nhưng không nói ra, thì với tính cách đơn thuần ngây thơ này, thì dù một trăm năm nữa, y cũng không phát hiện mình đang ghen đâu!

“Hảo! Vậy thừa cơ hội này nói cho rõ ràng vậy? Bốn đạo trưởng ghét nhất người gặp cái tên Miêu Cường vương kia!”

“Kỳ lạ, tại sao người ghét hẳn quá vậy? Ta thấy hẳn rất vui mà. Hẳn có một đồng pháp bảo, cả ngày biến đủ loại cho ta xem, thú vị cực kỳ!”

“Bốn đạo trưởng ghét hẳn thân thiết với người, cả ngay cả Tiểu Tuyết này Tiểu Tuyết kia. Còn nữa, tại sao người để hẳn sờ tóc người, lại còn ôm người, hôn người.”

“Hẳn chỉ hôn nhẹ lên trán ta thôi mà, có gì đâu, không phải người cũng hay làm thế sao?”

Vân Không nghe xong quả thực đã muốn nổi điên.

“Ta giống hẳn sao?”

“Rõ ràng giống nhau mà!”

“Thì ra ở trong lòng người, ta như hẳn?” Vân Không thiếu chút nữa hộc máu, chỉ chỉ vào mũi y, nói không nên lời: “Người... người— tức chết ta rồi!”

Y Tuyết không hiểu sao cũng nổi giận: “Người cũng làm ta tức chết! Thối đạo sĩ! Người phát điên gì thế hả?”

Vân Không biết nói thêm nữa cũng chỉ khiến hẳn tức đến ngất xỉu, nên đã vung tay áo quay đầu đi.

“Này, thối đạo sĩ, người đi đâu thế?”

“Về nhà!”

“Nhưng chúng ta còn chưa đi dạo hết phố mà!”

“Hừ, tìm Miêu Cường vương của người mà đi!”

Vân Không thi triển pháp thuật, lập tức đã bay tới một căn phòng nhỏ ở ngoại ô kinh thành.

Điều ngửi hoa hương, cảnh sắc mê người.

Biết hắn trời sinh không thích gò bó, cũng không thích ở trong cung, cho nên đồ nhi đã dựng một căn nhà ở đây cho hắn, để mỗi lần tới kinh thành, hắn có một nơi để chịu để đặt chân.

Thở dài một tiếng, nghĩ đến Tiểu Tuyết Ly yêu mến cả đời sẽ không hiểu rõ tâm ý của mình, tâm trạng của hắn không khỏi buồn bã.

Thôi, thôi, duyên phận mà, không thể cưỡng cầu, có lẽ đây là trời cao đã an bài.

Vân Không lắc đầu, ngồi trên tháp điều tức, ổn định tâm thần.

Qua chốc lát, trái tim hắn cũng dần trở nên bình tĩnh.

Bỗng cảm thấy trong phòng có một luồng khí khác, kèm ánh mắt đang trừng trừng nhìn hắn.

“Sao không đi tìm Miêu Cường vương của người đi?”

Thiếu niên nháy mắt mấy cái, lộ ra ánh mắt đáng thương, rồi chui vào lòng hắn mà cọ cọ.

Vân Không dạo sĩ thấy y làm nũng, trong lòng mềm nhũn mà ôm lấy y.

“Vật nhỏ này, thật đúng là chỉ biết giầy vò ta.”

“Ừ...” Thiếu niên càng thêm thân mật mà tiến sát vào lòng hăn, còn hấp dẫn mà giầy dựa một chút.

Vân Không đạo sĩ chột nhú mày.

“Người không phải Tiểu Tuyết, người là ai?”

“Ta là Tiểu Tuyết mà, ca ca, người nói gì đó?” Thiếu niên ghé vào tai hăn, hấp dẫn mà nói.

Vân Không âm thầm cười khở.

Nếu là Tiểu Bạch miêu khó hiểu phong tình kia có thể hô mình một tiếng ca ca như vậy thì tốt quá.

“Đừng nghịch nữa, người đi nhanh đi, bốn đạo sĩ sẽ không làm khó dễ người.”

“Ừm... đừng thế chứ, chúng ta phong lưu khoái hoạt một chút đi.”

Sóng mắt mê người của thiếu niên khẽ lưu chuyển, xuân ý vô hạn dập dờn.

Một tay ôm lấy cổ Vân Không, một tay cởi bỏ quần áo của hăn.

“Này, nếu không buông ra, bốn đạo sĩ sẽ không khách khí đâu đấy.”

“Ôi hì hì... ta thích người đối với ta không khách khí mà.”

Vân Không nhìn thiếu niên giống hệt Y Tuyết này, thật sự có chút không xuống tay được.

Ngay lúc hai người đang giằng co trên tháp, thì—

Y Tuyết tay cầm kẹo hồ lô kích động đập cửa bước vào.

“Thối đạo sĩ, ta mua thứ người thích nhất nè. A a a! Các người— các người đang làm gì thế hả?”

Chứng kiến một thiếu niên giống mình như đúc đang quẩn lầy Vân Không, Y Tuyết đột nhiên giận dữ.

Thiếu niên mỉa hoặc tươi cười: “Chúng ta đang làm gì? Thân thiết chứ làm gì nữa, thế này mà người cũng không biết sao? Nhiều năm thế rồi mà người một chút tiến bộ cũng không có.”

“Y Sương! Người mau rút ra ngoài cho ta!”

“Y Sương? Người có quan hệ gì với Y Tuyết?” Vân Không mở miệng hỏi thiếu niên trong lòng.

“Hi hi... bọn ta là song sinh tử, ta là đệ đệ, còn y là ca ca.”

“Thì ra là thế.”

TUYỆT SẮC QUỐC SƯ

Mê Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 14+2: Đặc Điểm Hạ

Chứng kiến Vân Không có vẻ rất hưởng thụ để cho đệ đệ nằm ở trong lòng, Y Tuyết bỗng cảm thấy khó chịu như có ai đó bóp nghẹn tim y.

Cái loại cảm giác đau lòng này... là lần đầu tiên Tiểu Tuyết Ly biết đến.

“Thối Y Sương, người mau xuống cho ta!” Y Tuyết lao tới kéo lấy hắn.

“Ai nha, đau quá đi.” Y Sương đáng thương kêu đau, càng thêm dùng sức ôm chặt nam nhân: “Ca ca khi dễ ta, người mau cứu ta với.”

Vân Không không muốn thấy huynh đệ bọn họ đánh nhau, vội vàng khuyên nhủ: “Đừng kéo nữa, đừng kéo nữa, Tiểu Tuyết, sao người thô lỗ với đệ đệ thế?”

“Cái gì? Ta thô lỗ?” Y Tuyết giận đến dậm chân bình bịch: “Tên thối đạo sĩ chết tiệt, bây giờ có “tân” Ly là quên ngay “cũ” Ly hả?”

Vân Không cười khổ: “Người đang nói bậy bạ gì thế?”

“Ta mặc kệ! Ta không cho phép người ôm người khác! Các người tách ra cho ta.” Y Tuyết lửa giận phừng phừng, tử mệnh nghĩ muốn chen vào giữa hai người.

Vân Không thấy vẻ mặt giận dữ của y, đột nhiên vui mừng khôn xiết!

Ha ha, thì ra Tiểu Bạch Miêu cũng biết ghen nha.

Bây giờ ta phải cho người nếm thử tư vị lúc này của ta mới được.

Nghĩ vậy, Vân Không cố ý nói: “Ôm người khác thì sao? Không phải ta cũng thường ôm người như thế à? Làm ca ca đừng nên chấp nhất việc nhỏ nhặt thế chứ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đạo sĩ ca ca thật là người tốt, đạo sĩ ca ca thương ta, đau ta thì sao? Ca ca sao nhỏ nhen thế.”

“Các người... các người—“

Hai người một đáp một xưng làm Y Tuyết tức giận đến run rẩy cả người, nói cũng không ra hơi. Vân Không thấy Tiểu Bạch Miêu tức giận không nhẹ, sợ y bị thương thân thể, vội đẩy Y Sương ra, vươn tay ôm lấy Y Tuyết.

“Thôi nào, đừng tức giận, đừng tức giận nữa.”

Y Tuyết dựa sát vào hoài bão quen thuộc, đột nhiên ủy khuất mà hốc mắt đỏ lên.

“Thối đạo sĩ! Thối đạo sĩ! Ta hận người chết đi được!”

Một đôi tay nhỏ nhắn không ngừng đâm thùm thụp vào ngực Vân Không.

Vân Không chẳng những không tức giận, lại còn rất hưởng thụ mà cười ôm lấy y, còn hôn nhẹ lên môi y một cái.

Y Tuyết có chút ngây ngẫn, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn bắt đầu đỏ lên.

Hắn... hắn hôn ta?

“Ai nha, thì ra người cũng thích ca ca.” Y Sương thấy thế, mặt tràn ngập hưng phấn, vỗ tay vui vẻ nói: “Chúng ta đến làm một hồi đạo sĩ đại chiến

song sinh Ly đi. Cùng nhau lăn lộn trên đồng chăn mền, khẳng định rất kích thích cho coi.”

Vân Không nghe vậy trên mặt không khỏi xuất hiện ba vạch màu đen.

Đôi song sinh này sao tính tình khác nhau thế nhỉ?

Mặc dù Y Tuyết không biết trò chơi lăn lộn trên đồng chăn mền là gì, nhưng chỉ nghĩ tới cảnh Vân Không lăn lộn trên đó với đệ đệ, là y cảm thấy khó chịu không thôi, nước mắt cũng đã tuôn ra tràn ngập hốc mắt.

“Không cho phép, ta không cho phép người lăn lộn trên đồng chăn mền với người khác!”

“Ai nha, ca ca khóc?” Y Sương ngạc nhiên tiến tới trước mặt y: “Từ khi lớn lên, lần đầu tiên ta thấy ca ca khóc đấy.”

“Thối Y Sương! Người mau dứt cho ta!”

Y Sương le lưỡi: “Hào hảo, xem ra hôm nay không làm gì được rồi, ta đi đây, đạo sĩ ca ca, lần sau thừa dịp không có ca ca ở đây, ta tới tìm người cùng chơi đùa trò kia nhé!”

Chứng kiến đệ đệ quăng mị nhãn với Vân Không, Y Tuyết quả thực sắp bùng nổ.

Cái tên này không phải tuyết ly, căn bản là hồ ly tinh mới đúng!

“Bây giờ biết tại sao ta không thích Miêu Cương vương ôm người chưa?” Vân Không cười cười nhìn y.

“Vừa biết, mà lại hình như không biết...” Y Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ: “Tại sao nhìn thấy người khác ôm nhau, ta không cảm thấy khó chịu, nhưng thấy người ôm người khác, ta lại vô cùng khó chịu là sao?”

Vân Không chọc chọc vào cái mũi nhỏ nhắn của y, nói: “Mèo ngốc, bởi vì người thích ta chứ còn gì nữa.”

“Thích người? Nhưng ta cũng rất thích Huyền nhi, cũng thích Miêu Cương vương mà.”

“Đó không phải là thích.”

“Nghĩa là sao?”

“Để ta làm mẫu cho người xem...”

“A a.... đừng... đừng hôn chỗ đó...”

Nhũ hoa phấn hồng run rẩy cứng lên.

“Vậy thì hôn chỗ nào?”

Nam nhân xấu xa tươi cười, vẫn không ngừng hôn xuống dưới...

“A a—— đừng hôn chỗ đó, chỗ đó là nơi bài tiết mà... bắn lắm——“

“Không bắn chút nào... bảo bối đáng yêu của ta...”

Vân Không bỏ tiểu côn thật vào miệng, vừa hút vừa liếm...

“A a... đừng hút... ta muốn tè ra quần rồi...” Y Tuyệt sợ hãi mà cứng ngắt cả người.

“Không không... đó không phải là nước tiểu... mà là đồng tử tinh của người đó... Nào, cho ta, phun hết vào miệng cho ta!” Vân Không nói xong càng thêm ra sức hút.

“A a a—— không được—— thật sự muốn ra rồi—— mau buông ra— a a——“

Lần đầu biết tình đời, Tiểu Tuyết Ly co quắp, ưỡn cong cả người, rồi thét chói tai mà phun ra đồng tử tinh.

Vân Không hút hết không chừa một giọt.

Nhìn bộ dạng như ăn mỹ thực của nam nhân, Y Tuyết oa một tiếng rồi gào khóc!

“Oa oa... đồ dân! Ăn cái đó sẽ bị đau bụng đấy!”

Vân Không bật cười nói: “Yên tâm, chẳng những không đau bụng, mà còn rất bổ đấy.”

“Thật sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn còn dính nước mắt ngẩng lên, sừng sờ hỏi.

“Thật, không tin người cũng nếm thử đi.”

“Được, để ta nếm thử.” Y Tuyết trời sinh tính tình ngây thơ, thích chơi đùa, cho nên vừa nghe vậy đã nóng lòng muốn thử ngay.

Vân Không cười thầm đến đau cả bụng, vội đem dương vật cương cứng của mình giơ đến bên miệng y.

“Nào, bảo bối nhi, học theo phương pháp lúc này của ta là có đại bổ thang liền.”

Nghe thấy có đại bổ thang, Y Tuyết lập tức nuốt nước miếng, vươn đầu lưỡi bắt đầu liếm lấy cự trụ màu hồng tím.

“A a! Thoải mái quá.... Tiểu Tuyết Nhi giỏi cực kỳ...”

Thịt quan cực đại dưới sự liếm mút của Y Tuyết đã phình to thêm.

Vân Không vuốt ve mái tóc xinh đẹp của Y Tuyết, thở dốc nói: “Nào, bảo bối nhi, hút lấy nó—“

Y Tuyết bị mùi vị giống đực làm cho mơ màng, nghe lời mà mở rộng đôi môi, cố gắng hút thật trự nóng bỏng—

“A a— bảo bối nhi— dùng sức— đúng rồi... ô ô, sướng quá... Tiểu Tuyết Nhi thật tuyệt.”

Vân Không đạo sĩ tu hành nhiều năm, đã lâu không được nếm tự vị hoan ái, hôm nay được bảo bối mà hân yêu mến khẩu tâm, không khỏi sướng đến cuống quýt hô lên!

Y Tuyết thấy nam nhân kêu rên, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, khuôn mặt càng thêm đỏ ửng, miệng cũng càng thêm ra sức mà hút!

Vân Không chịu không nổi kích thích, hạ phúc căng lên, ngửa đầu kêu to—

“A a— ra rồi— bảo bối nhi— mau uống hết tinh thủy của ta đi!”

Tích lũy đã lâu, một luồng tinh dịch điên cuồng bắn ra, mặc dù Y Tuyết đã cố gắng nuốt xuống, nhưng cái miệng nhỏ nhỏ vẫn không nuốt kịp, có một chút tinh dịch từ khe miệng chảy xuống...

Vân Không chứng kiến bảo bối Tiểu Tuyết Ly nuốt tinh dịch, dục hỏa chẳng những không biến mất, ngược lại càng thêm thiêu đốt hừng hực!

Tà ác mà lấy tay lau đi chút tinh thủy tràn ra, Vân Không bỏ vào trong miệng y, nói: “Đại bổ thang ăn ngon không? Ăn thêm chút đi.”

“Ừm... đại bổ thang có chút đắng đắng... bất quá ăn ngon lắm... ta còn muốn...”

Y Tuyết nheo mắt, đói khát mà nhìn hân.

“Ô, thật là một vật nhỏ dâm dăng!”

Vân Không quả thực sắp bị Tiểu Tuyết Ly quyến rũ chết mất!

Nhào tới ôm lấy y, Vân Không lấy tay giúp y khuếch trương tiểu cục huyết, sau khi chuẩn bị kỹ càng, thịt trụ thật lớn vội vã dâm thẳng vào trong, cướp đi đồng chân của Tiểu Tuyết Ly.

“A a a—” Y Tuyết đau đến thét chói tai!

“Tiểu bảo bối... tiểu tâm can của ta... Rốt cuộc hôm nay ca ca đã phá trình của người được rồi...” Vân Không kích động không ngừng hôn môi y.

“Ừ ừ... a... ca ca... Vân Không ca ca....”

“Tiểu Tuyết Nhi của ta... a a! Ca ca muốn di chuyển rồi!”

Vân Không nâng cái mông tuyết trắng của y lên, bắt đầu điên cuồng mà xuyên vào!

“Y a a a— Vân Không ca ca— chậm... chậm một chút... Nhanh quá! A a... cứu mạng....”

“Sướng quá... Tiểu bảo bối của ta là tuyệt nhất...”

“Ô ô... quá sâu rồi! Vân Không ca ca... Tiểu Tuyết Nhi bị người giết chết mất... ô ô...”

“Ha ha... ta muốn giết chết người mà... Vân Không ca ca muốn thao chết bảo bối Tuyết Nhi, để người nơi nào cũng không được đi!”

“Ô ô— Vân Không ca ca— nhẹ chút đi— a a— Tuyết Nhi lại muốn tè rồi!”

“Bảo bối— bắn cho ta! Ca ca cũng muốn bắn cho người rồi! A a—“

Hai người tiên vân chúc vũ, tiếng rên rĩ vang vọng khắp nơi, ở trong thế ngoại đào viên, cùng hưởng niềm vui chí cao chốn nhân gian...

Toàn văn hoàn